

EXODUS

F.W. Grant

EXODUS

De numerieke structuur van de Schrift

Exodus

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2025
Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Engelse versie: STEM Publishing / BrethrenArchive.org

Inhoud

Voorwoord.	8
Omvang en indeling van Exodus	9
De verdeling van het boek	9
Opmerkingen	10
Afdeling 1. (Ex. 1 - 18)	17
Onderverdeling 1. (Ex. 1 - 4:17).	17
Sectie 1. (Ex. 1)	17
Sectie 2. (Ex. 2)	19
Sectie 3. (Ex. 3 - 4:17)	20
Onderverdeling 2. (Ex. 4:18 - 11)	35
Sectie 1. (Ex. 4:18 - 7:7)	36
Sectie 2. (Ex. 7:8 - 11)	41
Onderverdeling 3. (Ex. 12 - 15:21)	64
Onderverdeling 4. (Ex. 15:22 - 18)	95
Afdeling 2. (Ex. 19 - 40)	116
Onderverdeling 1. (Ex. 19 - 31)	117
Sectie 1. (Ex. 19 - 24)	117
Sectie 2. (Ex. 25 - 31)	134
Onderverdeling 2. (Ex. 32 - 34)	173
Onderverdeling 3. (Ex. 35 - 40)	188

Sectie 1. (Ex. 35 - 36:7)	190
Sectie 2. (Ex. 36:8 - 39)	192
Sectie 3. (Ex. 40)	197
Bijlagen	198
Bron	198
Volgorde en indeling van de Bijbelboeken	202
Betekenis van de cijfers	203

Voorwoord

Zie ook de Introductie tot de Numerieke Bijbel.

De naam 'Jehovah' uit de Engelse uitgave is in deze Nederlandse vertaling gewijzigd naar 'de HEERE'.

De vertalers

Omvang en indeling van Exodus

De reikwijdte ervan letterlijk. In Exodus, in zijn letterlijke betekenis, hebben we de verlossing van Israël uit Egypte en de vestiging van hun relatie met de HEERE, hun Verlosser. Maar de verlossing is nog niet geestelijk en eeuwig, maar slechts het type hiervan, de relatie is nog slechts door een wettelijk verbond, altijd het contrast met de genade waarin we nu staan. Toch bevat de wet in zichzelf ook het getuigenis van de volledige redding die daarbuiten ligt, en waartoe zij de dienstmaagd is.

De reikwijdte ervan. Exodus spreekt daarom typisch tot ons over onze verlossing en over onze relatie met God door de Verlosser, wat in essentie overeenkomt met de twee delen van het boek.

De verdeling van het boek

1. (Ex. 1 - 18) Kracht die in genade handelt, overeenkomstig de belofte aan de vaderen en aan de naam 'HEERE', de Zelfbestaande.
2. (Ex. 19 - 40) Het wettelijk verbond, met zijn typen van de vollere verlossing, en door en door typerend voor onze relatie met God door de Verlosser.

Opmerkingen

Op het eerste gezicht lijken de twee delen van het boek niet met elkaar in overeenstemming, of in ieder geval in een slank verband met elkaar. In feite zou niets meer in overeenstemming kunnen zijn dan ze zijn, of meer nodig zijn om de betekenis van het geheel naar voren te brengen. Want verlossing is niet compleet in louter bevrijding van de macht van de vijand, maar is een getuigenis van wat er in het hart van de verlosser is, - van een relatie waartoe Zijn liefde ons heeft bestemd en ons heeft bevrijd. Wij zijn verlost voor God; en op geen enkele andere manier zou de verlossing effectief kunnen zijn. Alleen het juk van een nieuwe Meester kan ons in vrijheid van de oude tirannie houden. Onafhankelijk kunnen we niet zijn, en alleen het delirium van trots en ondankbaarheid zou het kunnen zoeken.

In de letterlijke toepassing zijn de twee afdelingen echter inderdaad heel verschillend van karakter, en we voelen de verandering op het moment dat de berg Sinaï wordt bereikt en het volk het op zich heeft genomen om een wet te houden die onuitvoerbaar is voor de gevallen mens. En toch is zelfs het geven van de wet gebaseerd op verlossing. ‘Gij hebt gezien,’ zegt de Heer, ‘wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan, en hoe Ik u op arendsvleugelen heb gedragen en tot Mij heb gebracht; nu dan, indien gij waarlijk Mijn stem zult gehoorzamen en Mijn verbond zult houden, zult gij Mij een bijzonder bezit zijn uit alle volken.’

En zo in het begin van de ‘tien woorden’ zelf: ‘Ik ben de HEERE, uw God, die u uit het land Egypte, uit het diensthuis, heb geleid.’ De wet is dus niet gericht tot de hele wereld op grond van de schepping,

want de mens is een gevallen wezen, en de enige basis waarop God met hem kan handelen, behalve in het oordeel, is een nieuwe relatie, die van genade moet zijn. Verlossing is noodzakelijkerwijs van genade; hoewel het hier nog slechts om een natie gaat, zonder individuele zielenredding of eeuwig leven. Van deze is het het type, maar het type alleen.

Hier hangt ook het tweede deel van het boek af van het eerste; terwijl het duidelijk is dat de typische of geestelijke toepassing het alleen zijn juiste betekenis geeft. De geschiedenis, zoals in Genesis, is profetie net zo goed als geschiedenis: het is geschiedenis geschreven zoals geen ongeïnspireerde kroniekschrijver het zou kunnen schrijven; en we kunnen het lezen met het vertrouwen dat we er overal de lessen in zullen vinden van een wijsheid die groter is dan die van de mens.

De vier onderverdelingen van het eerste deel zijn te duidelijk om een specifieke opmerking te vereisen. De eerste hiervan toont aan dat verlossing voortkomt uit de soevereine genade van God alleen; de tweede getuigt van de scheiding van de wereld van God, en de resultaten hiervan, met de scheiding, daarom, van Zijn volk van de wereld; de derde toont de volledige voltooiing van hun verlossing; en de vierde, hoe Zijn genade nog steeds de objecten ervan nastreeft en voorziet in hun latere weg.

Het eerste deel bestaat wederom uit drie delen; maar voordat we ingaan op de details van de uiteenzetting waartoe dit ons brengt, is het goed om te kijken naar de scène van dit eerste deel van het boek, Egypte, en te zien hoe levendig het beeld is dat het ons presenteert van de wereld als gevallen van God, die wereld waartoe wij van nature behoren en waaruit wij verlost moeten worden.

De naam voor Egypte in de Schrift is Mizraim, wat ‘dubbele nauwte’ of ‘dubbele strook’ betekent, en dit beschrijft precies wat Egypte is. Het is een kleine strook land aan beide kanten van de grote rivier die erdoorheen stroomt, en waaraan het alleen zijn bestaan te danken heeft. Want de woestijn aan beide kanten omsluit het, waait zijn zand van alle kanten op, waarover de rivier, bij zijn jaarlijkse overstroming, zijn last van aarde afzet en de grond vernieuwt.

Zo gaat het, net als in de wereld in het algemeen, door in een voortdurend conflict tussen leven en dood. Als de rivier een jaar lang maar gedeeltelijk faalt, verkeert het land in nood. En zo is de wereld, waarin de stroom van Gods genade in zijn ononderbroken stroom in stand houdt wat anders onmogelijk zou zijn. Maar hoewel zo afhankelijk, ziet de wereld niet, zoals Egypte niet ziet, waar het werkelijk van afhankelijk is. In tegenstelling tot Kanaän, dat zijn water drinkt van de regen van de hemel, zijn de bronnen van zijn rivier te ver weg voor praktische erkenning. Het is de rivier zelf die hun alles is, en ze kunnen zichzelf zelfs toeschrijven aan wat een geschenk van God is: ‘Mijn rivier is van Mij, en Ik heb haar gemaakt’ (Ezech. 29:3).

In de stamboom van de volken, Gen. 10, wordt Mizraim gevonden als de zoon van Cham; en in de Psalmen wordt Egypte ‘het land van Cham’ genoemd (Ps. 105:23, 27). Chem of Khem, ongetwijfeld hetzelfde woord, is de naam voor Egypte in de hiërogliefische inscripties. De betekenis ervan is ‘zwart’ of ‘door de zon verbrand’ - verduisterd door het licht.

En dit is wat de ‘natuurlijke staat’, zoals wij het noemen, werkelijk is - niet een duisternis die voortkomt uit de afwezigheid van licht,

maar het effect, op zulke mensen als, van het licht zelf. De staat van de heiden is niet, zoals het vaak wordt afgebeeld, die van mensen in het midden van duisternis waarover ze geen controle hebben, tastend naar een God die ze niet kunnen vinden. Enerzijds heeft God Zichzelf nooit zonder getuigenis gelaten; en anderzijds 'is er niemand die verstand heeft, is er niemand die God zoekt.' De apostel beschrijft het ontstaan van het heidendom als volgt: 'Toen zij God kenden, hebben zij Hem niet als God verheerlijkt of gedankt, maar zij zijn ijdel geworden in hun overleggingen en hun onverstandig hart is verduisterd' (Rom. 1:21).

Mizraim is dus de zoon van Cham, zowel geestelijk als natuurlijk, en omdat hij zich zo van God afkeert, zinkt hij onder de controle van de omstandigheden. Hij lijkt zijn naam niet zozeer aan het land te geven als wel aan de grond, - een naam die, zoals we hebben gezien, de benauwdheid van zijn toestand uitdrukt. Hoe betekenisvol is dit alles! Hoe het woord van God doordringt tot het hart van de dingen en de verborgen werkelijkheid blootleegt!

Toch was dit Egypte binnen zijn nauwe grenzen opmerkelijk als de verblijfplaats van de kunsten en wetenschappen, de thuisbasis van de beschaving. Nog steeds gaan mensen daarheen - want je 'gaat naar beneden', niet 'omhoog', naar Egypte - om haar prachtige monumenten te bestuderen en haar massieve architectuur te bewonderen. Egypte bouwde alsof het de eeuwigheid voor zich had om ervan te genieten. Haar gebouwen waren gemaakt om eeuwen langer mee te gaan dan de mensen van een dag die ze bouwden. Ze konden de mensen niet laten voortbestaan, maar ze deden wat ze konden: ze balsemden hun doden en stuurden ze naar de generaties

die nog moesten komen, plechtige predikers van de ijdelheid die aan alles wat menselijk is kleeft. Wat een commentaar op al haar grootsheid! Haar belangrijkste literaire gedenkteken is een 'boek van de doden'. In haar hele toestand lijkt de dood stereotiep. De woestijn heeft tenslotte de rivier overwonnen. Het land van wetenschap en kunst is een land van dood, en niet van leven.

Dit is het stempel van ijdelheid op een gevallen schepping. Het is meer; het is het stempel van goddelijke verwerping. Want 'in Zijn gunst is het leven:' zou Hij berouw kunnen hebben en ongedaan kunnen maken, tenzij wij Hem reden tot berouw hadden gegeven? Zeker kon Hij dat niet. Wanneer God in staat is om te rusten in Zijn liefde, zoals Hij dat binnenkort zal doen, zal dat de eeuwigheid van de toestand van allen noodzakelijk maken, te midden waarvan Hij kan rusten. Allen zullen dan met de eeuwigheid worden gestempeld, als het zegel van Zijn goedkeuring. Wanneer Hij rust in Zijn liefde, kan niets Hem het object van Zijn liefde ontnemen.

De religie van Egypte was zeer opmerkelijk. Ze hadden een religie waarin de relikwieën van een andere religie werden gebalsemd - de dode traditie van een leven dat was geweest. 'Zelfs Herodotus had geleerd dat, te midden van hun systeem van polytheïsme, de Egyptenaren van Thebe één opperste God erkenden, die geen begin had en geen einde zou hebben; en Jamblichus citeert uit de oude Hermetische boeken de uitspraak: 'Voor alle dingen die werkelijk bestaan, en voor alle begin, is er één God, - zelfs vóór de eerste god en koning, onbewogen blijvend in de eenheid van Zijn eigen Eenheid.' En nu, als we, net als de profeet op zijn missie naar Egypte, vragen met welke naam we deze God zullen aankondigen, geven de heilige

boeken van Egypte precies hetzelfde antwoord - een antwoord dat de ingewijden meenamen naar het graf, ingeschreven op een rol als hun geloofsbelijdenis - 'NUK PU NUK' - 'Ik ben die Ik ben' (Phil. Smith: 'Ancient History of the East.').

Ondanks dit alles, wat was het eigenlijk dat Egypte overal aanbad? Nadrukkelijk en universeel, het schepsel, en niet de Schepper. Egypte, dat getuigde van de ware God, nam alles op wat Zijn totale tegendeel was, en vergoddelijkte honderd dierlijke objecten, en verlaagde zijn aanbidders aldus tot minder dan de beesten.

Hun aanbedding was echter werkelijk een vergoddelijking, - zoals alle heidense aanbedding, - van hun eigen lusten en hartstochten; en dit zijn de dingen die overal van nature de mens beheersen. Het lokaas in Eden was: 'Gij zult als God zijn;' en de mens heeft dat op een vreselijke manier waar gevonden. Hij is zijn eigen god geworden; zoals de apostel over sommigen zegt, zelfs belijdende christenen, hun 'god is hun buik.' Het verlangen in het hart van de mens naar bevrediging wordt niet in God vervuld, lust en zorg verslinden hem; hij aanbidt zichzelf op een manier die steeds meer neigt naar wat wreedaardig en vernederend is.

Zo is de mens in het vlees; zo is de wereld: en als zodanig worden we gemakkelijk geleid om te beseffen welke koning erover heerst. De koning was een zeer absolute, en de staat van het volk een ijzeren slavernij: 'hij die zonde begaat, is de dienaar (of slaaf) van de zonde,' zegt de Heer; en in de brief aan de Romeinen, waar we natuurlijk naar toe gaan voor de interpretatie van de typen van verlossing, vinden we zonde dienovereenkomstig als datgene dat tiranniseert over de natuurlijke mens: 'de zonde heeft geregeerd tot de dood.' En dan,

wanneer de verlossing zelf wordt afgebeeld, vinden we dat onze 'oude mens is gekruisigd met [Christus], opdat het lichaam van de zonde vernietigd zou worden, zodat we voortaan niet meer dienen - slaven van - de zonde zouden zijn.' Hier vinden we wat precies antwoordt op Israëls bevrijding bij de Rode Zee. Farao en zijn leger werden in de zee geworpen.

Satan wordt ongetwijfeld ook 'de prins van deze wereld' genoemd, en velen geloven dat dit is wat we hier hebben. Maar het conflict met satan vinden we in Efeziërs, niet in Romeinen, en wordt (heel anders dan hier) typisch gepresenteerd in het boek Jozua. We zullen, als we verdergaan, ontdekken wat het ene conflict van het andere onderscheidt: het is voldoende om hier de verschillende plaats op te merken die ze innemen.

Afdeling 1. (Ex. 1 - 18)

Kracht die in genade handelt, overeenkomstig de belofte aan de vaders en aan de naam 'de HEERE', de Zelfbestaande.

Onderverdeling 1. (Ex. 1 - 4:17)

Soevereine genade in de roep van de Verlosser

Sectie 1. (Ex. 1)

De eerste daden van genade: de verborgen hand van overheersende macht.

Genade in haar eerste handelingen wordt ons hier getoond: het kleine begin van een natie in de zeventig zielen die met Jakob naar Egypte kwamen, in contrast met hun wonderbaarlijke en onuitroeibare toename. Zelfs de slavernij waarin ze terecht kwamen was hen al verzekerd, en wat het meest tegen hen leek, was in werkelijkheid de uitwerking van de belofte voor hen. De hand van macht werkt in vermomming, maar is toch voor het geloof heel doordringbaar. Het is in wezen hetzelfde verhaal, of het nu over de natie Israël gaat of over een van de verlost van de Heer.

Ten eerste worden we eraan herinnerd hoe de kinderen van Israël in Egypte te vinden zijn: elke man en zijn huishouden kwamen met Jakob. De natuurlijke naam van hun vader is hier op zijn plaats. Wij

erven geen genade. Wij kwamen in het land van slavernij met onze vader Adam.

De slavernij zelf begint echter niet meteen; want bewuste slavernij is niet de uitdrukking van onze louter natuurlijke staat. De mens in het zevende hoofdstuk van Romeinen is niet zomaar een kind van de natuur. U zult zo iemand niet horen roepen: 'O, ellendig mens dat ik ben! Wie zal mij verlossen?' Dat is een uitdrukking van gevoelde slavernij. Er was een tijd dat Egypte ons goed genoeg beviel, zoals er een tijd was dat Egypte Israël goed genoeg beviel. Daarna vinden we hen met verlangen terugdenken aan de goede dingen die ze in Egypte hadden, zoals het gouden kalf een imitatie was van de aanbidding van Egypte. Ze hadden daar een bloeiende en gelukkige tijd gehad, zoals we weten; en het was God die, een behoefte in hen ziende die ze niet zagen, zoals Hij Zelf zegt, 'Farao opwekte,' en zo een staat van slavernij teweegbracht. Egypte werd zo 'de rokende oven' van Abrahams visioen (Gen. 15), waarin het echter in werkelijkheid God was die aan Zijn verbond dacht.

Zo is het met ons allen - het leven van God begint in het vermogen om de dood te voelen; en het licht, zoals in het begin, schijnt alleen op een chaos. Zo zijn onze harten gericht op het verlangen naar Hemzelf. De hongersnood in het verre land doet ons denken aan het brood in het huis van een vader.

Farao's manier om het volk onder de duim te houden en in slavernij te houden moet worden opgemerkt: hij gebruikt hun eigen kracht tegen zichzelf. Ze bouwen hem voorraadsteden, - steden van waaruit hij zijn troepen kan voorzien; en deze steden liggen in Gosen, - in de landen die aan hen zijn toegewezen. Zo klinken overal mensen hun

eigen ketenen. Als het geld is waar een man naar op zoek is, zet elke dollar die hij in zijn schatkist stopt zijn hart er alleen maar meer op. Alles wat het hart hier prijst, hoe meer men erin slaagt het te krijgen, hoe meer het hart zich aan zichzelf zal hechten. 'Hoe moeilijk zullen zij die rijkdommen hebben het koninkrijk van God binnengaan!' En dit geldt in principe ook voor christenen. Als we ons hart toestaan om de wereld in welke vorm dan ook na te jagen, hoe meer we ervan krijgen, hoe meer het gewicht ervan ons naar de aarde zal sleuren.

Sectie 2. (Ex. 2)

De vernedering en afwijzing van de verlosser

We worden nu voorgesteld aan de verlosser, opgewekt door God om Zijn genadige doeleinden te vervullen met betrekking tot het volk van Zijn keuze. Dat hij van Levi is, de derde zoon van Israël, heeft een betekenis die we later zullen zien. Het spreekt van de Middelaar, 'verbonden' met God en met het volk, zoals Christus in Zijn eigen persoon hen verbindt - Zoon van God en Zoon des mensen. Het spreekt ook van opstanding, typisch vervuld in Mozes overgeleverd aan de dood en daaruit gebracht. De overheersende hand van God wordt gezien in Zijn behoud, de macht van de wereld die iemand dient die zij niet kent, en die er niet van is, die wanneer geopenbaard in Zijn ware karakter, wordt verworpen. Mozes is in dit alles nog steeds een type van Christus.

Maar hij wordt ook verworpen door de mensen die hij uitkiest - de broeders voor wie hij zichzelf vernedert. Er was een waar verlangen naar hen, en een voorgevoel in zijn geest dat God hem had uitgekozen om hun verlosser te zijn; maar ze herkennen hem niet als zodanig.

Ongetwijfeld was er een mislukking van Mozes' kant, en er moest een werk in hem en in hen worden gedaan, voordat hij werkelijk voor hen kon zijn wat zijn hart verlangde. Maar niettemin verwierpen ze duidelijk iemand wiens liefde, ten koste van zichzelf, hun dienaar zou zijn. 'Wie heeft u tot een heerser en een rechter over ons aangesteld?' is het antwoord van ongelooft, en Mozes vlucht naar Midian bij dat gezegde. Het is als verworpen door Zijn broeders, het hoeft nauwelijks te zeggen, dat we nu met de Heer Jezus te maken hebben.

Wij vinden hem dan in Midian; en spoedig met een heidense bruid, voor wie hij ook, allereerst, een verlosser is geweest. Maar de naam van zijn zoon vertelt ons dat hij nog geen echt thuis heeft gevonden. Hij noemt hem 'Gershom', 'een vreemdeling daar;' want hij zegt: 'Ik ben een vreemdeling geweest in een vreemd land.' Prachtig wordt in de zoon de gedachte van het hart van de vader uitgedrukt, aangezien ons karakter en onze positie in de wereld de gedachten van Zijn hart weerspiegelen en manifesteren, tot wie wij in een geliefde relatie behoren.

Maar de dagen van Israëls slavernij lopen ten einde. God heeft hun gekerm gehoord, en het is te zien dat Hij Zijn verbond met hun vadersen gedenkt - dat waarin Hij Zichzelf openbaart. Het volgende gedeelte brengt ons tot deze openbaring.

Sectie 3. (Ex. 3 - 4:17)

Gods openbaring van Zichzelf

De glorie van het evangelie is dat God erin geopenbaard wordt. Hij maakt voor alle eeuwigheid en aan al Zijn schepselen bekend 'de

overweldigende rijkdom van Zijn genade in Zijn goedertierenheid jegens ons in Christus Jezus.’ (Ef. 2:7) Ook voor ons geldt: ‘alles wat tot het leven en de godsvrucht behoort, is gegeven in de kennis van Hem, die ons geroepen heeft.’ (2 Petr. 1:3) Wij waren de kennis die we hadden verloren, of die de schepping ons zou hebben gegeven. Nu moeten zowel wij als de overheden en machten in de hemelse gewesten leren wat in onze mond een ‘nieuw lied’ legt. In het gedeelte dat nu voor ons ligt, openbaart God Zichzelf aan Mozes, door hem te roepen tot het werk waarvoor Hij hem heeft voorbereid.

1. De herder is het passende type van de goddelijke Verlosser en Koning. Dus, daarna, ‘verkoos God David, Zijn dienaar, en nam hem van de schaapskooien; van achter de ooen, groot in de wei, bracht Hij hem, om Jakob, Zijn volk, en Israël, Zijn erfdeel, te weiden.’ (Ps. 78:70-71) Dus de prachtige uitdrukking in het tweede hoofdstuk van het evangelie van Mattheüs, die spreekt over Christus als de Regeerder die Gods volk Israël zal ‘regeren’, is letterlijk ‘zal een Herder zijn’ voor hen. Dit is Gods gedachte. Zo traint Hij Mozes, na alles wat hij had geleerd in het paleis in Egypte, veertig jaar in de woestijn in eenvoudig herderswerk, totdat hij geschikt is voor de macht die aan hem wordt toevertrouwd - de zachtmoedigste man op aarde (Num. 12:3). En zo is de Herder die God ons heeft aangesteld (Matt. 11:29).

We vinden Mozes dan, in de loop van zijn dienst, nu op Horeb, de berg van God. Hier verschijnt de Engel van de HEERE aan hem in een vuurvlam uit het midden van een struik. En de struik brandt van vuur, maar wordt niet verteerd. Daar spreekt de Heer hem aan vanuit de struik, en, als de engel van de struik, geeft hem zijn opdracht.

God had Zichzelf eerder, en met betrekking tot deze gevangenschap in Egypte, geopenbaard onder de gelijkenis van vuur. De 'rokende oven' was Zijn symbool geweest toen Hij in het verbond met Abraham tussen de stukken van het offer doorging. Het is tot de diepe slaap die hem daar overmeestert, en de verschrikking van grote duisternis die op hem valt, dat het visioen dat volgt zich richt. De rokende oven en de brandende lamp zijn wat de diepe slaap en de duisternis respectievelijk eisen; en deze verzekert het offer en de trouw van God verschaft aan Zijn volk. Als de activiteit en waakzaamheid van het geloof falen, zal de oven niet falen als het aangewezen middel tot zuivering; terwijl voor de duisternis de brandende lamp eveneens is voorzien.

Zo was de vurige beproeving die hen in Egypte beproefde in werkelijkheid Gods herinnering aan Zijn verbond met Abraham; en als we naar deze doornstruik kijken, want dat is het, is het een zeer treffend beeld van het volk. De doornen en distels zijn een beeld van die 'zonen van Belial' waarvan David zegt dat ze 'allemaal als doornen zijn die zijn weggestoten, omdat ze niet met de handen kunnen worden genomen.' Doornen waren een teken van de vloek in het begin; en zijn in feite mislukte bladeren of takken, gemakkelijk te lezen als dit, - delen van een plant die niet in staat zijn hun oorspronkelijke doel te vervullen. Zondaars zijn dus, in dit symbool, van nature verbonden met de vloek op de zonde. Maar de doornstruik hier wordt niet verteerd, want de engel van de HEERE, de verbondsgod, is in het vuur. De verdrukking is het middel dat door God in genade is verordend om bekering te bewerken; en zo verordent de genade die ons opneemt voor ons alle noodzakelijke tuchtiging.

Het wonder trekt Mozes aan, en hij wendt zich om te gaan kijken. Dit is het eerste ontwerp van een wonder - om mensen, door het mysterie erin, tot aandacht te dwingen. En zij die met ongeschoeide voeten naderen, zoals Mozes deed, vinden er een 'teken' in - iets dat betekenisvol is voor goddelijke 'kracht' die ten behoeve van de mens werkt. Dit zijn de drie Schrifttermen voor wonderen: 'wonderen', 'tekenen', 'krachten'. Hoeveel van deze bieden zichzelf nog steeds aan in de natuur en in de Schrift, en in wat wij 'voorzienigheid' noemen, om onze interesse te wekken, als we maar harten hebben om erover na te denken! Want de Schriftwonderen hebben dus nog steeds hun bewijzen, en zijn nog steeds bewijzen van datgene waaraan ze gehecht zijn - geen lasten op het bewijs, zoals mensen zeggen.

Hier, vanuit deze struik, maakt God Zichzelf aan Mozes en aan ons bekend, de drie-enige God van de openbaring, de God van zijn vaders, - dezelfde God van begin tot eind.

2. Deze God moet bekend zijn als de God van de verlossing, want alleen zo kan Hij het voorwerp van liefde of aanbidding zijn (Joh. 4:22). En hiervoor is het niet genoeg dat Hij het woord uit de hemel spreekt: Hij moet 'neerkomen om te verlossen'; woorden die ons noodzakelijkerwijs verder voeren dan de wolkkolom waarin Zijn aanwezigheid toen aan Israël werd gemanifesteerd, naar de incarnatie en het kruis. In dit 'neerkomen' van God zijn alle zoetheid en kracht van de verlossing. God wordt erin verklaard, en de manifestatie blijft voor ons in de eeuwige mensheid van de Heer Jezus. 'Christus in het vlees gekomen' is dus de toets, met de apostel, van de uiting van de Geest van God. (1 Joh. 4:2-3)

Redding door zo iemand moet een volledige redding zijn; en het is niet compleet totdat het land van belofte hun eigendom is. Zes naties worden hier gespecificeerd als omvergeworpen, - de volledige macht van het kwaad, en het land is een goed land en een groot, vloeiende van melk en honing. Het is geen land van benauwdheid, zoals Egypte, - en de hemel wordt niet geconditioneerd door de behoeften en strijd van de aarde. De 'rivier' is daar niet in strijd met de woestijn. Er is alle 'vetheid', wat het woord voor melk letterlijk betekent, en alle zoetheid, zoals de honing impliceert. Redding voor ons moet uitmonden in voldoening, of het is geen redding. Ons Kanaän, zoals we later zullen leren, moet nu door geloof worden betreden.

Mozes betwist zijn persoonlijke ongeschiktheid, maar dit brengt alleen de verzekering dat God met hem is, zodat zelfwantrouwen geen ontmoediging hoeft te zijn. Nee, hoe vollediger het is, hoe meer Gods algenoegzaamheid gerealiseerd zal worden. Hij wordt plechtig verzekerd, tot zijn bemoediging, dat het volk dat door hem voortgebracht is, God zal dienen op die berg; en dit is wat de vrucht van de verlossing is, en het teken van wie erin gewerkt heeft, dat het aldus de voormalige slaven van de zonde tot Hem terugbrengt in gehoorzaamheid.

3. En nu komen we tot wat van het grootste belang is - de naam van God volgens welke Hij het volk opneemt, en alleen kan opnemen. De vraag hiernaar is duidelijk niet eenvoudigweg Zijn historische naam. Namen hebben tegenwoordig zo weinig betekenis, - staan zozeer als louter algebraïsche symbolen voor onbekende grootheden, - dat we eraan herinnerd moeten worden hoe verschillend de Schrift ze gebruikt, en inderdaad hoe mensen van oudsher ze beschouwden.

In de Schrift lijken alle namen - vaak een profetische - betekenis te hebben, waarvan degenen die ze gaven zich over het algemeen diep onbewust waren, terwijl ze aldus geleid werden door een wijsheid die hun eigen wijsheid ver te boven ging.

De namen van God drukken vooral uit wat Hij Zelf is, - zijn een openbaring van Zijn eigenschappen; en de vraag die Mozes in de mond van het volk legt, 'Wat is Zijn naam?' impliceert, 'Op welke manier moeten we Zijn huidige daden interpreteren? Wat betekenen ze? Waarom doet Hij dit?' Het antwoord moet daarom vragen als deze beantwoorden, en het zou duidelijk moeten zijn dat dit niet het beste gegeven zal worden door God die Zichzelf verklaart onder een nieuwe naam, maar eerder door een nieuwe betekenis te laten flitsen uit een oude. Zo zullen Zijn huidige daden alleen gedaan worden om in nieuwe glorie eigenschappen naar voren te brengen die voorheen maar vaag werden gezien, en Hij zal gezien worden als consistent met Zichzelf, terwijl Hij Zichzelf steeds meer en meer openbaart.

Zo wordt de moeilijkheid opgehelderd waar God later, sprekend over de patriarchen, zegt: 'Bij mijn naam,' of 'Naar mijn naam 'de HEERE' was ik hun niet bekend.' Dit is niet in het minst een ontkenning van het feit dat zelfs vóór de zondvloed 'mensen de naam van de HEERE begonnen aan te roepen,' of dat Abraham ook zijn altaren voor de HEERE bouwde en Zijn naam aanriep. Het betekent veeleer dat de betekenis van die naam nog niet op de juiste wijze was verteld. Nu moest het gebeuren. Israëls bevrijding moest de HEERE's naam

illustreer om het Zijn gedenknaam voor alle generaties te maken; en daarin zou Israël hun blijvende grond van vertrouwen vinden.¹

De gangbare versie maakt een schijnbare scheiding van gedachten tussen ‘Ik ben die Ik ben’ en het ‘Ik ben’ dat erop volgt. Hoewel dit in het algemeen niet lijkt te worden erkend, zijn ze toch zeker niet hetzelfde. ‘Ik ben’ spreekt over God als de Levende en Onveranderlijke God; ‘Ik ben die Ik ben’ spreekt eerder over, of impliceert de Ondoorgrondelijke, wiens sluier niet kan worden opgeheven. Deze gedachten zijn op geen enkele manier hetzelfde; noch lijken ze met elkaar verbonden. ‘Ik ben die Ik ben’ lijkt eerder een berisping op de vraag ‘Wat is Zijn naam?’ dan een antwoord erop. Toch wordt het antwoord onmiddellijk gegeven in het ‘Ik ben’ dat erop volgt.

Het eerste ‘Ik ben’ lijkt geen deel uit te maken van de naam, net zomin als het zou zijn als er zou staan: ‘Ik ben de HEERE;’ en dit zou, als we naar de connectie oordelen, het echte equivalent zijn. Het is precies de Septuagint ‘Ik ben Hij die Is,’ en de vertaling ‘Ik ben Ik die ben,’ hoewel strikt letterlijk, brengt alles in harmonie.}

1 Wat is dan deze naam, ‘de Heere?’ Bijna de gehele consensus van commentatoren is het erover eens, en ik zie geen mogelijke reden om het er niet mee eens te zijn, dat het betekent ‘Hij die is.’ Zo is het verband met ‘Ik ben’, dat de woorden van de Heer tot Mozes vanzelfsprekend impliceren, meteen duidelijk; en in de versie die ik heb gewaagd te geven, hoewel er misschien weinigen onder de modernen het met mij eens zijn, is het even duidelijk dat Hij met de eerste titel slechts een paar woorden ervoor neemt. Hier lezen de meesten inderdaad met de gangbare Engelse versie, ‘Ik ben die Ik ben.’ De Septuagint geeft echter *Ego eimi ho on*, ‘Ik ben Hij die is,’ en mijn eigen versie is in wezen hetzelfde, hoewel letterlijker, *Ego eimi ho on* ‘Ik ben Ik die ben.’ Ik moet een paar woorden zeggen ter rechtvaardiging van deze vertaling.

‘Ik ben’ is de Levende, Onveranderlijke, Zelfbestaande, noodzakelijkerwijs onafhankelijk van alle anderen. Als zodanig handelt Hij ook vanuit Zichzelf in noodzakelijke onafhankelijkheid; en hier is de grond van verlossing, God die vanuit Zichzelf handelt, en daarom, overeenkomstig wat Hij Zelf is. God toont Zichzelf, toont de rijkdom van Zijn genade in Zijn vriendelijkheid jegens ons, verheerlijkt Zichzelf, laat het licht van Zijn glorie schijnen. Is het Hem niet waardig? Wij redeneren vanuit onszelf tot God, en kunnen er niets van maken. Wij zijn zondaars, en kunnen niets verdienen: waarom zou Hij niet straffen, hoe kan Hij iets anders doen dan zondaars straffen? Hoe gezegend dan om Hem te horen zeggen: ‘Ik, ja Ik, ben het, die uw overtredingen uitdelgt om Mijnentwil.’ (Jes. 43:25) Wie kan Zijn recht hierin ontkennen, als Hij ervoor kiest het te doen, en verklaart dat Hij het gedaan heeft?

De HEERE is dus de levende, onveranderlijke God, handelend vanuit Zichzelf, in Zichzelf het argument vindend voor wat Hij doet. Hoe passend een naam voor de God van verlossing, de verbondsnaam!

En dit is nauw verbonden met wat Hij tegelijkertijd verklaart te zijn - de God van Abraham, van Isaak en van Jakob; want als zodanig vervult Hij een absolute belofte die Hij had gegeven, en waaraan Hij zich had verbonden, los van alle vraag wat zij waren. Hij handelde dus duidelijk vanuit Zichzelf en omwille van Zichzelf. Maar dit is niet alles: door Zichzelf met deze drie mannen te verbinden, vertelde Hij Zichzelf ongetwijfeld op een bijzondere manier. Waarom juist deze drie? Voor ons zou het nu tenminste duidelijk moeten zijn. Wie kan het tweeëntwintigste hoofdstuk van Genesis lezen zonder

in de offeraar en het daar geofferde een andere Vader te vinden dan Abraham, een andere Zoon dan Isaak?

Ook in de brief aan de Galaten wordt Isaak, het kind van de vrije vrouw, getoond als een type van hen die nu de aanneming hebben ontvangen - de vrijgeboren zonen van God, en Abraham is hier opnieuw de schaduw van Hem die onze God en Vader is. De God van Jakob verklaart nogmaals de goddelijke macht die het meest onhandelbare materiaal opneemt om het te vormen tot een vat voor het gebruik van de Meester: en dit is het ambt van de Heilige Geest. Zo worden Vader, Zoon en Geest werkelijk in zekere zin getoond in de God van Abraham, van Isaak en van Jakob; en deze zijn slechts de HEERE, de God van de verlossing, volledig gemanifesteerd. Hoe duidelijk kunnen wij Hem dan begrijpen, wanneer Hij zegt: 'Dit is Mijn naam voor eeuwig; en dit is Mijn gedenkteken voor alle generaties.'

Hier is dan de grond van verlossing - dat waarop een ziel zeker kan rusten, geopenbaard in Gods verbondsnaam. Hij is de Zelfbestaande, die noodzakelijkerwijs vanuit Zichzelf en overeenkomstig Zijn eigen natuur handelt: 'alle dingen zijn door Hem en voor Hem geschapen.' (Kol. 1:16) Dat dit van Christus wordt gezegd, toont meteen wie Christus is, en hoe waarlijk Hij de volledige uitdrukking is van de goddelijke geest. God openbaart Zichzelf, handelt voor de vertoning van Zichzelf, - de vreugde en zegen van Zijn schepselen. En dit is de ware gedachte van Zijn verheerlijking van Zichzelf, niet alsof Hem glorie verleend kon worden, of alsof Hij iets van Zijn schepselen verlangde of nodig had. 'De liefde zoekt het hare niet' (1 Kor. 13:5), en 'God is liefde.' Als Hij Zijn eigen glorie zoekt, is het om als de

zon de hemelen te vullen met Zijn helderheid. Dit is genade, en het thema van de lofprijzing van Zijn volk voor altijd.

4. Bij het bereiken van Zijn doel openbaart de Heer de staat van de wereld, - haar verzet tegen Zichzelf, haar valse vertrouwen, haar trots en zwakheid. Dit is de betekenis van al dit onderhandelen met Farao, en de afgemeten opeenvolging van oordelen over het land. Zijn volk had de les nodig, en, op zo'n openbare manier gegeven, konden allen die het wilden leren. God voorspelt het resultaat, zodat ze niet ontmoedigd of teleurgesteld zullen worden. Wij kunnen leren voor de ervaring, als we willen, door het Woord van God, alles wat we zijn en alles wat de wereld is. Hoeveel zouden we gespaard worden als we op deze manier zouden leren!

5. Als gevolg van dit alles gaat bovendien de rijkdom van de wereld over in de handen van het volk van God. 'Alles is van u,' zegt de apostel; 'hetzij de wereld, hetzij het leven, hetzij de dood, hetzij het tegenwoordige, hetzij het toekomstige, - alles is van u.' (1 Kor. 3:22) Mensen buiten Christus, zoals zij recht hebben op niets, zo bezitten zij inderdaad niets. Uiteindelijk zal het zo blijken te zijn. 'Godsvrucht' is het die 'de belofte heeft van het tegenwoordige en van het toekomstige leven.' (1 Tim. 4:8) Zij die als pelgrims uit de wereld gaan, dragen toch al het goede van de wereld met zich mee, en de wereld die daarvan wil genieten, moet het aan hen afstaan. Aan hem die tot de wereld behoort, kan de wereld niet toebehoren.

6. Mozes is nog steeds niet klaar. Hij verzet zich tegen het ongeloof van het volk en wordt gehinderd door zijn eigen ongeloof. De Heer geeft hem drie tekenen, die getuigen van de kracht die ten behoeve van het volk werkt - tekenen die getuigen voor hem als de verlosser

die door God voor hen is opgewekt. Zij moeten geloof hebben in de verlosser om de verlossing te vinden; en zo is het vandaag de dag: geloof in Christus Zelf is het eerste en absoluut noodzakelijke waar al het andere van afhangt.

(1) Het teken van de staf komt eerst. De staf is het teken van macht - 'de staf van Uw macht' (Ps. 110:2) - hier, zoals we weten, in de handen van de herder, die, zoals we hebben gezien, het type is van het koningschap volgens God. Zelfs de ijzeren staf waarmee Christus Zijn vijanden zal slaan, wordt nog steeds voorgesteld als in de handen van een herder. In alle passages staat er werkelijk: 'Hij zal hen weiden met een ijzeren staf.' (Openb. 2:27). Hoe streng het ook mag slaan, liefde leidt het. Wee inderdaad degenen die eeuwige liefde aldus moet slaan!

De staf in Mozes' hand is dus het type van macht - goddelijk, en gekenmerkt door tederheid en zorg, zoals een herdersstaf. Maar Mozes krijgt te horen dat hij hem op de grond moet gooien; en uit zijn hand verandert de staf van karakter - hij wordt een slang. Het type kan hier duidelijk genoeg worden gelezen. Diegene die rondkijkt op de aarde met de gedachte in zijn hoofd dat macht in de handen is van eeuwige liefde, moet dan toegeven tot vreemde verbijstering als hij overal iets vindt dat de veronderstelling zo volkomen lijkt te ontkennen? De Schrift zelf stelt de vraag in zijn volle kracht: 'Zal de troon der ongerechtigheid gemeenschap hebben met U, die onheil sticht door de wet?' (Ps. 94:20).

De staf is naar alle schijn uit de hand van de Herder, en 'de vorst van deze wereld' is nu niet Christus, maar satan. De aanspraak die hij ooit maakte op een universeel rijk, voor de Zoon van God Zelf, heeft

maar al te veel waarheid in zich: en zo wordt de draak in Openbaring afgebeeld met de koppen en horens van het keizerlijke beest. (Openb. 12:3)

Er is geen twijfel dat hier een speciale verwijzing naar Egypte is, wat Mozes en de Israëlieten gemakkelijk zouden begrijpen. 'De adder speelde een opvallende rol in de Egyptische mythologie. Het was het embleem van de godin Ranno, de slang van Neph, het hiëroglief van 'godin' en het teken van koninklijkheid. Vanwege dit laatste gebruik werd het 'Uraeus' genoemd, van ouro, koning, en basiliskos, koninklijk. Egypte werd daarom niet op een onduidelijke manier aangewezen als de tegenstander van God en Zijn volk in deze tijd.' - (Murphy's Exodus)

Maar Egypte zelf is een type van de wereld in het algemeen, zoals we hebben gezien; en de betekenis, hoewel het dit omvat, is veel breder. Overal vinden we de schijnbare tegenstrijdigheid die de zonde heeft veroorzaakt. De staf lijkt niet in Zijn hand te zijn van wie hij toebehoort, maar op de grond, en satanisch. Maar let op de prachtige nauwkeurigheid van het type, en de troost die erin voor ons is bereid.

De staf werd uit Mozes' hand geworpen - gleed er niet uit. God heeft de controle over de wereld toch niet verloren: uit eigen wil, en voor doeleinden van de hoogste wijsheid, heeft Hij de zelfgekozen onderwerping van de mens aan demonische heerschappij toegestaan. Maar als de Heer binnenkomt, zoals in de scène in Gadara, wordt satan onmiddellijk verdreven: het slachtoffer wordt zonder moeite bevrijd. Helaas! dit brengt alleen de werkelijke basis van het satanische rijk naar voren, in de verwerping van de Verlosser door de mens. De mensen bidden Hem om uit hun kusten te vertrekken!

‘Het oordeel zal’ nog ‘terugkeren tot gerechtigheid’ (Ps. 94:15), en satan zal overwonnen worden, en uit zijn toegeëigende heerschappij geworpen worden. Ondertussen wordt de staf van macht gevonden aan de zijde van de liefde bij Hem die de Verlosser is van satans tirannie. ‘Hij is opgevaren naar de hoogte; Hij heeft de gevangenschap gevangen genomen,’ en nadat Hij de vorstendommen en machten had uitgebuit, heeft Hij ze openlijk tentoongesteld, en over hen gezegevierd.’ (Ps. 68:18 ; Kol. 2:15) Hier wordt de eerste behoefte van de mens vervuld.

(2) Het tweede teken is dat van zonde en de reiniging ervan; want dat is, bovenal, wat de toestand van de mens kenmerkt. Melaatsheid is het Oude Testamentische type van zonde in zijn walgelijkheid en kwaadaardigheid, en de kracht om zich te verspreiden. Het wordt ons erin getoond als niet zomaar een ongeluk, of een plaatselijk iets, maar een virulent, groeiend, besmettelijk kwaad, dieper dan het oppervlak, niet te meten aan de uiterlijke schijn, en absoluut fataal, tenzij God komt om te redden. In het geval van Mozes wordt het treffend afgebeeld als dat wat vanuit het hart de hand aantast, niet vanuit de hand het hart. De schone hand die in de boezem wordt gelegd, wordt melaats eruit getrokken - wit als de dood. ‘Uit het hart komen kwade gedachten, moorden, overspel, hoererij, diefstal, valse getuigenissen, godslasteringen voort.’ Wees er zeker van, als de hand melaats is, is het hart niet beter, maar slechter: het is de zetel van de hele ziekte. En reiniging moet dienovereenkomstig beginnen, niet met de hand, maar met het hart.

Zo is het ook met het type hier. Mozes’ hand in de boezem gestoken wordt melaats; opnieuw in zijn boezem gestoken, wordt het hersteld.

Bezoedeling en reiniging beginnen beide bij het hart. Wat heeft het hart gereinigd? Er is in dit geval geen genezingsproces te zien, maar de weg naar reiniging wordt heel eenvoudig getoond. Want melaatsheid in het hart is verborgen zonde, maar melaatsheid aan de hand is blootgestelde zonde. De hand die uit de boezem wordt geplukt, maakt zichtbaar wat er is.

En ‘indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.’ (1 Joh. 1:9) Hier is het melaatsheid in de hand die zichtbaar wordt; niet de loutere belijdenis van zonde in ons hart of in onze natuur, maar van zonde die werkelijk is begaan - iets heel anders. We kunnen gemakkelijk en zonder enig geweten erkennen dat we allemaal zondaars zijn, maar het is voor de zonden die werkelijk zijn begaan dat we ons verantwoordelijk voelen voor God.

Bekering en vergeving van zonden heeft God samengevoegd. (Luk. 24:47). Geloof is eigenaar van het rechtvaardige oordeel van God, overeenkomstig Zijn Woord, en vindt vergeving van zonden gepredikt door Christus door hetzelfde onfeilbare Woord. Vergeving is het dat het hart reinigt, geloof werkend door liefde (Luk. 7:47); en zo wordt de zaligheid de onze van ‘de mens, wie de Heere de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is.’ (Ps. 32:1).

(3) Het derde teken voorspelt het oordeel voor hardnekkig ongelooft. De stroom van leven en zegen die ons hier door God wordt toegediend, wordt toorn en oordeel als Zijn goedheid tenslotte niet tot bekering leidt, - elke zegen die uiteindelijk waardig is, maar oordeel als de stem van een Heiland wordt genegeerd. Hier wordt dat als teken aan Israël gegeven dat later als getuigenis aan Farao wordt gegeven. Gods

beginselen zijn onveranderlijk, en ongelooft, zelfs in een gelovige, zal zijn oordeel vinden, terwijl hij, door hetzelfde Woord, als een gelovige, wat betreft de eeuwige verdoemenis, voor altijd vrij is.

Dus, zoals er verlossing is voor zonde, zo moet er aan de andere kant geloof zijn om verlossing te krijgen. ‘Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven; maar wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem.’ (Joh. 3:36)

7. Maar Mozes verzet zich nog steeds; en hoe slecht deze traagheid van hart ook is om te reageren op de genade van God, die genade, die er toch nog steeds soeverein over is, maakt het de gelegenheid voor de meer volmaakte weergave van wat er in Zijn hart is. Mozes kan nog niet spreken, en God voorziet hem nu van iemand die zijn woordvoerder voor het volk zal zijn. Dit is Aäron, in Gods gedachten de beoogde hogepriester van Israëel, hoewel nog niet als zodanig geopenbaard. Het is als Mozes’ ‘profeet’ dat hij hier wordt aangekondigd, - zijn bondgenoot en complement in het grote werk dat God hun had toevertrouwd. Er is nu volledig voorzien.

Als we echter in ogenschouw nemen wat hij in het doel van God was, is Aäron als priester inderdaad het complement van Mozes, en samen zijn ze het dubbele type van Christus. In Hem zijn koning en priester verenigd, - verlossing door macht en door bloed: zonder de laatste zou de eerste niet kunnen bestaan. Alleen het priesterschap kan de Verlosser interpreteren: alleen het offer verklaart de verlossing. Dit heeft Israëel in zijn ware betekenis nog niet geleerd: daar wordt Mozes vertraagd door zijn behoefte aan Aäron; wanneer ze naar Hem kijken, zullen ze niet alleen Iemand zien die ze hebben doorboord, maar

ook weten waarom Hij zich moest verlagen tot die ongeëvenaarde vernedering.

Onderverdeling 2. (Ex. 4:18 - 11)

Het getuigenis aan Farao, waarin een scheiding wordt gemaakt tussen Israël en de Egyptenaren. Meestal het getuigenis van de scheiding van de wereld van Hem van wie het afhankelijk is, en de scheiding van Zijn volk van de wereld.

De verbinding tussen de twee delen is hier gemakkelijk te zien. God heeft zich aan Mozes al geopenbaard, in die verbondsnaam die Hij nu weer naar voren brengt, de grond waarop Hij hen opneemt. Van de kant van de mens, en omwille van de mens zelf, moet er echter de aanvaarding hiervan zijn; en dit is de ware betekenis en noodzaak van bekering. Genade moet gekend en ontvangen worden als genade. Het zelfvertrouwen dat natuurlijk voor ons is, moet worden weggenomen, zodat ons vertrouwen alleen in God kan zijn. En niet alleen moeten we de zwakheid van een schepsel beseffen, maar ook de ondergang van een gevallen toestand, zodat Christus Gods remedie en openbaring voor ons kan zijn. Tot nu toe zijn we bezig geweest met Gods kant van dit alles; nu hebben we het menselijke, de behoefte aan Gods genade, en de manier waarop we ertoe worden gebracht dit te beseffen.

We hebben hier dus eerst het verbond van belofte ontwikkeld als de enige hoop van de mens; en dan, in het tweede gedeelte, de afsnijding van alle andere afhankelijkheid. Egypte is de wereld, waartoe wij van nature behoren, met haar hulpbronnen in zichzelf

en haar onafhankelijkheid van God. De oordelen die van Hem over haar komen, zijn Zijn getuigen van haar vervreemding van Hem, en van Zijn scheiding, en de scheiding van Zijn volk, ervan. In de praktijk scheidt dit getuigenis, zoals het wordt ontvangen; en op deze manier handelde Hij om Israël te spenen van het land van hun geboorte, maar van hun bittere slavernij, en wiens morele toestand het hun onthulde. Ondanks alles vinden we in de nageschiedenis hoe, toen de beproevingen van de woestijn werden gevoeld, hun harten met genegenheid terug konden gaan naar Egypte, zoals we in het gouden kalf ook een duidelijke herinnering aan hun afgoderijen vinden. Des te meer is de noodzaak van zulke handelingen als deze gemanifesteerd.

Sectie 1. (Ex. 4:18 - 7:7)

Het verbond van belofte is de basis voor verlossing

1. In het eerste gedeelte zijn onze ogen gericht op het verbond zelf, dat, als een verbond van belofte, voor zijn vervulling geheel afhankelijk is van de macht en trouw van de HEERE Zelf. Toch wordt de mens daardoor niet bevrijd van de verantwoordelijkheid die altijd de zijne is. Genade maakt de vervulling ervan mogelijk en voorziet erin, en zet het nooit opzij. Het is de meest volledige uitdrukking van goddelijke soevereiniteit, niet de afstand ervan.

(1) Aan het begin zien we de almachtige hand die hier aan het werk is. Mozes keert terug naar Jetro, om hem onmiddellijk bereid te vinden om toe te geven aan zijn verlangen om te zien of zijn broeders in Egypte nog in leven zijn. Dan verzekert een woord van de HEERE Zelf hem van de verwijdering van de moeilijkheden die hij

persoonlijk had met betrekking tot zijn terugkeer naar Egypte: alle mannen die zijn leven zochten, zijn dood. Deze verzekering komt op het juiste moment. Hij moet eerst de moeilijkheden onder ogen zien, ze moreel de baas zijn, en dan ontdekken hoe Hij op wiens bevel hij gaat, werkelijk de baas is. Dan wordt hij nogmaals geïnformeerd over de koppigheid van Faraó's hart, waarin en waardoor God nog steeds als soeverein werkt, waarbij het kwaad Hem dient zoals het goede. In dit alles toont de HEERE Zich nog steeds de almachtige God van Abraham.

Israël claimt Hij als Zijn zoon, Zijn eerstgeborene. Zij danken hun plaats onder de volken aan Zijn aanneming van hen. Zij zijn geboren, om zo te zeggen, uit Zijn verbond met hun vaders. Zij hadden hier niet voor gewerkt; maar zoals er over hun vader Jakob wordt gezegd, zo is het ook met hen: 'De kinderen waren nog niet geboren, noch hadden zij iets goeds of kwaads gedaan, opdat het voornemen Gods naar verkiezing zou blijven bestaan, niet uit werken, maar uit Hem Die roept.' (Rom. 9:11)

Toch houdt deze genade van God aan Israël geenszins in dat andere volken worden verworpen, maar juist het tegenovergestelde, zoals de belofte aan Abraham lang daarvoor al luidde: 'In u zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden.' De 'eerstgeborene' impliceert hier dus andere kinderen.

(2) In verband met het verbond met Abraham wordt de scène in de herberg langs de weg meteen en opvallend betekenisvol. De besnijdenis was het teken van dit verbond zelf. (Zie Gen. 17) Het was de uitdrukking van die verzaking van alle vertrouwen in het vlees, die iemand met de dode Abraham de macht van de Almachtige laat

kennen. God dringt erop aan (zoals we daar hebben gezien) dat het teken van het verbond in het vlees van al Zijn volk zal zijn; en Mozes moet, net als alle anderen, de noodzaak hiervan beseffen.

(3) Ten slotte bekrachtigt het volk zijn zegel: zij geloven en aanbidden.

2. Maar ze zijn nog niet verlost. Integendeel, de voorspelde strijd met Farao is nog maar net begonnen. Hij verklaart openlijk dat hij de HEERE niet kent en dat hij Israël niet zal laten gaan. Nieuwe lasten worden het volk opgelegd, dat het stro dat ze tot nu toe hebben ontvangen voor het maken van stenen, wordt geweigerd en het wordt hen opgedragen het zelf te verzamelen; toch mag niets van hun taak worden verminderd. Niet in staat om hun taken op deze manier uit te voeren en geslagen voor hun niet-nakoming, ondergaan de mensen een volledige afkeer van gevoelens. Van hun late vreugde gaan ze over in een staat van gemor en wanhoop.

Hoe vaak is dit het geval in de ervaring van een ziel die ontwaakt onder het evangelie om de macht van de zonde in hem te beseffen, en zijn eigen onvermogen om deze het hoofd te bieden en te beheersen! In deze toestand lijkt het evangelie zelf slechts een nieuwe marteling. Het werk van Christus is nog onbekend en we worden gerechtvaardigd als goddelozen - als zondaars, niet als heiligen - de onoverwinnelijke hardheid van het hart verbaast en ontzet iemand. Zonde lijkt meer dan ooit de baas te zijn, en onze handen zijn drukker dan ooit met het smeden en klinken van onze eigen ketenen. Het evangelie zelf lijkt bij ons te hebben gefaald. Het is alleen zo dat wij er zelf nog niet in zijn geslaagd het evangelie te begrijpen.

3. Nogmaals maakt God hun dan Zijn naam de HEERE bekend, geduldig herhalend wat Hij al gezegd heeft. Zij moesten Hem nu bij deze naam kennen. Al de tegenstand, al deze hardnekkige tirannie, was er alleen maar op gericht om absoluut alle andere afhankelijkheid dan in Hemzelf te vernietigen. Dit is een noodzaak, opdat het geloof zijn rechtmatige en enige doel kan hebben. God is, door Zichzelf en handelend vanuit Zichzelf, onze redding. Als het geloof op dit moment zelfs maar verdwenen lijkt, is dit ook nodig om ons te laten beseffen dat het geloof zelf niet onze afhankelijkheid is, maar Christus. Zo geeft God nu een dwingend gebod aan Mozes en Aäron om het volk uit het land Egypte te leiden.

4. En hier wordt ons gevraagd even stil te staan om te zien wie dit zijn, op wie deze last rust. Hun genslachtslijn wordt ons voorgelegd, - duidelijk, in zijn betekenis wat betreft de geschiedenis hier, alleen de hunne. Het feit dat anderen er een plaats in hebben, verhult dit niet, maar maakt het in werkelijkheid duidelijker. Ruben en Simeon hebben alleen een plaats: zij die, als de oudste zonen van Jakob, een aanspraak lijken te hebben boven Levi om de bevrijder van Israël te leveren, maar die dat niet hebben, en die hier alleen worden bekeken om voorbij te gaan. Maar zoals God niets doet zonder de volste reden ervoor, zo is er in dit geval reden, niet aan de oppervlakte, ongetwijfeld, maar nog te ontdekken waar er geloof is om te onderscheiden. Zeker, een genslachtslijn op dit punt zou de aandacht moeten wekken. Is het een onderbreking? Is het slechts een stukje archeologie? Of wat?

Ten eerste de zonen van Ruben: Ruben hebben we al lang geleden van zijn geboorterecht afgezien, en om persoonlijke redenen. Hij kookte als water, onstuimig en onvast, hij zou niet uitblinken. Hier

hebben we dit niet, maar alleen de namen van zijn zonen, vier in getal: Henoch - 'toegewijd', Pallu - 'gescheiden', Hetzron - 'ingesloten' en Carmi - 'wijngaardenier'. Het is duidelijk dat deze namen een harmonieuze reeks vormen die numeriek significant is, en op het eerste gezicht zou men zeggen, goed door het geheel.

Henoch is de naam van iemand die met God wandelde, en zonder de dood te zien werd meegenomen om bij God te zijn. Het was echter ook de naam van een zoon van Kaïn, en, zoals hier, een eerstgeboren zoon. Het is over het algemeen geen goed argument wanneer er dus geen teken lijkt te zijn van de aanwezigheid van het kwaad, behalve inderdaad van buitenaf. Zelfrechtvaardigheid kan zijn toewijding en zijn afzondering (zoals bij de Farizeeërs) en zijn insluiting en zijn cultivatie hebben, - er wordt niets gezegd over positieve vruchten en deze vier zonen spreken vanzelfsprekend, in hun aantal, over wat wereldlijk en ongeestelijk is, - iets dat vrij gemakkelijk met veel pretentie in verband kan worden gebracht.

Simeons zonen zijn er zes, een nog ongunstiger aantal, zoals we weten. De betekenis van hun namen probeer ik niet te interpreteren, maar ze eindigen met het onheilspellende 'Saul', de half Kanaäniet. Zo wordt ook Simeon opzij gezet.

Levi is de derde zoon, een getal dat spreekt van wederopstanding - de kracht van God die zich manifesteert wanneer van de kant van de mens alles verdwenen is. Zijn ondergang is erkend, en in Levi's geval hebben we er een die dit illustreert: 'verbonden' met Simeon in die vertoning van 'wrede' toorn die Jakob aanklaagt, maar nu opgenomen in de soevereine genade van God, werkend voor Zijn glorie. Zo spreekt ook typisch deze zelfde Levi, 'verbonden', over het

middelaarschap van Christus, dat pas volledig bereikt wordt in de wederopstanding. De dood die Hij heeft doorgemaakt is de belijdenis van de dood waaronder de mens lag.

Met Levi breidt de geslachtslijn zich dienovereenkomstig uit, en de Geest van God blijft erover hangen, en registreert het aantal jaren van Levi zelf, van Kohath en van Amram, evenals (later) van Aäron en Mozes ten tijde van Israëls bevrijding. Wie kan eraan twijfelen dat hier veel meer te vinden is dan louter geschiedenis? Wat we hebben gezien, kan op zijn minst dienen om aan te tonen dat de principes van het verbond door de hele geschiedenis heen worden gehandhaafd, en dat dit een ontwerp van de geslachten is om het naar voren te brengen.

5. En wederom, voor de derde keer, verklaart God dat Hij de HEERE is, en dat Israël en ook de Egyptenaren het zullen weten: juist de verharding van Farao's hart, die de oordelen met zich meebrengt die spoedig over het land zullen komen, is datgene wat Hij op deze wijze wil gebruiken om een ieder te zegenen die daarop voorbereid is.

Sectie 2. (Ex. 7:8 - 11)

De vernietiging van alle vleselijke afhankelijkheid (Egypte) gaat gepaard met het woord van verlossing.

En nu beginnen de oordelen, voorafgegaan door een teken, echter, in de genade van God, dat niet dat is, en waardoor, indien mogelijk, de hooghartige koning overtuigd zou kunnen worden. Het neemt daarom zijn plaats in bij de rest als deel van het goddelijk getuigenis. Van de plagen zelf heeft Keil terecht de laatste - de dood van de eerstgeborene - onderscheiden van alle andere. De aankondiging

ervan valt inderdaad samen met de andere, zoals hij het plaatst, om zeer voor de hand liggende redenen.

De voornaamste die de plaag zelf onderscheidt, is de relatie die het heeft met Israël en hun verlossing. Het is niet alleen de slag waardoor ze worden bevrijd, en waarin God Zelf verschijnt, niet langer handelend door wat mensen 'tweede oorzaken' noemen, maar het is dat waardoor ze zelf voor het eerst hun ware toestand voor God leren kennen, en de plaats innemen waarin alleen redding voor hen mogelijk is. Zo is in de geschiedenis van de verlossing de relatie ervan met dat deel waarin we de werkelijke vervulling hiervan zullen vinden. Het huidige gedeelte toont alleen de voorbereiding erop.

Wat betreft de negen plagen die overblijven, heeft Keil ook reden gegeven om te geloven dat 'ze zijn gerangschikt in drie groepen van elk drie plagen. Want de eerste en tweede, de vierde en vijfde, en de zevende en achtste werden vooraf door Mozes aan de koning aangekondigd; terwijl de derde, zesde en negende zonder enige dergelijke aankondiging werden verzonden. Nogmaals, de eerste, vierde en zevende werden 's morgens aan Farao aangekondigd, en de eerste en vierde aan de kant van de Nijl, beide in verband met het overstromen van de rivier....

Deze groepering is niet louter een externe regeling,... maar is gebaseerd op de feiten zelf, en het effect dat God wilde dat de plagen zouden produceren, zoals we uit deze omstandigheden kunnen opmaken, dat de Egyptische magiërs, die de eerste plagen hadden geïmiteerd, door de derde te schande werden gemaakt met hun kunsten, en gedwongen werden om er de vinger van God in te zien, - dat ze zelf door de zesde werden geslagen, en niet in staat waren om voor Mozes

te staan, - en dat Farao na de negende alle verdere onderhandeling stopt.’

Er zijn andere en diepere onderscheidingen, zoals we zullen zien; maar we kunnen hieraan toevoegen dat ‘in de eerste drie, Aäron de staf gebruikt; in de tweede drie, wordt deze niet genoemd; in de derde drie, gebruikt Mozes deze, hoewel in de laatste van hen alleen zijn hand wordt genoemd. Al deze tekenen van orde liggen op het geheel van het verhaal, en wijzen op een diepere orde van natuur en rede waaruit ze voortkomen.’ (Murphy)

De numerieke betekenis stemt volledig overeen met dit alles, terwijl het ons directer naar de diepere reden leidt. Commentatoren hebben ons tot nu toe weinig hiervan laten zien, terwijl de typische instructie, die zo algemeen mag worden gemanifesteerd in het boek Exodus, blijkbaar helemaal niet is gezien. Toch is het hier zeker, net als elders.

Dit gedeelte valt dan uiteen in vier delen, waarvan het eerste ons de wereld laat zien in het licht van de natuur, eenvoudigweg of bekeken op zichzelf; het tweede bekijkt het als onderscheiden van het volk van God, waarbij de verdeling, zoals het werkelijk wordt genoemd, een ‘verlossing’ van het laatste is; terwijl in het derde de beproevingen duidelijker uit de hemel komen; het vierde bevat de waarschuwing voor die laatste beproeving waarin de ‘grootste van al hun kracht’ wordt geslagen, en zij effectief in het stof worden vernederd voor God. Maar we moeten langzaam te werk gaan.

1. De cijfers laten ons duidelijk zien dat we de eerste groep wonderen moeten beginnen met het wonder van de staf zelf. De tekenen staan dus als volgt: (1) de staf veranderde in een slang; (2) de rivier

veranderde in bloed, - het middel om het leven in stand te houden veranderde in een oorzaak van de dood; (3) de plaag van kikkers, - de onreine dingen die uit de rivier komen; (4) het stof dat luizen wordt. Laten we ze in volgorde bekijken.

(1) En eerst het wonder van de staf. De staf is het teken van de macht die aan Mozes werd verleend: daarom is het niet vreemd dat onze aandacht er allereerst op gericht is. De staf die in een slang veranderde, toonde de hele macht van Egypte die in Mozes' hand was gelegd. Zoals hier gericht aan Farao, was het een uitdaging van de meest complete soort; en als het door de magiërs werd nagebootst, is de zwakte van de imitatie duidelijk zichtbaar in Aärons staf die hun staven opslokte. Natuurlijk was het voor hen onmogelijk om zo'n geweldig wonder werkelijk na te bootsen, waarin de HEERE, de God van de Hebreëen, werd gedemonstreerd als de Schepper. Alle macht van satan was niet in staat om het kleinste schepsel tot bestaan te brengen; en de taal hier is alleen bedoeld om te bevestigen dat het uiterlijk gezien werd gedaan, - door welke goocheltruc hoeft niet te worden verteld.

Het is eenvoudig genoeg, als we het kwaad erkennen dat in de wereld is, en dat toch God is, - dat het kwaad in Zijn hand moet zijn, ten minste zijn toestemming moet hebben, en daarom ook zijn missie van Hem. Zijn hand heeft Leviathan gemaakt, en Hij die hem maakte, kan Zijn zwaard tot hem laten naderen. 'Hij laat de toorn van de mens Hem prijzen, en de rest van de toorn zal Hij beteugelen.' Dit stelt ons in staat om enerzijds God in alles te zien; anderzijds onthult het waar de wereld voor Hem is. Het kwaad erin is geen toeval. De vormen van ellende die overal zichtbaar zijn, zijn de veelvuldige

getuigen van haar toestand als ver van Hem. En deze waarheid van Gods aanklacht tegen de wereld is de ware staf van Mozes, om het wonder van overtuiging in de ziel te bewerken. Het is door de kracht van deze waarheid dat alle glorie van de wereld voorbijgaat, en zonde, oordeel en God die oordeelt werkelijkheid worden voor de ziel.

Maar hier ontmoeten we ook de macht van de vijand om overtuiging te weerstaan in de magiërs van Egypte, - de 'wijze mannen', diep in de geheimen van de natuur, - de profeten van de god van deze wereld. Hun werk is in navolging van de macht van God, om te laten zien, indien mogelijk, dat dit niet Zijn hand is waaruit het oordeel komt, - dat het geen oordeel is. Ze kunnen het kwaad niet verminderen; ze zijn machteloos om de storm af te wenden die op het punt staat door Egypte te razen: ze hebben geen echte hulp - kunnen er niets aan doen, er nooit aan denken. Ze hebben alleen hun zielige, agnostische bewijs, zoals het is, dat dat wat aan God wordt toegeschreven, anders kan worden geproduceerd, zodat er geen behoefte aan Hem is in de kwestie.

Ook hun staven kunnen slangen worden: er zijn andere machten in het universum die kwaad kunnen produceren. Zo is het: de macht van God wordt hierin aangetoond, dat Aärons staf gemakkelijk hun staven inslikt. Alle andere machten moeten worden verantwoord, zijn afhankelijk, niet oorspronkelijk, en botsen in het geheel niet met die goddelijke macht boven alles, waaraan het geweten onze verantwoordelijkheid bevestigt, en die alleen de behoefte van het hart bevredigt. Het is waar, de wereld is dan onder Zijn oordeel, maar dat alleen (als de zonde een realiteit is,) bevestigt de waarheid tot volledige overtuiging.

(2) Er is echter nog geen oordeel geweest. Het tweede teken begint met deze, en er kon geen opmerkelijker zijn. Bij de Egyptenaren 'werd de Nijl in de striktste zin beschouwd als goddelijk, en werd aanbeden onder verschillende namen. Als de overvloedige Osiris, en onder vele andere goddelijke namen, was de Nijl de weldadige god van Egypte - de vertegenwoordiger van alles wat goed was. Het kwaad had echter ook zijn god, de dodelijke vijand van Osiris, - de gehate Typhon - de bron van alles wat wreed, gewelddadig en slecht was. Met dit verafschuwde wezen werd de aanraking of het zien van bloed geassocieerd. Hijzelf werd afgebeeld als bloedrood; rode ossen, en zelfs roodharige mannen werden aan hem geofferd, en bloed, als zijn symbool, maakte iedereen onrein die er in de buurt kwam. Het veranderen van het Nijlwater in bloed was aldus het verontreinigen van de heilige rivier - het laten zegevieren van Typhon over Osiris - en het onteren van de religie van het land in een van zijn opperste uitingen.' (Geikie)

Maar hoewel we op deze manier kunnen zien hoe zo'n wonder de Egyptenaren zou aanspreken, hebben we de leringen van de mythologie niet nodig om het voor ons te interpreteren. De rivier, zoals we in de Schrift zelf zien, was het symbool van onafhankelijkheid. Egypte dronk geen water van de regen van de hemel: zijn bron van voorziening was niet boven; en dit is de wereld in zijn onafhankelijkheid van God. Maar deze onafhankelijkheid van God, de Gever van het leven, is slechts de dood, en keert zich tot de dood. Het oordeel hier, zoals elders, onthult de werkelijke geestelijke toestand. Dat wat als het schepsel van God, en Zijn dienaar, slechts het middel is van vermenigvuldigde zegen, gescheiden van Hem, brengt slechts een meer bevestigde en volledige scheiding voort.

Dit is zo eenvoudig dat het niet nodig is erop aan te dringen, en de Schrift staat er vol mee. (Job 21:14 ; Ps. 73:7, 11)

Maar het moet nu worden opgemerkt, wat elk commentaar uitweidt, dat deze oordelen van God die hier beginnen in zekere mate hun natuurlijke tegenhangers hebben. Zo neemt de ‘Nijl, in een bepaald stadium van zijn jaarlijkse stijging, een rode kleur aan, vanwege de aanwezigheid van kleine vegetatieve en dierlijke groei.’ En ‘wanneer de Nijl en zijn kanalen vol zijn, op het hoogtepunt van de overstroming, versnelt de overvloedige vochtigheid onvoorstelbare myriaden kikkers en padden, die overal zwermen, zelfs in normale jaren.’

En nogmaals, ‘wanneer de overstroming boven het niveau van de kanalen en kanalen is gestegen, en snel over het hele oppervlak stroomt,... barsten ontelbare muggen en vliegen uit hun poppen en springen in perfect bestaan. De eieren die ze produceren werden gelegd in de terugtrekkende wateren van de vorige vloed. Ze zijn in de tussentijd volwassen geworden en leven onmiddellijk op het stof dat genoeg vocht absorbeert om het te verkleuren.’ Aan het einde van de overstroming, wanneer het water erg vies is, is er veepest waargenomen. Een dergelijke relatie van deze goddelijke oordelen met gewone gebeurtenissen heeft zeker betekenis voor ons, niet alleen in die economie van het wonderbaarlijke, waar velen over hebben gesproken, maar veeleer als een nadruk op hoe de hele orde van de natuur zich onder de goddelijke hand verzamelt tegen de overtreder.

Het rode Nijlwater is echter aangenaam en drinkbaar, niet, zoals in het geval voor ons, een gesel die de magiërs opnieuw kunnen namaken maar niet kunnen verwijderen. De priesters van de natuur kunnen

laten zien hoe dit kan worden gedaan - kunnen het zelf doen, door op een manier die gebruikelijk is in alle tijden, nooit gebruikelijker dan vandaag, 'natuur' te vervangen voor de God van de natuur, 'wet' voor Hem die erdoor regeert. In dit alles, zo wordt echter toegegeven, is er geen hulp voor de mens - geen remedie. In plaats daarvan wordt zijn geval opgegeven als ongeneeslijk, zoals de wetten van de natuur meedogenloos zijn; er is geen goddelijk hart om zich tot te wenden. Door de mens tot een machine te maken, ontsnap je aan de zonde door alle moraliteit te ontkennen: maar het geweten weigert dit. Hoe dan ook, de wateren worden nog steeds in bloed veranderd: de plaag wordt niet eens gematigd, maar verergerd.

(3) In het derde wonder - de plaag van de kikkers - is de rivier opnieuw een middel tot nood voor de Egyptenaren. In dit geval is het duidelijk door hun aantallen, hun overal binnendringen, en zoals wordt geïmpliceerd - het uitzwermen van de modder en het slijk - hun onreinheid, dat ze zo worden. Dit laatste is, zoals misschien alle commentatoren het erover eens zijn, het fundamentele idee, en het is hierdoor dat zijn numerieke plaats wordt gerechtvaardigd. Bovendien, verbonden met de laatste plaag, zoals die onmiskenbaar is, vinden we dat we hetzelfde spoor volgen als de apostel wanneer hij spreekt over het resultaat van het verlaten van God: dat 'ook omdat zij God niet in hun kennis wilden behouden, God hen overgaf aan een verwerpelijk verstand, om die dingen te doen die niet betamelijk zijn,' of, zoals hij het anders zegt, 'aan onreinheid.' (Rom. 1:28, 24)

Hier zijn duidelijk de onreine dingen die uit de rivier komen, wanneer het schepsel wordt aanbeden en gediend in plaats van de Schepper. De mens die God verworpen heeft, onteert zichzelf, en de lusten die

hij zoekt te bevredigen zijn voortgekomen uit het verlaten van God. Terugkeren naar Hem is het enige middel: 'Indien iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken; en wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.' (Joh. 7:37-38)

De wijze mannen van de wereld hebben hier weer geen remedie. Het water zal ook voor hen gemakkelijk kikkers produceren; al hun verhandelingen neigen, zoals ze in Egypte deden, naar het heiligen van de kikker, hoewel ze er misschien te veel van hebben. De goden van de heidenen waren grotendeels gewoon de lusten en passies van mensen vergoddelijkt; en om hen te eren, gaven ze zich over aan hen. Maar kwaad goed noemen kan het niet zo maken; en het geweten verharderen kan het hart niet bevredigen.

(4) En nu, niet het water, maar het land, produceert zijn myriaden voor hun marteling. Het stof van het land dat met de roede wordt geslagen, wordt 'luizen'. Ik neem aan dat dit, met de AV, de ware betekenis is van het woord kinnim. 'In de Talmoed is de kinnah een luis. De Joodse uitleggers (inclusief Onkelos en Josephus), de Syrische, de Arabische en de Talmoed geven deze betekenis, die wordt ondersteund door Bochart. De Septuagint geeft skniphes, wat Gesenius en anderen opvatten als muggen. Maar konops of empis is de mug. De sknips zou een mier zijn die op vijgen jaagt, of een insect dat onder de schors van bomen leeft. Beide vertonen meer overeenkomst met de luis dan met de mug of mug. De luis wordt ook 'op mensen en dieren' gevonden, terwijl de mug in de lucht vliegt.' (Murphy) Baker suggereert dat 'luizen onmiddellijk zouden verschrompelen in de hete zon van Afrika', en pleit voor de verwante

gedachte van 'teken', een soort die leeft in heet zand en stof, en een grote vijand is voor mens en dier. (Geciteerd uit Geikie)

De onbeduidendheid van het gebruikte schepsel, het stof als dat waaruit het voortkomt, en de plaats van deze plaag in de volgorde van deze bezoeken, lijken allemaal in één richting te wijzen. Stof wordt in de Schrift vaak in verband gebracht met de dood 'het stof van de dood.' (Ps. 22:15). 'Stof tot stof' was het oorspronkelijke vonnis dat de mens het stempel van ijdelheid gaf. Het boek Prediker toont ons de dood als de grote kweller van de mens, die hem met al zijn wijsheid en zijn trots gelijkstelt aan het beest. (Hoofdstuk 3:19, enz) Wat voorbij de dood is, kan alleen goddelijke openbaring en niet menselijk redeneren laten zien (vs. 21); en het geweten, als het verder wijst, overschaduwde de toekomst met zijn beschuldigingen.

Dit neem ik dan als de geestelijke betekenis van dit vierde getuigenis. Zonder dit zou het bewijs over de toestand van de wereld inderdaad zeer onvolledig zijn. Met dit getuigenis hebben we zeker een treffend beeld van wat de wereld is - onder satans heerschappij, God verstoten, verdorven door lust, de dood broedt erover! En wat het laatste kenmerk ervan betreft, hoewel de wijsheid van de wereld zich inspant om het 'natuurlijk' te maken, deinst het hele instinct van die aard van de mens waar ze een beroep op doen ervoor terug en verafschuwt het. Als dat zo is, is de mens lager dan het beest, gekweld wat betreft de toekomst zoals het beest dat niet is, hunkerend als zijn rationele erfgoed naar een onsterfelijkheid die hem wordt ontzegd. Nee: hier (zoals de magiërs zeggen) is 'de vinger van God', en het schrijft op het stof zelf, zoals Christus erop schreef voor de Farizeeën in latere tijden, de veroordeling van de mens.

En als de mens veroordeeld wordt, wordt zijn mond gestopt; het is alleen aan God om de Zijne te openen. Zo spreken de wijzen van Farao hier hun laatste woord uit. De wereld wordt nu gezien in het ware 'licht van de natuur' - als de natuur enig licht heeft. Maar God heeft meer te zeggen, als de mens dat niet heeft; en de onthullende plagen van Egypte zijn nog niet afgelopen.

2. In de drie plagen die volgen, vinden we de nadruk op de scheiding die tussen de Egyptenaren en de Israëlieten is gelegd, letterlijk, verlossing, een woord dat ik om voor de hand liggende redenen heb bewaard. Gods scheiding van Zijn volk is een verlossing, het werk van Zijn genade in hen en voor hen, wat in de typische betekenis heel duidelijk naar voren komt. Maar deze typische betekenis is tot nu toe zelf bijna niet herkend. Ik ben me er in ieder geval niet van bewust dat er een poging is gedaan om het in samenhang naar voren te brengen, hoewel er zeker een dergelijke betekenis moet zijn. Afgezien hiervan zal elk commentaar laten zien hoe onvruchtbaar deze toedoeningen aan Egypte zijn van enige specifieke geestelijke betekenis. De typische betekenis is inderdaad een verlichting.

(1) Bij de eerste plaag is er hier zelfs een moeilijkheid wat betreft de aard ervan, die interpretatie lijkt te verbieden. Het woord dat hiervoor wordt gebruikt (arob) lijkt duidelijk afgeleid van arab, mengen, en zou dus 'mengsel' betekenen, zoals in de kantlijn van onze gebruikelijke versie. Het wordt nergens anders gebruikt, behalve in het boek Psalmen (Ps. 78:45 ; Ps. 105:31), verwijzend naar dezelfde beproeving; maar een verwant woord, ereb, duidt op de 'gemengde menigte' die met de Israëlieten uit Egypte trok.

Symmachus, Aquila en Hieronymus, van de ouden, vertalen het met 'mengsel', met veel modernere, en passen het toe, zoals de gebruikelijke versie ook doet, op vliegen. Hiertegen wordt echter bezwaar gemaakt, dat vers 31 ertegen is, maar het lijkt niet evident dat dit niet van toepassing zou kunnen zijn op 'één' van de talloze zwermen die de grote zwerm vormden. De Septuagint heeft echter 'de hond-vlieg', en met dit of 'de gad-fly' zouden velen het vertalen. Maar de autoriteit van de Septuagint, hoewel groot, is verre van onfeilbaar, en de andere is een veronderstelling. Zeker, als we ons aan het Hebreeuws moeten houden, dat alleen geïnspireerd is, zou de eerste betekenis de ware lijken.

Maar in dit geval moeten we het gebruikte instrument maar negeren. Het was iets dat 'verslond', zoals psalm 78 laat zien; iets van kleine omvang, dat dit compenseert in aantallen; verschillend van soort, of het nu vliegen of insecten in het algemeen zijn: de prominente gedachte is die van 'mengeling'.

Als we dit met de numerieke plaats proberen, zien we dat dit geen eenheid is, hoewel het wel op zijn plaats is. En dan vragen we ons af: zou dit niet de gedachte kunnen zijn die wordt geopperd, dat gebrek aan eenheid dat in 'mengeling' wordt geïmpliceerd, mengeling in plaats van eenheid?

Dit zal ongetwijfeld fantasierijk genoeg lijken; maar laten we in deze typen bedenken dat we hebben wat gericht is tot de verbeelding, onderworpen aan Schrift en geestelijk oordeel. Laten we daarom verder gaan en zien waar dit ons heen mag leiden.

Het is het contrast tussen de wereld en het volk van God dat voor ons ligt, en hier geeft het indexnummer ons een duidelijk contrast: het spreekt enerzijds van 'gehoorzaamheid', 'rechtvaardigheid', anderzijds van 'wil', 'rebellie'. Gods werk is één, altijd gemanifesteerd als dat, - innerlijk, nog meer dan uiterlijk, een eenheid. Ook de mens, wanneer hij gehoorzaam is aan Zijn wil, is één met zichzelf als met God, - één met zichzelf omdat hij met God is. Zijn leven is één geheel, zelfconsistent en harmonieus. Als zonde binnenkomt, is het een verwarring, een tegengestelde wil: onafhankelijkheid van God is onenigheid, verdeeldheid, en de mens die niet langer één is met God, is ook niet langer één met zichzelf. Zijn 'wil', afgedwaald van God, valt uiteen in vele verdeelde 'willen', zoals de 'lusten' binnen 'oorlog in' zijn 'leden'. (Jak. 4:1) En zo is het ook met alles wat onder de macht van het kwaad komt: het bederft, valt uiteen, raakt gedesorganiseerd; de dood, die het stempel en de vrucht van de zonde is, is scheiding, ontbinding.

'Mengsel', combinatie, vereniging, is nog steeds mogelijk, en dit is de vervanging van de mens voor Gods eenheid. Maar het onthult alleen het gebrek daaraan. Eén met God, zijn wij één met onszelf, en alle dingen zijn ook één met ons. Buiten dit is er niets anders dan een schokkende samenloop van onverenigbare dingen: de band van het universum is verbroken; en voor iemand die door God is onderwezen, is de wereld een ding dat is getroffen door de plaag van incoherentie, verwarring, 'mengeling'. Waaruit slechts één weg naar verlossing is.

Het geheim van de toestand van de dingen wordt nu onthuld. De wijzen zijn nutteloos: Faraó wendt zich tot Mozes en Aäron,

maar alleen om een onmogelijk compromis voor te stellen. 'Ga, offer aan uw God in het land. Hier is weer 'mengeling' - een halve gehoorzaamheid die geen gehoorzaamheid is. Aanbid God waar u bent, zegt hij; - dat is, typisch, Blijf in de wereld; verlaat haar niet. Maar dat is onmogelijk. In de wereld is het offer van het geloof een gruwel, - Christus' kruis slechts een overtreding. Het kruis is het oordeel van de wereld - van de mens in het vlees, - en als we daar kunnen aanbidden, is er geen kruis nodig: het is in dit geval gewoon een valse aanklacht tegen de mens. Zo is er een onverzoenlijk verschil tussen de wereld en de gelovige. Door het kruis wordt hij gekruisigd voor de wereld en de wereld voor hem, en hij roemt in datgene wat dit heeft gedaan. Hoe onmogelijk is het dan om de wereld en Christus te vermengen!

Hij die zich tot Christus heeft gewend, heeft de vijandschap waarin hij was, erkend en de verzoening gevonden. Hij heeft gehoorzaamheid die hem dierbaar is geworden in Christus' gehoorzaamheid tot de dood voor hem. Hij is de zaligheid van 'de mens aan wie de Heer de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is.' Hij is gescheiden van de wereld en van de plaag van de wereld van vermenging. Hij is één met God en één met zichzelf: hij heeft zijn ware plaats ingenomen in dat universum van God dat overal als zodanig het merkteken van eenheid draagt.

(2) De twee plagen die in deze reeks volgen, hoe weinig uiterlijk ook verbonden met de eerste, blijken de meest echte typische verbinding te hebben. In deze tweede vindt de vernietiging van het vee plaats, - de geordende dienaren van de mens, het type van die dienst die hij nodig heeft en van anderen moet ontvangen. Onafhankelijk kan

hij werkelijk niet zijn. Hoe hoger een schepsel is in de schaal van het bestaan, hoe meer zijn behoeften zich vermenigvuldigen en hoe afhankelijker het is. En bij de mens, hoe hoger (of beschaafder) zijn natuurlijke leven is, hoe complexer en talrijker de diensten zijn die hij van anderen nodig heeft. De 'arbeidsverdeling' maar betekent dit natuurlijk. Gelukkig zou de wereld zijn als mensen dit eenvoudig konden accepteren - konden dienen en gediend worden volgens Gods verordening. Als ieder voor de ander zorgt, hoe goed zouden allen gediend worden! Hoe gezegend zou het zijn om te leven in zo'n sfeer van liefde - bediend en dienend - zoals dit impliceert!

Maar de wereld is weg van God; moe, rusteloos, ontevreden, haar verlangen is lust, haar god haar buik, en 'verderf' is 'in de wereld door lust.' In de zelfzuchtige strijd van privébelang dienen de vormen van liefde die door de maatschappij worden vereist, slechts als de stenen op graven om aan te geven dat de geest is vertrokken. Er is een veepest onder het vee, behalve waar, onder het volk van God, de geest van liefde is verkregen in de kennis van verlossing. Hier manifesteert liefde zich in dienstbaarheid - noodzakelijkerwijs, als het liefde is; er is bekwaamheid en hart om te dienen; genade heeft op een hogere manier het ontwerp in de natuur geperfectioneerd: het vee is bewaard gebleven.

(3) Bij de volgende plaag veroorzaakte de as van de oven die naar de hemel werd gestrooid een uitbarstende ziekte bij mens en dier. De 'oven', afgeleid van een woord dat 'onderwerpen' betekent, was, zoals sommigen denken, een kalkoven, of voor het smelten van erts, en verbonden met die openbare werken in Egypte waaraan Israël zo wreed had moeten werken. Egypte zelf was zo'n oven geweest voor

het volk van God, en had als zodanig voor zichzelf rechtvaardige vergelding verdiend. Dit lijkt een heel natuurlijke verklaring voor Mozes' belangrijke actie.

De ziekte die volgde, wordt te kort beschreven om te kunnen worden geïdentificeerd; maar als dat zo is, kunnen we er zeker van zijn dat het niet nodig is om het te identificeren: alles wat nodig is voor de les is ons zeker gegeven. Alle commentatoren merken op dat de onreinheid die voortkwam uit zo'n aanval bijzonder ernstig moet zijn geweest voor een volk dat, net als de Egyptenaren, zo nauwgezet persoonlijke reinheid in acht nam, en bij wie dit een onderdeel was van hun religie. Het zou op passende wijze spreken over de verdorvenheid van de zonde, het uitbreken van die morele ziekte die Jesaja beschrijft in bewoordingen die hieruit afgeleid zouden kunnen worden: 'Van de voetstap af tot aan het hoofd is er niets gezonds aan, maar wonden, striemen en etterende wonden' (Jesaja 1:6).

Dit is de innerlijke toestand van de wereld die wordt blootgelegd; want zoals al gezegd, deze plagen leggen alleen bloot wat de ware staat van zaken is voor God. En het verband tussen zo'n staat en de kalkovens van Egypte is gemakkelijk te begrijpen. De pracht en praal van de wereld bedienen de lust van ambitie en hebzucht van allerlei aard waaruit het verderf voortkomt die in de wereld is, en waarin het ook zijn oordeel vindt; en dit lijkt de betekenis te zijn van wat we hier hebben. En nu kunnen de magiërs niet voor Mozes staan: zolang daarna de woorden 'hij die zonder zonde is onder u' de vermeende rechters van de overspelige vrouw verstrooien, zo zijn de wijzen van Egypte nu verstrooid; 'want de zweer was op de schriftgeleerden en op alle Egyptenaren.' Wie is er inderdaad vrijgesteld, behalve hij

in wie Christus het object voor zijn hart wordt gevonden, en de 'buitengewoon grote en kostbare beloften' verlossen van het 'verderf die in de wereld is door de lust'?

3. Hier wordt dan een tweede stadium in de overtuiging van de natuurlijke mens bereikt. We zijn nu, in het derde stadium, om te zien, wat de houding van de hemel ten opzichte van de mens moet zijn, aangezien hij is wat hij is. De drie plagen die volgen, wijzen alle duidelijk naar de hemel als hun plaats van oorsprong. Ook hier verschijnt de roede, die in de laatste drie niet was gezien, opnieuw - iets waarvoor de typische betekenis alleen, zo lijkt het, verklaring biedt. Want het zal blijken dat de middelste plagen voor de mens nauwelijks goddelijke bestraffingen lijken: ze komen meer voort uit de mens zelf, hoewel in feite de regering van God er werkelijk in kan worden gezien. Maar nu komen we weer, zoals bij de eerste plagen, tot directe, positieve bestraffingen.

(1) En eerst hebben we de hagel: en hier vinden we opnieuw wat een mengsel lijkt - een harmonie van tegenstellingen. Toch verschaft de natuur het, hoewel het in dit geval natuurlijk is toegenomen tot een wonder. Met het voorkomen van hagel en vuur (dat wil zeggen elektriciteit) zijn we allemaal bekend. Het zijn producten van dezelfde oorzaak - de ontmoeting van een massa warme lucht, verzadigd met vocht, met een koude bovenstroom. Warmte en koude moeten zich dus vermengen om het te produceren, en de elektriciteit wordt zichtbaar tegelijkertijd uitgeschakeld met het bevriezen van de damp.

We hebben in het boek Openbaring, onder de eerste bazuin, het voorkomen van hagel en vuur; en in de achttiende psalm worden 'hagelstenen en vurige kolen' benadrukt als uitingen van de goddelijke

toorn. Kou is de afwezigheid van warmte, zoals duisternis van licht is; en licht en warmte zijn nauw verwant, zoals natuurlijk koude en duisternis. God is licht, en hitte is de gloed van Zijn aanwezigheid, die tegenover de zonde toorn is - de vlam van vuur. Maar koude en hitte hebben allebei hun deel in de storm van Zijn toorn. Als Hij verlaat, moet het in woede zijn, nooit onverschilligheid; nooit, daarom, louter terugtrekking - de kou en het vuur vermengen zich, en zo wordt wat zegen had moeten zijn, zoals de druppels damp, een meedogenloze ijzeren stortbui die alles voor zich vernietigt.

Zo blijft de toorn van God op de wereld, inderdaad opgeschort door Zijn verdraagzame liefde, die tegelijkertijd een toevluchtsoord heeft verschaft. Maar er zijn nog steeds 'de schatten van de hagel die' Hij 'heeft bewaard voor de tijd van benauwdheid, voor de dag van strijd en oorlog.' (Job 38:22-23). En ze zullen nog worden uitgestort, terwijl de hemelen Zijn gerechtigheid daarin verkondigen. Dit is wat het zo verschrikkelijk maakt, dat het de actie van gerechtigheid is; en dit anticipeert het geloof en neemt het mee naar huis als een aanwezig iets dat iemands gedachten en gedrag beheerst.

(2) Als de Heer zo tegen de zondaar is, is de wereld ook vol met getuigen van deze houding van Hem. De mens kan van God zijn afgeweken en vijandig tegenover Hem zijn geworden, maar de natuur in haar hele raamwerk is gehoorzaam en dient Hem nog steeds. Zo bevindt de zondaar zich in een stroom van vijandige krachten, de legers van de Heer, die het leger van sprinkhanen ons levendig voorstelt. 'De sprinkhanen hebben geen koning,' zegt Agur, 'en toch gaan ze allemaal in groepen uit.' (Spr. 30:27)

‘Niets in hun gewoonten,’ zegt een recente waarnemer, is opvallender dan de volharding waarmee ze allemaal dezelfde marslijn volgen, als een gedisciplineerd leger.’ Deze instinctieve discipline, met een onzichtbare koning, laat zien wiens legers ze zijn - onder wiens bevel: ‘Zijn leger,’ de Heer hen noemt. (Joël 2:11) ‘In elke fase van hun bestaan,’ zegt dezelfde persoon die zojuist werd geciteerd, ‘geven deze sprinkhanen een zeer indrukwekkend beeld van de macht van God om een goddeloze wereld te straffen.’ Tegen hen strijden is hopeloos, en de vernietiging die door hen wordt veroorzaakt is absoluut: ‘het land is als de hof van Eden vóór hen, en achter hen een verlaten wildernis; ja, en niets zal hun ontkomen.’ (Joël 2:3)

Zo dient de natuur, met haar wetten, de Wetgever, en wee degenen die tegen hun God strijden. Zij zijn hopeloos in de greep van vernietigende krachten die de Ene die zij niet bezitten, volledig bezitten - de gedisciplineerde legers van de Heer der Legerscharen. Dit kan een insect ons hier leren, als we maar harten hebben om de les te leren.

Samen met dit hebben we in dit gedeelte Farao's tweede poging tot compromis, net zo ijdel als de eerste. De mannen mogen gaan: de kleintjes moeten achtergelaten worden; in dat geval worden de kleintjes natuurlijk een onderpand voor de terugkeer van hun ouders. Maar de redding is hier, zoals het Nieuwe Testament het verklaart, voor u en voor uw huis. Als Farao's gedachte is om de vaders te behouden of terug te brengen door middel van de kinderen, is Gods gedachte om de kinderen te redden met en door middel van hun vaders. De besnijdenis van het huis van de Israëlieten geeft de goddelijke regel voor de oude huishouding. De nieuwe kan er niet

achter staan: ‘Geloof in de Heer Jezus Christus, en u zult behouden worden, en uw huis.’ (Handelingen 16:31)

Dit is dan de teneur van de universele Schrift. Gods alomvattende liefde zou van Zijn volk handen maken om anderen te bereiken, en van de menselijke banden die Hij heeft gelegd, schakels waardoor de nieuwe schepping zelf bijeengebracht zal worden. Hij zou aldus voor Zichzelf opeisen wat, zonder instemming van Zijn kant, van Hem is gescheiden, en als de Zijne die natuurlijke genegenheid gebruiken die, hoewel gevallen, niet ongeschikt is om vernieuwd en vergeestelijkt te worden. Zo ontmoet en bevredigt Hij de diepste instincten van onze mensheid, de goddelijke Vader die Zichzelf manifesteert als niet vreemd aan wat het beste is in het menselijk vaderschap, en ons leert om in onszelf de oorspronkelijke gelijkenis te voelen waarin Hij ons in eerste instantie voor Zichzelf schiep.

De kinderen van gelovigen zijn natuurlijk van nature net als andere kinderen. De natuur die we kunnen meegeven is de oude, en niet de nieuwe: om deze te hebben, moeten ze wedergeboren worden, zoals iedereen moet. En het volgt ook niet noodzakelijkerwijs, zoals we weten, dat omdat een man gered is, zijn huis gered moet worden. Maar als er met geloof in God trouw is op de plaats waar God ons heeft geplaatst, heeft Hij beloofd: ‘Leer een kind in de weg die hij moet gaan; en als hij oud is, zal hij er niet van afwijken.’ Dit is ongetwijfeld het ding dat ons op de proef stelt; want het zijn niet alleen onze woorden die op deze manier vrucht dragen; het is de gecombineerde invloed van onze woorden en manieren. Die drie dagen afstand van Egypte, als die echt wordt genomen, zal een enorm effect hebben. En dat we zijn gekomen om een feest voor de Heer te vieren, zal de

positieve kant laten zien, zonder welke afscheiding van de wereld een louter koude en harde ascese wordt.

Deze dingen zijn onze voorbeelden, en de God van Israël is vandaag de dag nog steeds even machtig als altijd. Deze sprinkhanen kunnen ons daaraan herinneren.

(3) En nu komen we bij de laatste plaag van deze negen - de op één na laatste van alle die over het land Egypte werd uitgestort. De plaag van de duisternis is er een waarvan de betekenis eenvoudig is voor hen die de betekenis van de duisternis aan het kruis kennen. God is licht: duisternis is het wegtrekken van licht, het verlaten van God. En dit was (zoals we kunnen zien in de tweeëntwintigste psalm) het meest verschrikkelijke deel van dat oordeel over de zonde dat onze dierbare Heer voor ons droeg in Zijn lichaam aan het kruis. God is van zuiverder ogen dan om ongerechtigheid te aanschouwen, en kan niet naar zonde kijken: zelfs van Hem die geen zonde kende, moet Hij zich afwenden toen Hij tot zonde werd gemaakt; en zo interpreteert de kreet van verlaten verdriet de duisternis voor ons. De 'buitenste duisternis' is de uitdrukking ervan in de komende eeuwigheid.

God-verlating! Wie behalve die eenzame Lijder kan dit aan ons uitleggen? Mensen zouden er inderdaad voor kiezen om hier weg te gaan van God, en het 'verre land' kan zelfs een tijdje een plek van plezier zijn terwijl wij roekeloos verspillen wat nooit meer teruggewonnen kan worden. Maar zelfs het verre land is niet de hel waar mensen het antwoord zullen vinden op hun verlangen om weg te gaan van God. In Egypte zaten ze drie vreselijke dagen overweldigd; niemand keek naar een ander of stond op van zijn stoel. In die duisternis die de 'schaduw van de dood' is, wordt gezegd, 'zitten ze;' maar wat als het

niet de schaduw is, maar de dood zelf, en de eeuwige vlam toch geen licht zal geven?

‘In Uw licht zien wij licht.’ Aan de uiteinden van de aarde is geen plek zo arm of er moeten wel wat stralen van dat licht komen. Wanneer mensen de plek van hun keuze hebben gevonden - een plek zonder God, waar Hij, vanwege de noodzaak van Zijn natuur, nooit kan zijn, falen alle beelden en typen om de realiteit van die verschrikking van de totale duisternis die zij daar zullen vinden, over te brengen.

Hier eindigen dan, passend, deze negen plagen. Farao probeert, op het allerlaatst, een ander compromis. Als hij niet kan voorkomen dat ze weggaan, zal hij ze in ieder geval zo arm maken als hij kan. Hun kuddes en vee waren het belangrijkste deel van alles wat ze als herdersvolk bezaten. Ze zijn dus het passende type van onze bezittingen - van datgene wat we in de wereld hebben. Deze moeten worden achtergelaten, zegt Farao; - de eerste poging die we misschien hebben om de leer te definiëren die sindsdien zo’n brede acceptatie heeft gevonden, helaas! onder het volk van God, - dat we het ‘seculiere’ moeten scheiden van het heilige,’ - en dat als we zelf noodzakelijkerwijs op pelgrimstocht moeten gaan, we niet alles uit Egypte moeten halen, eerlijk Gods recht op alles wat we hebben, moeten erkennen.

Een zekere claim, het wordt erkend als redelijk, de Heer zou moeten hebben; maar de dingen zijn van ons buiten deze belasting op hen. Maar toont dit niet hoe weinig we weten wat het is om van de Heer te zijn, wanneer we in enig ding gescheiden belangen van de Zijne hebben? Toont het niet dat we weinig weten wat het is om in Christus te zijn, terwijl we een ander zelf hebben met onafhankelijke doelen

en motieven? Is dit andere zelf, kan het dat zijn, iets anders dan het oude zelf, dat Christus niet kent en Hem weigert?

Zo is het zeker dat we samen met deze les over wat de heiligheid van God is tegenover zonde, ook leren wat de claim van die heiligheid is - we zullen niet zeggen over Zijn verlostte, maar eerder voor hen. Het is in feite, in het idee van verlossing zelf, noodzakelijk, om de volheid van zegen erin te realiseren, dat niet alleen wij, maar alles wat van ons is, uit Egypte zal worden gebracht. 'Er zal geen hoof achterblijven,' zegt Mozes, 'want daarvan moeten wij nemen om de HEERE, onze God, te dienen, en wij weten niet waarmee wij de HEERE, onze God, moeten dienen totdat wij daar komen.' Hoe waar is het dat wij zelfs niet - niet kunnen hebben - de kennis van de wil van de Heer betreffende ons totdat wij, met alles wat bij ons hoort, zijn waar Gods redding ons brengt - buiten de wereld.

(4) Maar God wil niet dat Zijn volk leeg uit Egypte trekt. Zij moeten het veeleer achterlaten met de buit van Egypte in hun handen; en toch nemen zij, door dit te nemen, alleen wat van hen is. Neem vandaag uit de wereld alles wat de vrucht of begeleiding is van Gods verlossingswerk - neem eruit alles waarmee de Schrift het heeft verrijkt - hoe arm zou het dan zijn! Het is slechts het resultaat van wat de wereld is, dat God Zijn volk er niet uit kon halen zonder het leeg te laten van alle ware zegen en verlichting.

En nu wordt Farao nog één laatste waarschuwing gegund voordat de laatste slag van het oordeel valt. Om middernacht, de tijd van de diepste duisternis, komt de HEERE Zelf in het land, en 'al hun eerstgeborenen, de leider van al hun sterkte,' zullen sterven. De bliksemschicht van Israëls verlossing zal eindelijk vallen. De

teraardebestelling van de wereld zal de verlossing zijn van hen voor wie God het op zich heeft genomen. Het type is gemakkelijk te lezen in zijn eigen licht.

Onderverdeling 3. (Ex. 12 - 15:21)

God manifesteert zich met hen in volledige en gerealiseerde verlossing.

De derde onderverdeling is de geschiedenis van Gods laatste inmenging ten behoeve van Zijn volk, waarin niet alleen Faraó's macht wordt onderworpen, maar veel meer - God wordt gemanifesteerd, en zij worden in Zijn aanwezigheid gebracht. God met hen en voor hen, wat ook betekent dat zij voor Hem moeten zijn, - in essentie, zoals het is, van alle heiliging - dit is het meest duidelijk de centrale betekenis ervan.

Het is een volmaakte zegen, zoals gerealiseerd in zijn zeven delen, wat goed is om in hun verband met elkaar te bekijken voordat we ze in detail bespreken. Het Pascha en de doortocht over zee zijn de twee stadia in deze verlossing, die, geloof ik, in essentie beantwoorden aan de eerste twee delen van de brief aan de Romeinen (Rom. 1 - 5:11, en Rom. 5:12 - 8); het eerste, rechtvaardiging door het bloed van Christus; het tweede, dood aan de zonde in de dood van Christus. Beide delen moeten bekend zijn voor volledige verlossing. Het type voor ons zal hun betekenis het beste illustreren.

In het eerste gedeelte (Ex. 12:1-20) is vrede met God in gerechtigheid door het bloed van Christus de duidelijke betekenis van het Pascha.

Alles begint hiermee (1-6), wat de basis is van zowel gemeenschap (7-14) als heiligheid (15-20).

In het tweede (Ex. 12:21-51) vinden we daarom de bevrijding uit gevangenschap: het geloof bezegelt het woord van God (21-28), ziet het oordeel over de mens in alles wat van hem komt (in de dood van de eerstgeborene, 29, 30) en wordt zo gescheiden van de wereld en tot de Heer wiordt geleid (31-36). De wandeling met God begint nu (37-42). Ten slotte worden de verplichtingen van het Pascha bekendgemaakt (43-51).

In de derde plaats (Ex. 13:1-16) laat de heiliging van de eerstgeborenen, die overeenkomt met het oordeel over de eerstgeborenen, zien hoe de verlossing voor God is, in de toewijding van alle machten van de verlostte.

Vervolgens (vv. 17-22) worden de kenmerken van de wandeling met God aan ons bekendgemaakt in het besef van zwakheid (17, 18), het met ons meedragen van het sterven van Jezus (19, 20) en de aanwezigheid van de Heer bij ons (21, 22).

Het is duidelijk dat deze vier secties nauw met elkaar verbonden zijn en compleet zijn, waarbij de zevenvoudige reeks hier, zoals bij de meeste andere zevens, een 4 en een 3 is. De vier zijn de pascha-reeks, de drie die daarop volgen geven ons de tweede fase van de bevrijding - de doortocht door de zee.

Zo laat het vijfde gedeelte ons (Ex. 14:1-14) nogmaals de zwakken samen met de Sterken zien, - de vijand die zich nogmaals laat zien, maar de HEERE die Zichzelf openbaart als de schuilplaats en redding van Zijn volk.

De zesde (vv.15-31) brengt de werkelijke overwinning, beslissend en definitief. Israël is buiten Egypte, de vijand is omgekomen.

In het zevende (Ex. 15:1-21) sluiten we af met het lied van het verlore volk. De geestelijke betekenis van deze laatste secties zullen we het beste begrijpen als we in de details duiken.

1. Het eerste deel vertelt dan over de instelling van het Pascha; duidelijk een nieuw begin, want het jaar is veranderd om het zo te maken. De laatste van de plagen van Egypte is op deze manier duidelijk gescheiden van alles wat eraan voorafging, zoals we aan de andere kant de vorige hebben gezien als een complete serie, waarbij de laatste drie ons volledig de houding van God tegenover de ongelovige wereld geven. De dood van de eerstgeborenen in zijn aspect ten opzichte van Israël zelf verschilt volledig van die van de vorige plagen.

Wat deze betreft, zij waren beschermd door de hand van God, er werd geen vraag gesteld over hun eigen relatie tot Hem; maar nu, hoewel beschermd, moet hun beschutting worden gerealiseerd als een toevluchtsoord - een toevluchtsoord waarheen zij moeten vluchten als degenen die in gevaar zijn; zelf terecht onderhevig aan datgene wat de Egyptenaren overkomt. Hier is dan een totale verandering in Gods wegen met hen, en een verandering van de diepste betekenis. Totdat zij erkennen wat zij zijn en wat zij verdienen, kan er, ondanks alles wat voor hen is gedaan, geen verlossing zijn.

Zij moeten de dood ontmoeten - dat wat het loon van de zonde is, erdoorheen gaan, als het ware, het achter zich laten, de kwestie opgelost, en (zoals alle kwesties opgelost met God,) nooit meer

ongedaan gemaakt worden - nooit meer opkomen, voordat zij bevrijd kunnen worden uit de Egyptische slavernij, of hun voeten de Egyptische bodem verlaten; - nee, voordat zij kunnen beginnen uit te gaan, - voordat zij een enkele stap in deze richting kunnen zetten. Hun ware Pascha - al het volgende is slechts de herdenking ervan - moeten zij in Egypte houden, en dit wordt in het bijzonder in de eerste plaats opgemerkt: 'En de HEERE sprak tot Mozes en tot Aäron in het land van Egypte.'

Dit alles is voor ons zeer leerzaam. Er is geen vooruitgang mogelijk totdat we hier zijn gekomen. Er kan ongetwijfeld veel oefening en ervaring van een bepaald soort aan voorafgaan, en veel inspanning om onszelf te helpen; maar dat maakt het feit alleen maar ernstiger, zoals hier, dat er geen stap is gezet op het pad met God, noch het pad is bereikt, totdat de schuilplaats van het kruis is gekend. De vrede die Christus voor ons heeft gemaakt, kunnen we realiseren, en we moeten vrede hebben met God om met Hem te kunnen wandelen. Hier is dus het ware begin voor onze zielen.

(1) Ten eerste wordt het jaar veranderd; de voorgaande maanden worden als het ware uitgewist, en God begint de tijd opnieuw voor hen met de paasmaand. Genade is het die dit nieuwe begin geeft, en genade kan niets vriendelijker doen dan het verleden uitwissen. En zo is het ook met onze geschiedenis, totdat datgene bekend is wat hier het tegenbeeld is van het Pascha. Het zal ongetwijfeld zijn nut hebben als les; in die zin is niet alles verloren: zal er in de geschiedenis van de wereld ook maar iets echt verloren zijn?

Alles zal zijn moraal hebben in de snel naderende dag van de openbaring, en in plaats van vergeten te worden, zal het voor altijd

in ons voordeel blijven. Maar wanneer God zegt: 'Ik zal niet meer gedenken', heeft dat een heel andere betekenis. Hij kan niet meer vergeten dan Hij berouw kan tonen; toch kunnen beide termen relatief voor Hem worden gebruikt. Hij herinnert zich onze zonden niet wanneer Hij ons behandelt, en is voor ons alsof deze nooit zijn gebeurd - wanneer wij in Zijn gedrag jegens ons niets kunnen vinden dat Zijn herinnering eraan aangeeft; wanneer zij niet alleen geen wolkje meer aan de hemel zijn, maar zelfs geen stofje meer in de zonneschijn van Zijn volmaakte liefde.

Toch kan de sluier die de liefde over het verleden kan trekken, zoals in dit geval, zo buitengewoon glorieus zijn dat de gloed ervan ons in staat stelt om zowel terug als vooruit te kijken. En als God het verleden opzij zet met een nieuw begin, richt Hij in feite onze ogen des te meer op de sluier waarmee Hij het verleden heeft bedekt. Het is het werk van Christus dat ons verleden heeft bedekt dat voor ons alle dingen opnieuw heeft begonnen; en de sluier van het verleden is hier de glorie van het heden en de toekomst.

Maar het jaar begint niet precies met het Pascha zelf: dat is de veertiende dag van het jaar, en niet de eerste: en pas op de tiende dag wordt het lam genomen. Hoe vol betekenis is deze veertiende dag, - een getal samengesteld uit 2, het getal van het getuigenis, en dat wat spreekt van goddelijk en volmaakt vakmanschap - 7! Want is hier niet het volmaakte werk dat het grote onderwerp is van Gods getuigenis?

De tien dagen die verstrijken voordat het lam wordt genomen, zijn, zoals we weten, betekenisvol als de maatstaf van menselijke verantwoordelijkheid: ze beantwoorden aan die tijd in het leven van onze Heer voordat Hij openlijk Zijn werk onder de mensen opneemt,

waarover de Evangeliën net zo zwijgen als het type hier. Toch zwijgt het type niet over het karakter van die tijd, maar legt het uit als die waarin Hij, als mens, Zijn eigen verantwoordelijkheid vervulde; toen, aan het einde ervan, om de bevestiging van de Vader van Zijn volmaaktheid te ontvangen, en het zegel van de Geest, wanneer Hij Zijn werk voor de mensen opneemt.

Hem wordt dan het onbevleete Lam getoond, en de 'vier dagen' van het type beginnen met Hem vervuld te worden, waarop de vier Evangeliën antwoorden, de tijd van Zijn beproeving; voor ons de glorieuze tentoonstelling van wat Hij was en is, als Messias, Dienaar, Zoon des Mensen en Zoon van God. Aan het einde van de vier dagen wordt het lam geslacht. De verschillende kanten van het offerwerk zullen we hier niet vinden; daarvoor moeten we doorgaan naar Leviticus. Hier wordt stilgestaan bij datgene waar we ons allereerst van bewust moeten zijn: het effect voor ons.

(2) We gaan dan verder om dat effect te zien, - volmaakte beschutting tegen het oordeel dat zelfs nu wordt uitgesproken - niet uitgevoerd - over de wereld. Het bloed voor het oog van God toont aan dat het oordeel werd verwacht, en op deze manier werd weggenomen, door offerplaatsvervangings. Zoals zo vaak is opgemerkt, is Gods oog op het bloed, en kan dus niet op de mensen zijn. Of ze goed of slecht zijn, of gevoelens of ervaringen in een van hen juist of onjuist zijn, is niet het punt: God ziet alleen het bloed. Als het oordeel een huis was binnengegaan dat zo beschermd was, zou niet alleen het bloed onteerd zijn, maar de waarheid en gerechtigheid van God zouden voor altijd verwoest zijn. Dezen stonden aan de kant van de slechtste en schuldigste van hen die hun toevlucht hadden gezocht in de hoop

die voor hen was gesteld. En zo is het ook met ons. De glorie van het evangelie is dat de gerechtigheid van God zelf aan de kant wordt gezet van iedereen die het in geloof verwelkomt.

Terwijl buiten het huis het bloed der verzoening tot God sprak, tot wie het gericht was, voorzag Hij binnen in datgene wat hen tevreden moest stellen en hen in staat moest stellen om dat pad met Hem te bewandelen waarop zij nu zo spoedig zouden gaan. Het lam is van hen om zich mee te voeden, en God is erop gebrand dat zij van deze voorziening van Zijn liefde genieten. Ook van het lam moet alles gegeten worden. Als het huishouden te klein was voor het lam (we lezen nergens dat het lam te klein was voor het huis), dan, zegt de Heer, laat hij en zijn buurman naast zijn huis het nemen. God wil dat Christus door ons wordt gegrepen. Hij wil dat onze zielen worden onderhouden, en Hij wil dat Christus wordt geëerd. Wij moeten eten - onszelf toe-eigenen wat Christus is; en wat wij ons toe-eigenen wordt in feite een integraal onderdeel van onszelf. Dit vasthouden aan Christus door geloof maakt Christus inderdaad tot voedsel voor ons, en Hijzelf wordt in ons gereproduceerd.

De dood verordent God als het voedsel van het leven; en het is net zo beschut en gered van de dood dat wij ons kunnen voeden met de dood. Het is niet alleen overwonnen en opzijgezet: het is in het kruis de zoete en wonderbaarlijke vertoning van goddelijke kracht en liefde in ons belang, volbracht in het mysterie van menselijke zwakheid. De dood is het voedsel van het leven geworden, en het leven is het eeuwige leven.

Wat betreft de manier waarop het lam gegeten wordt, let op drie dingen die de gevaarlijke dromen vernietigen die er zijn met

betrekking tot het werk van de Heer Jezus Christus. Ten eerste mocht het niet 'rauw' of 'onvoldoende gaar' zijn. Vuur moet zijn werk doen, en grondig ook, op datgene wat de vertegenwoordiger van Christus moest zijn zoals wij Hem kennen in de verlossing. Niet de dood alleen zou volstaan: de Heer legde in verzoening niet alleen het leven af, maar werd 'tot zonde gemaakt', ja, 'tot een vloek voor ons gemaakt.' De kastijding van onze vrede was dus op Hem in die vreselijke plaats; de dood zonder dit zou geen voedsel voor ons zijn: niet het lam rauw.

Maar ook weer, 'helemaal niet in water gedaan, maar gebraden op vuur.' Het water zou de directe werking van het vuur verhinderen; en dit is het type van het Woord, of als 'levend water', van de Heilige Geest, die erdoor handelt. Het leven van de Heer was altijd in de kracht van de Geest, - altijd absoluut zuiver, overeenkomstig de maat van het Woord zelf. Maar zou het water dan niet de werking van het vuur verhinderen? Zou Hij, die er geen kende, tot zonde gemaakt kunnen worden?

Dat is precies wat de Schrift bevestigt de waarheid te zijn geweest. De heiligheid van Zijn leven, de volmaaktheid van Zijn gehoorzaamheid, voorkwam of verzachtte de doodsstrijd van het kruis niet. Het was het rechtvaardige recht van de zonde dat Hij op zich nam, God verheerlijkend door aldus Zijn gerechtigheid te bevestigen, die de straf verordeneerde. Een 'gelijkwaardige straf' zou niet baten, laat staan een verzoenende: deze zouden slechts de straf terzijde stellen, tot Zijn oneer. Nee: het lam moest niet in water gedaan worden, maar gebraden op vuur.

Ten derde, 'zijn hoofd, met zijn benen en met zijn ingewanden.' Het hoofd drukt ongetwijfeld de gedachten en raadgevingen uit waarmee Zijn wandeling (de benen) volmaakt gezelschap houdt. De ingewanden zijn die genegenheden van Zijn hart die de drijfkracht waren die Hem aanzette op het pad dat Hij bewandelde. Al met al bracht het vuur niets dan een zoete geur voort; voor de mens bereidde het het voedsel van zijn ware leven: alles is absoluut volmaakt; en alles is van ons om toe te eigenen.

De omgang met de persoon van Christus wordt ons zo ingeprent: wij hebben dit nodig. Niet de kennis van de verlossing alleen zal ons voldoende zijn: het is degene die redt die wij nodig hebben. Zonder omgang met Christus kan de kennis van vrede en verlossing inderdaad maar al te gemakkelijk worden geassocieerd met een zeer intense wereldlijkheid. Christus alleen voor onze harten bewaart en heiligt ze.

De pelgrimskleding moet daarom het gewaad zijn van hen die deelnemen aan het Pascha. Het moet in haast worden gegeten, zoals door mensen die ontsnappen aan datgene waarvan ze de druk maar al te goed kennen, en ernaar verlangen om weg te zijn. En de kleding is de reiskleding: het is niet het 'beste gewaad', wat ons een heel andere gedachte geeft; maar de reiskleding, die God geve dat we ooit mogen dragen. En hier beginnen we, net als voor het conflict in Ef. 6, met de 'omgorde lendenen.'

De lange gewaden van het oosten, zoals iedereen weet, vereisten de gordel, zodat ze geen belemmering zouden vormen op de weg van zo'n mars als Israël nu voor zich had. Als ze los waren, zouden ze verstrikt raken met de voeten en de drager omverwerpen; en het stof

van de weg zou erop komen en ze verontreinigen. De waarheid is dat het onze gordel moet zijn, die ons behoedt voor los en nalatig contact met de altijd aanwezige verontreiniging van de wereld, en de verstrikking van onze voeten die losse gewoonten bewijzen. We moeten opstaan en vertrekken, want dit is niet onze rust.

Dan hebben we ‘uw sandalen aan uw voeten’: en deze schoenen zijn nooit versleten tijdens al hun reizen in de harde woestijn waarin ze veertig jaar lang ronddwaalden. Ze voorzagen hierin, zoals wij moeten, de ruwheid van de weg, en de vrede van Christus moet onze verdediging zijn, een geloof dat God in alles herkent, en dat zich verheugt in en Zijn wil tot onze wil maakt. De staf in onze hand is die van Zijn beloften waarop we kunnen leunen zonder kans op teleurstelling. Zo worden we voorzien.

(3) We komen nu tot het feest van het ongezuurde brood. Hier wordt ons natuurlijk de heiligheid opgedrongen die dit alles inhoudt. Letterlijk is het ‘samengeperst brood’ - brood waarvan de deeltjes niet zijn gescheiden door de werking van gist of zuurdesem. Voor ‘zuurdesem’ zelf zijn er twee woorden, waarvan de ene eigenlijk ‘een verlaten’ of rest betekent, omdat het in feite een deegklomp was die was overgebleven van een vroegere tijd, terwijl de andere eenvoudigweg ‘zuurdesem’ of gist betekent. Het ‘oude zuurdesem’ waarover de apostel spreekt tot de Korintiërs (1 Kor. 5) is verbonden met de eerste gedachte.

De introductie van het ‘oude’ in dat wat nieuw is, is wat de vijand altijd zou gebruiken om dit te transformeren en te verderven. Het kan de geest van het Jodendom zijn, het oude verbond, geïntroduceerd in het nieuwe; het kan zijn, wat van het vlees is in het nieuwe leven

dat van God is. Het kan binnenkomen als bijgeloof en formalisme (het zuurdesem van de Farizeeën), of als meer openlijk Sadduceeërs rationalisme en ongelof, of als eenvoudig vleien van de wereld, - 'het zuurdesem van Herodes' (zie Mat. 16). In ieder geval is het verderf - zuurdesem; in ieder geval impliceert het een echt vertrek van God. Als we Hem en Zijn gedachten verlaten, wat kunnen we dan anders doen dan ons eigen denken oppakken? En dit is niet alleen iets negatiefs en passiefs: het is volgens de wet van zijn natuur wat al het kwaad is - een gisting, een opstand, een vijandschap tegen alles wat van God is.

Het ongezuurde brood interpreteert de apostel als 'oprechtheid en waarheid' - natuurlijk, Godwaarts. Het is de geest van integriteit met Hem - oprechte overgave aan Zijn gezegende wil. Het is de geest die zegt: 'Doorgrond mij, o God, en ken mijn gedachten.' Het opzettelijk weghouden van Hem van datgene wat Hem toekomt, is rebellie tegen Hem.

De associatie van het ongezuurde brood (waar het eerst genoemd wordt) met 'bittere kruiden' is daarom gemakkelijk, maar plechtig. De ontdekking van het zelf is bitter, - de ondergang van de oude schepping, - dat het Lam voor mijn zonden had moeten sterven. Hoe volkomen onverenigbaar is dit met het toestaan van het kwaad! Een gekastijde geest past ons in de aanwezigheid van het kruis. Nog niet - niet hier - kunnen we ons hart uiten, in een wereld waar het kruis heeft gestaan.

Toch is het een 'feest van ongezuurde broden' waartoe wij geroepen zijn - werkelijk een feest. De rust voor de ziel wordt nooit verkregen zonder het juk van Christus op zich te nemen (Matt. 11:29). In de volmaakte overgave aan God die berouw impliceert en geloof

noodzakelijk maakt, is de vreugde van de Heer die de ziel binnenkomt de verzekering van een oneindige vreugde die komen gaat. En dit feest moet de 'zeven dagen' van ons leven hierna vullen; - zes hier, en dan de eeuwige sabbat waarop geen nacht komt. Al deze dingen, zoals de inhoud van deze sectie ons laat zien, zijn geïmpliceerd in verlossing die bekend is, - het nieuwe begin van een eeuwig leven.

2. In het tweede deel hebben we de geschiedenis van de bevrijding uit Egypte, die echter niet meteen voltooid is, zoals we zullen zien, hoewel dat in eerste instantie wel zo zou kunnen worden gedacht. Toch zijn hun boeien eens en voor altijd gebroken, en Hij die is begonnen, zal Zijn werk voltooien. We hebben hier -

(1) Ten eerste, van de kant van Israël, hun gehoorzaamheid aan de voorgeschreven voorwaarden. Door het besprenkelen van het bloed, erkennen zij het doodvonnis over zichzelf, en de hysop die daarbij wordt gebruikt, als het type van wat nederig is, in tegenstelling tot de ceder (1 Koningen 4:33), spreekt heel duidelijk over de toestand van het hart die hier natuurlijk mee gepaard moet gaan. De kennis van deze genade van God jegens hen moet het volk aan hun kinderen doorgeven.

(2) Dan valt het oordeel. De dood van de eerstgeborene is het oordeel over alles wat van de natuurlijke mens komt, de eerstgeborene, zoals de eerstelingen een voorbeeld zijn van al de rest, en inderdaad, zoals Jakob zegt, 'de voortreffelijkheid van waardigheid en de voortreffelijkheid van kracht.' 'Dat wat uit het vlees geboren is, is vlees' is het verslag van onze Heer erover. De mens moet opnieuw geboren worden.

Het oordeel van de wereld brengt noodzakelijke scheiding van haar. Het getuigenis van haar veroordeling voor God, indien gehandhaafd, zal de wereld zelf spoedig een scheiding doen afdwingen. Het volk van God gaat echter verrijkt voort, want 'alles is van u,' zegt de apostel, 'hetzij de wereld, hetzij het leven, hetzij de dood, hetzij de tegenwoordige, hetzij de toekomstige dingen, alles is van u' (1 Kor. 3:21-22); en in de tijd van hun bezoeking zal de wereld zelf dit erkennen.

(4) En nu begint de reis. Opvallend is dat de eerste etappe, - alles wat tot nu toe genoemd is, - van Rameses naar Sukkot is, - van de stad van de koning, gebouwd ter ere van zijn naam, naar de plaats van de 'hutten' of tenten, kenmerkend voor de woestijn. Maar al aan het begin wordt er een hint van de toekomst gegeven in de 'gemengde menigte' die met hen meegaat. Waar ook een beweging van God plaatsvindt, worden mensen beïnvloed door andere motieven dan die waardoor de Geest van God het vernieuwde hart beroert, en een massa hecht zich aan hen die naar voren worden geleid. De Farizeeën en Sadduceeën komen naar de doop van Johannes; het vlees en de wereld zullen op pelgrimstocht gaan: en hier is het zaad van veel naverdriet (zie Num. 11:4).

Ook bij de individuele gelovige kunnen andere motieven zich vermengen met het werk van God, die zich in eerste instantie allemaal lijken te verenigen om ons verder te brengen op het pad van het geloof, maar pas gaandeweg hun ware karakter tonen.

Een andere omstandigheid benadrukt de waarschuwing. Het kan waar zijn, zoals Keil suggereert, dat het gebod om zeven dagen lang ongezuurd brood te eten nog niet aan het volk was gegeven, maar het

is niettemin typisch vol van plechtige betekenis dat historisch gezien de manier waarop zij de verordening voor het eerst daadwerkelijk vervulden, was dat 'zij uit Egypte werden verdreven en niet konden uitblijven.' Als de Egyptenaren minder dringend op hen hadden aangedrongen, zouden zij ongetwijfeld het zuurdeeg in het brood hebben gedaan! Hoe gemakkelijk is het om de toepassing hiervan te beseffen! Zijn de tijden waarin de wereld het zwaarst op de Gemeente heeft gedrukt niet gewoonlijk de tijden geweest waarin het feest van het ongezuurde brood het meest waarachtig werd gehouden? Wanneer de wereld gelovigen eruit heeft gedwongen, dan zijn inderdaad helderheid en toewijding meer gezien. Helaas! toen de storm ging liggen, hoe snel werd het zuurdeeg weer geïntroduceerd!

(5) Volg nu de voorschriften met betrekking tot het Pascha, waarvan het hoofdpunt duidelijk dit is, dat alleen de besnedenen eraan mogen deelnemen. Een vreemdeling was dit niet langer als hij besneden was: en dit is duidelijk genoeg in betekenis als we ons herinneren wat besnijdenis inhield (zie Gen. 17), omdat het ook in staat stelt de duidelijke specificatie van de 'huurling' onder degenen die verworpen zijn, te begrijpen. Het verbond van genade weigert gemengd te worden met de gedachte van loonarbeid. Het feest van verlossing is voor hen die, als degenen die machteloos zijn voor het goede, schuilen onder de schaduw van de Almachtige: 'toen wij nog krachteloos waren, stierf Christus te zijner tijd voor de goddelozen.'

3. In het derde gedeelte wordt de heiliging van de eerstgeborene voor God benadrukt, wat opnieuw de verbinding tussen verlossing en heiligheid illustreert. Want het was de eerstgeborene die was verlost van het oordeel dat over de Egyptenaren viel, en hier eist de Heer voor

Zichzelf op wat was verlost. Dit is eenvoudigweg wat heiligheid is: het is het apart zetten voor God; praktische heiliging de toewijding, in de kracht van de Heilige Geest, van het hart en het leven aan Hem.

Zoals in het oordeel van Egypte - van de wereld - de eerstgeborene alles vertegenwoordigt wat van nature uit de mens voortkomt, zo is het hier alles wat van de mens voortkomt - zijn hele praktische leven - en in het vee alles wat hem toebehoort. De instelling van het feest van het ongezuurde brood wordt hier herhaald en in het midden van de verordening van de eerstgeborene gebracht, om de heiliging van het hart te verbinden met de heiliging van het leven. Zo is de les compleet en is het duidelijk zoals overal dat de geestelijke betekenis alles regeert.

(1) Ten eerste wordt in dit gedeelte dus de claim van de HEERE bevestigd. Zeker, alles wat Hij heeft geschapen moet Hem toebehoren; maar het is alleen verlossing die Hem werkelijk geeft wat van Hem is. Hier moet dus alles wat Hij heeft verlost geheel van Hem zijn: het zou rampzalig zijn om Hem iets te onthouden. Alleen wat Hem op deze manier wordt teruggegeven, wordt werkelijk van ons, want 'in Hem leven en bewegen wij en zijn wij.' Onafhankelijkheid van de bron van het leven is de dood, en dus kan het leven niet worden genoten los van deze zoete en nuttige toewijding.

(2) Als dit echter moet worden uitgevoerd, moet het feest van de ongezuurde broden onze inleiding daartoe zijn. Het hart moet gevangen worden genomen als het leven moet worden overgegeven. Dienst moet de vrucht van de liefde zijn, want liefde is de dwingende geest van dienst. Maar onze liefde is, nogmaals, de vrucht van Zijn liefde: 'Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.'

En zo de verbinding met de openingszin: 'Gedenk deze dag, waarop gij uit Egypte zijt uitgegaan ... door de kracht van de hand heeft de HEERE u hieruit geleid, - en niets wat gezuurd is, zal worden gegeten'.

Laten we hier opmerken, dat zeker een bekende redding, geen twijfelachtige, de basis van dit feest voor Israël was. Wat een bekrachtiging van de verplichting toen zij het beloofde goede land zouden hebben bereikt - een type van dat hemelse land dat wij nu geroepen zijn binnen te gaan en ons eigen te maken! Het feest was voor hen ook een teken op de hand, dat het aan God wijdde, een gedenkteken tussen de ogen, voor iedereen zichtbaar als een onbeschaamde bekentenis van de scheiding, en zo zou ook de mond opgeroepen worden om te getuigen van gehoorzaamheid.

(3) Nu volgt de heiliging van de eerstgeborenen, die door al hun generaties daarna (indien mannen) verlost moeten worden. In de brief aan de Romeinen, waarin zoveel typen van het eerste deel van Exodus hun vervulling vinden, onmiddellijk nadat de volledige vrijheid van de verlost mens is bereikt, horen we in het zesde hoofdstuk over heiliging. In de brief aan de Hebreëen vinden we hoe wij door het bloed der verzoening zelf aan God geheiligd worden: 'Door die wil worden wij geheiligd, door de offerande van het lichaam van Jezus Christus, eenmaal.' (Hebr. 10:10).

Zo zijn wij toegewijd aan God door het feit van de verlossing zelf, wij en alles wat wij hebben. En hier wordt ons nog een leerzame les gegeven. 'En elke eersteling van een ezel zult gij lossen met een lam, en indien gij het niet wilt lossen, dan zult gij zijn nek breken.' Hoe ijdel om deze typische instellingen slechts als verordeningen in de letter te lezen en niet meer! Waarom, van alle dieren, de speciale

introductie van de ezel hier, en van de ezel alleen, om te worden gelost met hetzelfde lam waarmee de mens zelf moet worden gelost?

Toont het niet duidelijk, wanneer ons oog gericht is op datgene waarnaar al deze verordeningen verwijzen, dat de mens zelf wordt geïdentificeerd met deze 'ezel', die moet worden gelost of gedood? En zo karakteriseert God Ismaël, ook een eerstgeborene, teken en vrucht van de kracht van de natuur in Abraham, niet slechts, zoals in de gangbare versie, 'een wilde', maar 'een wilde-ezel -man.' Wij moeten hierbij echter niet denken aan de onhandige sloof, zoals wij hem over het algemeen zien, maar aan het oosterse dier, - vlot, mooi, onbeheersbaar in geest en energie - van wiens tamme soortgenoot zelfs, op een manier die haaks staat op al onze begrippen, wordt gezegd: 'een zweep voor het paard en een teugel voor de ezel.'

Zo toont de natuur zich in Ismaël, de vader van de Bedoeïenen-Arabier van onze tijd, en, ter lering van ons, ook het kind van Hagar, of de wet, - die wet die, na zoveel eeuwen van geduldige training eronder, slechts het ras ontwikkelde dat, net als de wilde ezel, het 'zachte juk' weigerde van Hem die kwam om de mens, in Zichzelf, de les van gehoorzaamheid te leren - 'zachtmoedig en nederig van hart.'

Als het zaad van Abraham heeft Ismaël verdere instructies voor ons. Want de man van geloof, als hij de wet opneemt om vrucht te dragen, zal er zeker van zijn dat zelfs het geloof er niets van kan maken: de wet is 'de kracht van de zonde', en niet van de heiligheid. Zo spreekt de eersteling van een ezel tot ons. Gezegend zij God, voor ons heeft het lam zijn leven gegeven; en de heiliging die de wet niet kon voortbrengen, wordt voor ons gevonden in het bloed van verzoening. Laten we onthouden, zoals ons hier wordt opgedragen, met mond

zowel als leven, - met leven zowel als mond, - om God de eer van onze verlossing te geven.

4. In het volgende gedeelte wordt een kort verslag toegevoegd van het leven waartoe dit ons introduceert. We hebben het tot nu toe alleen gezien (1. 2; 2. 4) in zijn pelgrimskarakter en zijn verbinding met verlossing. Nu hebben we duidelijker, hoewel nog in het kort, zijn kenmerken.

(1) En ten eerste vinden we, hoe vreemd het ook mag lijken, de Heer bij hen, zoals we nu zo volledig verzekerd zijn, de bekentenis van zwakheid, geïmpliceerd in het niet nemen van wat de dichtstbijzijnde weg leek te zijn - in één opzicht was dat - naar Kanaän, uitdrukkelijk omdat ze daarin 'oorlog' zouden kunnen zien! Weldra zullen ze in dat land waar ze naartoe reizen, worden geleid in een carrière van verovering over naties die machtiger zijn dan zijzelf. Tot nu toe is het zwakte die God in hen herkent, geen kracht; en Hij kiest hun weg dienovereenkomstig.

Drie punten moeten hier worden benadrukt. Ten eerste, dat de weg van Gods keuze is, niet van hen. Dit is zeker een absoluut noodzakelijke les aan het begin. Zijn al onze mislukkingen onderweg niet het gevolg van het feit dat we voor onszelf hebben gekozen, en niet dat God voor ons heeft gekozen? Op Zijn weg zijn, is zijn waar Hij is met ons; en als Hij voor ons is, wie kan dan tegen ons zijn?

Dan is Zijn weg voor ons er altijd een waarin we zwakheid beseffen. Ons gebed kan nooit zijn: 'Leid ons in verzoeking,' en daarom mogen we nooit handelen alsof dit ons gebed is. In alle gevallen waarin ontsnapping mogelijk is zonder ontrouw, moeten we vluchten in

plaats van het onder ogen te zien. ‘Vlucht ook voor jeugdige lusten.’ ‘Onthoud (houd u af) van vleselijke lusten.’ Vlucht, zoals Jozef vluchtte; en er was misschien geen stoutmoediger man.

Opnieuw, in het stadium van vooruitgang dat we tot nu toe hebben bereikt, is de kracht die we nodig hebben nog niet gerealiseerd. De Filistijnen hebben misschien een weg naar Kanaän via de korte natuurlijke weg; Israël moet het via een andere weg bereiken, zoals we dadelijk zullen zien. De weg van de zee is de enige voor al Gods volk: we zullen hier zo meteen volledig naar moeten kijken.

(2) Zij dragen de beenderen van Jozef met zich mee, - naar de betekenis waarvan wij een blik hebben geworpen op het einde van Genesis. ‘Het sterven van de Heer Jezus in het lichaam omdragend’ is het praktische getuigenis dat verbonden is met en het ‘leven van Jezus’ openbaar maakt (2 Kor. 4:10).

(3) Tot zover de menselijke kant van deze wandeling; de goddelijke kant zien we in de wolk- en vuurkolom die met hen meegaat, het symbool en de belofte van de goddelijke aanwezigheid. Altijd in contrast met louter natuurlijke omgevingen, overdag een wolk, ‘s nachts haar glorie die in vuur opvlamt, maakt het hen onafhankelijk van omstandigheden - in staat om overdag of ‘s nachts te gaan. De Bewaarder van Israël is bij hen in ononderbroken waakzaamheid en onophoudelijke zorg. Hij leidt; zij volgen. In de woestijn, waar geen weg is, markeert Hij de weg. Wat een wonderbaarlijke hulpbron, wat een onuitputtelijke rijkdommen, die deze arme woestijnzwerfers bezitten in Hem die, als zij pelgrims zijn, ook een pelgrim zullen zijn. Toch is ook dit slechts het type van die wonderbaarlijker glorie die, hoewel verborgen, nu met ons meegaat!

5. Het vijfde deel, trouw aan zijn karakter, stelt nu de zwakte van het volk voor ons tegenover de kracht van de Almachtige, getest door de aanwezigheid van de vijand, die zichzelf opnieuw toont als het voorspel tot zijn uiteindelijke ondergang. De geestelijke betekenis voor ons van deze laatste poging van de koning van Egypte tegen Israël zullen we beter overwegen, zoals we volledig moeten overwegen, in het volgende deel. De kenmerken van het huidige deel zijn duidelijk genoeg.

(1) Ten eerste wordt ons getoond, zonder enige twijfel, dat alles wat komt, uit Gods hand komt, en in het ontwerp van Zijn goedheid jegens hen. Egypte is nog niet vernederd zoals het moet zijn. God leidt het volk op zo'n manier dat het voor Farao lijkt, en natuurlijk zou lijken, op menselijke blunders, in plaats van goddelijke wijsheid. Hij is zo verhard tot zijn vernietiging.

(2) De hele macht van Egypte wordt bijgevolg in beslag genomen; hun hele kracht wordt ingezet voor één beslissende slag. Farao komt op het volk af in een positie waaruit geen ontsnapping mogelijk is, ingesloten tussen de bergen en de zee. Alles lijkt samen te werken voor hun vernietiging.

(3) Israël is net zo harteloos als ze weerloos lijken: er is niet eens de moed van wanhoop. De slaven zouden liever teruggaan naar de slavernij dan het conflict dat dreigt onder ogen te zien. In deze extremiteit wordt de HEERE gezien als de enige hulpbron. De kwestie wordt niet langer tussen Israël en Farao, maar tussen Farao en de Almachtige, die inderdaad de verantwoordelijkheid voor de redding van Zijn volk op Zich heeft genomen.

Maar ‘dit alles is hun overkomen als voorbeelden’, zegt de apostel, en het belang van wat hierin staat, vraagt om een uitgebreidere beschouwing dan in het algemeen gegeven kan worden.

6. Bij de zee is de vraag niet meer (zoals bij het Pascha) tussen het volk en God: het is geheel tussen hen en hun vijanden. De vraag met God, eenmaal opgelost, was volledig en voor altijd opgelost. Die nu weer opkwam was de oude eerste vraag (maar die ze hadden geleerd niet eerst beantwoord te kunnen worden) van dienstbaarheid aan Farao, of van vrijheid. Deze vraag neemt God Zelf nu namens hen op, en ze vinden God op een meer manifeste manier bij hen dan ooit tevoren. Al vanaf de tijd van het Pascha was God bij hen; maar hoe waarlijk maakt de Rode Zee voor hen het eerst bekend.

Als we kijken naar het leerstellige deel van de brief aan de Romeinen, zoals we die vinden in de eerste acht hoofdstukken, zullen we zien dat het eerste deel ervan - tot het midden van het vijfde - ons bezighoudt met het bloed van Christus en het effect ervan voor ons. Dit wordt gezien als datgene waardoor de gerechtigheid van God zelf, die dat bloedvergieten verklaart, een veilige en verzekerde schuilplaats voor ons biedt. Wij worden ‘gerechtvaardigd door Zijn bloed;’ en dit reikt in zijn effecten door tot het laatste oordeel van de wereld, en verzekert ons dat ‘we veel meer door Hem van de toorn gered zullen worden.’ Het oordeel is voorgoed afgewenteld; en met onze positie in de huidige genade en heerlijkheid als onze zekere verwachting, worden we in staat gesteld om zelfs in de verdrukking te roemen, ons ervan bewust dat het, met al het andere, onder Gods hand, werkt in noodzakelijke zegen voor ons.

Dit is daarom in wezen de waarheid van het Pascha: beschut tegen het oordeel, het lam etend en toegerust voor de reis. Maar nu, in het volgende deel van de brief, vanaf Rom. 5:12 en verder, komt de vraag van de praktijk meteen in ‘Wat dan? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade overvloedig worde?’ ‘Zullen wij zondigen, omdat wij niet onder de wet, maar onder de genade zijn?’ En dan, wanneer de ontdekking van het hopeloze kwaad van het vlees wordt gedaan, nog één vraag: ‘O, ellendig mens die ik ben! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?’

In dit hele gedeelte draait het om de heerschappij van de zonde. Wij worden door de dood verlost en naar een nieuwe plaats gebracht, voorbij de zonde: ‘opdat het lichaam der zonde tenietgedaan zou worden, opdat wij niet meer de zonde zouden dienen. ‘Maar nu, vrijgemaakt van de zonde en in dienst van God gekomen,’ ‘heeft de wet des Geestes en des levens in Christus Jezus mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.’

Wie kan hier niet denken aan Israëls slavernij in Egypte, en aan de goddelijke methode van bevrijding? Slavernij aan Farao! Maar houdt dat niet op in de nacht van het Pascha? In een zeer belangrijke zin is dat zeker het geval. Er is een verbreking van ketenen, en een echt begin. God is nu bij hen, en kan nooit toestaan dat Zijn claim op hen wordt geannuleerd, en dat de vijand bezit neemt van Zijn volk.

Maar wanneer we van Gods standpunt overgaan naar dat van het volk zelf, met welke ‘hoge hand’ ze ook beginnen, zien we ze al snel uit al hun vertrouwen vallen, en weer beven voor hun oude tiran in angst en nood die de werkelijke aanwezigheid van God bij hen niet kan wegnemen. Opgesloten tussen de woestijn en de zee, met Farao’s

strijdwagens en ruiters in volle achtervolging, is hun kreet de kreet van ongelovige wanhoop. De controverse tussen hen en hun oude vijand moest opnieuw door God in hun voordeel worden opgepakt, nu om inderdaad te worden beëindigd. God grijpt in - God vecht voor hen. En zij doen niets anders dan 'blijven staan en het heil van de Heere zien'.

En zo is met een ziel die de veilige schuilplaats van het bloed van Christus heeft gevonden, en het oordeel van God heeft zien omrollen, en alleen de ketenen van zijn handen heeft zien slaan, de vraag van verlossing van de wet der zonde werkelijk opgelost. Maar daaruit volgt niet dat hij onmiddellijk tot het besef hiervan zal komen. Helaas! De eerste leer van heiligheid moet dit zijn, dat in mij, (zelfs als gelovige) - dat wil zeggen, in mijn vlees, het goede niet woont; en om sterk te worden, moeten we de les van grondige en voortdurende zwakheid leren.

In het begin, inderdaad, wanneer de verlossing nieuw is, en men de schaduw van de dood in de ochtend heeft zien veranderen door het geloof in een verrezen Verlosser, wiens dood verzoening heeft gedaan voor zijn zonden, kan het lijken alsof de zonde de bevrijde ziel niet langer in boeien kan slaan. Kennis van het vlees en het zelf is er nog niet, en bij sommigen wordt het maar langzaam bereikt. Maar volledige verlossing is niet bekend totdat dit toch is gerealiseerd, - de Rode Zee is niet bereikt, Egypte is niet achtergelaten, ze zijn de grens niet overgestoken. Want de zee is haar grens, en alleen daar doorheen is Gods weg voor Zijn volk, hoewel het daar kan lijken alsof God hen in de steek heeft gelaten.

Want wie zou de wijsheid kunnen doorgronden die weigerde een pad dichtbij te volgen, en niet ogenschijnlijk moeilijk, om hen te leiden door een pad dat vol zit met de meest formidabele moeilijkheden? En hoevelen vergisten zich op dezelfde wijze in Zijn doel, die, nadat Hij hen op de weg van heiligheid is gaan leiden, in vervulling van de verlangens die Hij in hen heeft gewekt, hen in feite daarheen leidt waar zij moeten huilen en nog eens huilen, dat zij niet kunnen doen wat zij wilden? - verdergaan dan dat lijkt volkomen onmogelijk.

Hoevelen stoppen hier inderdaad, en verbeelden zich vreemd genoeg dat zij toch Farao met de beste genade die zij kunnen dienen: om uit Egypte te komen, - om te ontsnappen aan de wet der zonde, achten zij onmogelijk! In vrede met God door het bloed van Christus, denken zij toch dat wat de zonde in hen betreft, er geen doeltreffende verlossing is, en kan zijn! Het verstand is inderdaad veranderd, - met het verstand dienen zij de wet van God, maar met het vlees de wet der zonde. Zij zien niet dat God hen verder leidt, dat dit tenslotte slechts de grens van Egypte is die zij hebben bereikt, en dat daar waar alle vooruitgang voorgoed lijkt te zijn gestopt, God nabij is om hen zo'n machtige bevrijding uit de hand van hun vijand te geven dat hun harten er voor altijd over zullen zingen.

De Rode Zee is de grens van Egypte; en als Egypte een type is van de wereld, en we vragen mensen hoe ze uit de wereld verdwijnen, zullen ze met één stem antwoorden: 'Door de dood, en door de dood alleen.' Nu is dat niet waar in de zin waarin ze het zeggen. De Schrift leidt ons er niet toe te zeggen: 'Wij moeten allemaal sterven,' maar eerder, met de apostel: 'Wij zullen niet allemaal ontslapen.' Zij die van Christus zijn, en 'overblijven tot de komst van de Heer,' zullen

veranderd worden zonder de dood te zien. En toch is het waar dat we hiervoor eerder uit de wereld moeten zijn verdwenen, om er geen deel aan te hebben, en dat dit verdwijnen ook door de dood is, maar een dood die een Ander voor ons heeft aangenomen. Toch moeten we de Rode Zee zien als het type van de dood. De Jordaan, de grens van de woestijn, en waar het volk droogvoets doorheen gaat, terwijl ze door de zee gaan, wordt op dezelfde manier door iedereen begrepen, en helpt deze betekenis te bevestigen door zijn duidelijke parallelisme.

Deze ‘weg van de zee’ is de door God voor Zijn volk bestemde weg, een weg die wij in geloof bewandelen om ons pelgrimspad met God te betreden. Door het geloof gingen zij door de zee als over droog land,’ zegt de apostel (Hebr. 11:29). Dit drooggeschoeide pad dat de staf van Mozes voor hun doorgang vrijmaakt, maar dat niet minder vrijgemaakt wordt door ‘een sterke oostenwind de hele nacht ‘ - zouden we zonder moeite moeten kunnen interpreteren. De staf van Mozes is de staf van macht in de hand van de herder: en heeft onze Herder ons niet een pad door de dood heen gekliefd? En de sterke oostenwind van tegenspoed, - let op in Farao’s droom (Gen. 41:6) hoe de korenaren worden geblazen door de oostenwind, - waiend door de hele vreselijke nacht van zijn benauwdheid, was het niet dat wat in feite de weg voor ons vrijmaakte door die wateren van de dood waardoor wij door het geloof uit Egypte gaan, - uit de hele sfeer van Farao’s heerschappij, of de toestand waarop de ‘wet van de zonde’ van toepassing is?

Maar we moeten dit experimenteel nagaan, want het is met ervaring dat we nu moeten doen. We volgen het spoor van een volk wiens geschiedenis het type is van een werkelijke en echte bevrijding van

een slavernij die oneindig erger is dan de hunne; en zoals de slavernij een feit van ervaring is, zo is de bevrijding dit ook. Laten we dan voor ons staan, deze ziel die net is begonnen op het pad met God, vol van de kostbare realiteit van het ontkomen oordeel. Zijn banden zijn afgevallen, - hij is vrij. De vreugde van de verlossing is te groot in zijn hart voor de wereld en de dingen van de wereld om daar macht te hebben. Maar wat kan er een korte tijd voorbijgaan voordat alles begint te veranderen!

De betovering van Zijn vreugde is minder absoluut dan het was; de wereld waar hij doorheen gaat begint meer realiteit en macht te hebben. Als kind van God, ontdekt hij dat hij nog steeds een natuur heeft die niet geheel nieuwe natuur is. Het vlees is daar, en de zonde is in het vlees; zijn 'gedachte' is nog steeds 'vijandschap tegen God', zijn lusten gaan uit naar de dingen die hem door de wereld worden aangeboden; en hier begint een strijd waarvan degenen die het kennen de pijnlijkheid kennen. De oude vijand herleeft en verzamelt kracht; de oude ketenen worden opnieuw vastgeklonken. Israëls wanhopige kreet aan de zee vindt zijn antwoord in het gekreun over een lichaam van de dood dat op de ziel rust, een zwaar, weerzinwekkend gewicht, dat het niet aankan, noch om het te verbeteren, noch om het van zich af te werpen. 'O, ellendig mens die ik ben! Wie zal mij verlossen van het lichaam van deze dood?

Het is 'tussen Migdol en de zee' dat Farao hen tegenkomt. Migdol zou dan een belangrijke plaats in het type moeten hebben: kunnen we het interpreteren? Het woord betekent een 'toren', zoals een militaire post, de natuurlijke begeleiding van een grensgebied. Jaloerse ogen keken ongetwijfeld naar de vluchtende legers van daaruit. Egypte

was nu niet vriendelijk, en vanuit een plaats van kracht zouden de mensen van het land niet bang zijn om vijandigheid te tonen. Hoe dan ook, het was een toren in het land van een vijand, geen plaats van hulp of toevluchtsoord, maar het bolwerk van een macht die nu tot de tanden tegen hen was bewapend.

Zeker, het Nieuwe Testament geeft deze betekenis. Als we ons wenden tot het zevende hoofdstuk van Romeinen, wat de sleutel is tot de situatie hier, zullen we, als ik me niet vergis, Migdol groot op het toneel zien opdoemen, en bedreigend genoeg voor de ziel die ontsnapping zoekt aan de wet van de zonde. We hoeven, mogen niet, aarzelen om de Schrift te volgen, hoe vreemd het ook voor sommigen moet klinken om te horen dat ‘de kracht van de zonde de wet is’ (1 Kor. 15:56), en dat we ‘verlost moeten worden van de wet’, niet alleen om gerechtvaardigd te worden, maar om ‘te dienen in nieuwheid van geest’ (Rom. 7:6).

Mensen zullen het hebben, omdat de wet geestelijk is, dat het kracht moet zijn voor geestelijke kracht - kracht tegen zonde. De Schrift is beslissend dat ‘de zonde, die aanleiding neemt door het gebod’, in iemand onder de wet ‘allerlei begeerten’ werkt. (vs. 8) Nee, zegt hij die ervan getuigt, ‘zonder de wet was de zonde dood; want ik leefde eens zonder wet, maar toen het gebod kwam, leefde de zonde op en stierf ik.’ (vs. 9) Dit is zeker precies de positie tussen Migdol en de zee, waar Farao het kamp van Israël inhaalde.

Dat de wet niet kan rechtvaardigen is relatief eenvoudig; dat het vrucht dragen belemmert is moeilijk te beseffen. En toch is het net zo zeker als dat Migdol zich in het land van de vijand bevond, en dat Israël het moest verlaten om te ontsnappen aan de achtervolging

van Farao en zijn legers. Onder de schaduw van Migdol haalde de tiran van Egypte zijn voormalige slaven in; onder de wet eindigt de zelfbezigheid die zij produceert en noodzakelijk maakt eenvoudigweg met de ontdekking van een onuitvoerbaar lichaam van zonde en dood waaruit ik, ellendig mens, geen verlossing zie. Wettelijkheid is onverenigbaar met heiligheid: zelfbezigheid is niet datgene waardoor ik vrucht voor God kan voortbrengen. Ik kan de geestelijke staat waarnaar ik verlang, die mij zou bevredigen, niet teweegbrengen; en God zal mij geen hulp bieden bij het bereiken van zelfgenoegzaamheid! Ik verlang naar het bewustzijn van heiligheid: Zijn eigen wet geeft mij het bewustzijn van zonde. Waar kan dan verlossing vandaan komen?

Laten we nu nog eens naar het type kijken. Laten we allereerst opmerken dat God Israël niet tegen Farao opvoert. Hun eigen arm wordt niet door Hem versterkt om hun redding te brengen, ze moeten in plaats daarvan ‘stilstaan en de redding van de Heer zien.’ God roept ons niet op om tegen het vlees te vechten en het te onderwerpen. Hij wijst noch leidt in die richting. ‘Welke andere weg?’ zou menig hart in Israël kunnen vragen. Ah, Gods gedachten zijn niet als onze gedachten, noch Zijn wegen als onze wegen.

Zie nu hoe de zee zich splitst en er een kanaal doorheen wordt gemaakt, terwijl haar omhooggeheven wateren een muur worden aan de rechter- en aan de linkerzijde! Christus’ kostbare dood is voor ons - is de onze, zodat we erdoor dood zijn, dood met Hem, en als dode mensen niet langer ‘in het vlees’ zijn. Niet alleen zijn onze zonden weg; WIJ zijn weg; wij zijn gestorven: Christus’ dood heeft onze geschiedenis voor God beëindigd; in Hem die door de dood is

gegaan, zijn wij erdoorheen gegaan, onaangeraakt, met droge voeten; Wij staan in Hem, voorbij de dood.

Dit geldt natuurlijk voor elk kind van God: het is geen kwestie van bereiken, en we kunnen hier niet al te vurig op aandringen, en toch is er ook een bereiken ervan. Wat al van ons is, worden we geroepen te begrijpen als van ons, en zo is het dat we de doorgang van de zee niet op de paasnacht vinden, maar meerdere stadia daarna. Om van de zegeningen van de plaats te genieten, moeten we het in feite experimenteel bereiken.

Wij hoeven niet te sterven aan de zonde: wij zijn dood en moeten onszelf dood achten. Dood met Christus, zijn wij in Christus voorbij de dood. Het zelf dat ik opnam om te cultiveren en te verbeteren, heeft God voor eeuwig opzij gezet in het kruis. Zo zijn de wateren een muur voor mij, maar de dood van mijn vijanden. 'Wetende dit, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde tenietgedaan zou worden, opdat wij niet langer de zonde zouden dienen.' Zelfbezigheid is beëindigd voor hen die aldus de betekenis van het kruis hebben geleerd, en dat in Christus hun ware zelf is: dat het is zoals 'wij allen met onbedekt aangezicht de heerlijkheid des Heren aanschouwen, wij worden veranderd naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, gelijk door de Here de Geest.' (2 Kor. 3:18).

Geloof is dus het principe van heiliging, zoals het dat van de nieuwe natuur is. 'De wet is niet uit geloof:' het impliceert kracht in ons; geloof vindt het in een Ander. God eert het, en werkt erdoor, omdat het Christus eert. Ik ben niet dood voor de zonde in ervaring; ik voel mezelf niet zo: ik reken het ervoor (Rom. 6:11). Ik kan het kruis

van Christus niet voelen ; door geloof weet ik wat het effect ervan voor mij is. Geloof is, je van mezelf naar een Ander keren: het is het opgeven van zelfbezigheid en zelfgenoegzaamheid. Dus door geloof

Ik ga over de zee om mijn nieuwe positie buiten het vlees en de natuur in te nemen; en als ik terugkijk, zie ik dat mijn vijanden begraven liggen in de wateren. Het voorrecht om me van mezelf af te keren, het conflict en de nood zijn voorbij. In Christus is mijn plaats, in Hem vind ik een bevredigend en hemels object, dat mij optilt uit de hele sfeer van dingen waarin de lust van het vlees vindt wat het zoekt. Geloof, liefde, hoop, vlechten hun ranken om Hem heen en bloeien daar. Hier breidt de nieuwe natuur zich uit, ontwikkelt zich en draagt vrucht - vrucht die voor haar Meester is, niet voor haar eigen smaak en genot. De vruchten van de Geest moeten rijpen in de Zon. De minste mate van bezigheid met Christus is GLORIE.

7. Nu komen we dan bij het 'lied'; en hoe belangrijk is het dat de ziel een lied heeft! 'Overvloedig daarin met dankzegging,' zegt de apostel. Als onze harten niet in het genot van de verlossing zijn, kan de verlossing nauwelijks in de vervulling zijn. Er is kracht in vreugde: 'de vreugde des Heren is uw sterkte.' Geluk in Christus is een absolute noodzaak voor heiligheid. De vreugde is aanbidding - de hemel begon.

(1) de HEERE is werkelijk God - hun God. Dit is de eerste zin van het lied, en zo moet het ook zijn. Wat een vreugde om God te hebben gekend - om God te hebben gevonden! Wat een verschrikkelijke eenzaamheid is een wereld zonder God! Wat een glorieuze God ontdekt de redding ons! Vanaf nu moet God oppermachtig zijn: om God te

zijn, moet Hij dat zijn; en vreugde in Hem is noodzakelijkerwijs de geest van gehoorzaamheid.

(2) Dan de verlossing: het was allemaal van Hem! Wij keken alleen en zagen. Denk aan de oude mens die gedood is! Denk aan de opgehoopte wateren van de dood! Wij zijn onder de hand van Hem die tot alle dingen dient.

(3) Dit is ook niet louter macht; het is ook niet de gril van liefde of wraak. Heiligheid is even manifest als macht; nee, het is Zijn bijzondere glorie, - de atmosfeer van Zijn aanwezigheid, - het heiligdom waarin Hij woont, de voldoening voor onze harten die geroepen zijn om Hem daar te aanschouwen: want Zijn verlost leidt Hij naar Zijn heilige woonplaats. Voor ons is dit de hemel; maar de tabernakel van God zal ook bij de mensen zijn op de nieuwe aarde.

(4) Nu kijken ze uit naar de nederlagen van al hun vijanden; nee, de slag die al gevallen is, heeft hen de nederlaag gegeven: in het verleden en het heden is de toekomst betrokken, en Gods volk kan niet te zeker zijn van hun verwachtingen. De glorieuze uitdaging van de apostel (Rom. 8:31-39) is het tegendeel van de christen van wat hier is.

(5) Het land wordt gezien als het einde van de weg. Gods handen hebben de plaats van Zijn heiligdom gevestigd, en daar zullen dezelfde handen het volk planten. De apostel Petrus geeft ons de overeenkomstige waarheid wanneer hij ons vertelt dat 'God ons opnieuw heeft verwekt ... tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis; bewaard in de hemelen voor u, die door de kracht Gods door het geloof bewaard wordt tot zaligheid.' (1 Petr.

1:3-5) Een gereserveerde erfenis voor een bewaard volk: Gods weg die leidt naar Gods einde; de Almachtige die Zichzelf openbaart aan hen die Hij doorvoert naar hun voorbestemde plaats; - zo eindigt het lied hier.

(6) Dan wordt de overwinning zelf opnieuw verteld, ontdaan van poëtische verfraaiing, het grootst in zijn naakte eenvoud, type van een grotere overwinning waarin onze harten zich voor eeuwig zullen verheugen: het kwaad is onder de hand van God, absoluut zoals al het andere; alleen het goede heeft macht, zoals in het kruis. Hij die oppermachtig is, is waardig om oppermachtig te zijn. Dit is een grote les die we in de wereld leren, maar leren voor de hemel en de eeuwigheid.

(7) De stemmen van de vrouwen, met hun muzikale begeleiding, nemen het refrein over. Het is het zegel van de volledigheid. De zonde was door de vrouw binnengekomen; nu is haar hart opgeheven in lofprijzing, wat op zichzelf getuigt van de overwinning erover. De stomme levenloze dingen komem ook tot leven in deze tamboerijnen in haar hand. De vreugde is vol en universeel in de verlostte schepping.

Onderverdeling 4. (Ex. 15:22 - 18)

Woestijn-genade

Israël is echter nog maar net in de woestijn gebracht. We hebben nu dus niet de eigenlijke geschiedenis van de woestijn (die we in Numeri vinden), maar de genade die tegemoetkomt aan de behoefte van de woestijn, hoe hun brood wordt gegeven en hun water wordt

verzekerd. De betekenis van hun hierheen te zijn gebracht is duidelijk om hen te spenen van alle andere afhankelijkheden, en hen op God te werpen; om Zijn waarheid en betrouwbaarheid te manifesteren in alle details van de dagelijkse zorg. Het was Zijn verantwoordelijkheid om deze menigte door te brengen naar het land dat Hij hun had beloofd, en Hij belast Zichzelf ermee, zodat wij, niet minder dan zij, Hem mogen leren vinden in de kleinste details, en de meest vertrouwde en alledaagse zaken van het gewone leven.

Bij de bevrijding uit Egypte had Hij Zich voor hen getoond op een grote gelegenheid; en er zijn velen die alleen op grote gelegenheden naar Zijn tussenkomst lijken te zoeken. Maar ons leven bestaat niet uit zulke dingen, en uit hoeveel daarvan moet Hij verbannen worden als we Hem daar alleen maar willen vinden! Gelukkig is dat niet zo: Hij is aanwezig op ons pad en in ons bed, en Hij staat ons altijd bij in de voortdurende behoefte die wij aan Hem hebben.

Maar nogmaals, als typen, wat er met hen gebeurde, onthult ons diepere dan fysieke behoeften, en een veel wonderbaarlijker voorziening. Als typen moeten ze anti-typen hebben die groter zijn dan zichzelf; en met deze moet daarom onze voornaamste bezigheid zijn, zoals voortdurend door deze boeken.

1. In de woestijn zijn is geen mislukking, maar het gevolg van verlossing. De wereld is voor de zintuigen geen woestijn: het is Egypte, - vruchtbaar en mooi genoeg, hoewel er stormen doorheen kunnen razen. Maar voor het geloof, dat verlangt naar de erfenis daarbuiten, is alles veranderd. Hij die leert te roemen in het kruis van Christus moet zeggen: 'Waardoor de wereld voor mij gekruisigd

is, en ik voor de wereld.' De plaats van Christus' kruis kan slechts onvruchtbare grond zijn - een woestijn.

Maar deze waarheid van de woestijn is op zichzelf niet iets aangenaams, maar iets bitter. Het goede ervan ligt in de noodzaak die God binnenhaalt. Een plaats van de meest wonderbaarlijkste vertoning van goddelijke kracht en liefde, het is de noodzaak van de mensen die deze vertoning veroorzaakt. Als de woestijn brood voor hen had voortgebracht, zou er geen brood uit de hemel zijn geweest. Als het water had voortgebracht, zou er geen behoefte zijn geweest aan het water uit de rots. Gods voorraden zijn, moeten we niet zeggen, evenredig aan de noodzaak (ze zijn overvloedig), maar ze worden erdoor veroorzaakt.

Mara, als introductie tot de woestijn, is slechts het symbool van wat de woestijn is. Het was de nabijheid van de zee die de wateren bitter maakte. Laag bij de kust liggend, maakte (en maakt nog steeds) de zoutheid van de zee de wateren brak. Als de zee spreekt van de dood, dan toont Mara de wildernis als de plaats van de dood, waar niet alleen niets wordt gegeven voor onze dorst, maar wat er is, is juist het provocerende van dorst.

Natuurlijk schrikken wij hiervoor terug. Mara is op zichzelf nooit aangenaam. De christelijke geest met betrekking tot al het verdriet en de zonde die er in de wereld zijn, is nooit apathie, - nooit onverschilligheid. Het is als verlost dat wij naar Mara komen; verlossing plaatst ons in de positie waarin wij de bitterheid van de wereld voelen. Droogvoets door de zee gebracht, hebben wij er dan van gedronken.

Maar als het vlees terugdeinst voor Mara, heeft God een remedie, en hoewel we de boom die God aan Mozes toonde niet kennen, kennen we wel het tegenbeeld ervan. Het is het kruis van Christus, - de gemeenschap van Zijn lijden, en de kennis van het bestaan ervan, welk lijden kan het niet verzachten? We delen Zijn ervaringen die ons daarin de wonderlijke plaats geeft die Hij voor ons heeft ingenomen, - het pad waarop goddelijke liefde Hem voor ons heeft geleid. We hebben gemeenschap met Hem op een manier die we anders niet zouden kunnen genieten; en niets brengt harten dichter bij elkaar dan het delen van een gemeenschappelijk lot van arbeid en verdriet.

Verzoening was alleen Christus' werk: hier kon niemand met Hem zijn. Maar in andere aspecten, zelfs van het kruis zelf, kunnen we dat vinden wat, zichzelf verbindend met de glorie aan het einde, ons pad kenmerkt. We volgen een verworpen Meester en worden deelgenoten van Zijn lijden. Deze bitterheid van de dood in de woestijn is niet de ervaring die het gewone lot van mensen ten deel valt. Het is niet eenvoudigweg, zoals in het lichaam, het verdragen van de kwalen waarvan ze zeggen dat het vlees de erfgenaam is. Het is wat voortkomt uit het verbonden zijn met Christus op Zijn pad van lijden, en in geest met Hem voor wie de geest van de wereld alleen dat was. 'Als we met Hem lijden, zullen we ook met Hem regeren.' Maar als we met Hem lijden, is Mara niet langer Mara; 'het dal van Baca (van tranen) wordt een bron;' de boom is in de wateren.

En hier is Gods permanente verordening voor ons, en waarmee Hij ons beproeft. God is onze Genezer; Hij maakt heel en van de ziekten van Egypte zal Hij ons vrijwaren, als wij de test maar doorstaan. Als wij het pad van verdriet en beproeving aanvaardden dat de Heer ons

hier geeft, zullen wij de kwellingen ontlopen die Zijn oordelen over de wereld zijn, en die ook komen over hen die hun plaats innemen met de wereld. Zij die niet lijdten voor Christus, of met Christus, ontkomen door hun ontrouw niet aan het lijden. Zij lijdten alleen met de Egyptenaren.

Dit is wat goddelijke liefde - wat Hij die ons voor Zichzelf heeft verlost, ons zegt als Zijn verlostte. Liefde zelf kan ons niet ontkomen aan de noodzaak om ons aan deze voorwaarden te conformeren. Het zou geen liefde zijn om dat te doen. We zullen uiteindelijk ontdekken hoe we in feite op deze manier zijn binnengegaan - zoals we alleen daardoor konden binnengaan - in enkele van de diepste geheimen van het hart van God. Het is hier in deze scène van zonde en verdriet dat we Christus leren - de Christus die we voor eeuwig zullen genieten. Zelfs in de glorie konden we niet leren wat we hier op aarde leren. Maar om de Man van Smarten te leren kennen, moeten we verdriet leren dat toch verloren gaat in de oneindige vreugde van het gelijkvormig gemaakt zijn aan Hem, en verbonden met Hem, en in Hem datgene leren wat voor eeuwig ons bezit zal zijn.

Ook vanuit Mara bereiken we Elim, en hier is goddelijke en overvloedige verfrissing voor een dorstig volk. Wanneer we ons conformeren aan Gods voorwaarden, ontdekken we dat het water niet altijd en alleen maar water is dat voor ons zoet gemaakt moet worden. Er is water dat op zichzelf zoet is, - pure, onvermengde voldoening en vreugde, die geen verdriet in zich heeft.

De twaalf bronnen die aan de twaalf stammen beantwoorden, lijken te wijzen op een voorziening voor hen die onder de duidelijke regering van God staan - een gehoorzaam volk. We moeten in Mara zijn

geweest om Elim te vinden. Het zoete water moet geproefd worden na het bittere. Wanneer we ons hebben gebogen om het bittere water te drinken, zullen we het zoete hebben.

Elim betekent 'bomen', wat sterke bomen impliceert, wat duidelijk verwijst naar de groei die gevoed wordt door zijn stromende bronnen. Het levende water van de Geest voedt de 'bomen van de Heer', die 'vol sap zijn' en de palmboom is het beeld van de rechtvaardige, - oprecht, en op alle mogelijke manieren nuttig, - die nog steeds vrucht voortbrengt in de ouderdom (Ps 92:12, 14), blijvend als de stromen die hen voeden.

2. En nu komen we tot het manna, - het brood waarmee God Zijn volk in de woestijn onderhoudt. Hier kunnen we niet om de interpretatie heen. Christus is het ware brood uit de hemel, gegeven door de Vader, het voedsel van Zijn volk, - het vlees dat, hoewel we het vinden in de woestijn van deze wereld, niettemin blijft bestaan tot in het eeuwige leven. Het is Christus in Zijn vernedering die 'uit de hemel neerdaalt', maar die het onderhoud van de ziel in de hemel zelf zal zijn. Het verhaal wordt verteld in acht subsecties, die ons daarom verder voeren naar het land van belofte.

(1) Het is in de woestijn van Sin dat het manna voor het eerst valt, en het numerieke stempel lijkt de betekenis ervan te benadrukken. 'Zonde' is verbonden met seneh, een 'doornstruik', het woord dat wordt gebruikt voor datgene waarin God Zichzelf aan Mozes openbaarde. We zijn al bekend met de doorn als het teken van de grond die vervloekt is omwille van de mens, en we mogen het hier zeker niet vergeten. Toch lijken hier zowel de numerieke plaats als de

les van het hele hoofdstuk aan te dringen op een ander karakter van een 'woestijn van doornen.'

Over Palestina in zijn huidige staat zegt Tristram: 'De gecombineerde hitte en droogte van het klimaat lijken een neiging te ontwikkelen om doornen te vormen, zelfs in groepen zoals de astragalus, waar we ze het minst zouden verwachten. Alle planten worden stekeliger in rotsachtige en dorre situaties, de expansieve inspanning die onder vochtiger omstandigheden een tak met blad of bloesem zou ontwikkelen, wordt tegengehouden en vormt slechts een kale doorn of stekel. 'Geen enkel beeld zou treffender kunnen zijn dan dit: de zon die slaat, de geniale hemelse invloed wordt een verschroeiende hitte, water - het type van de Geest - wordt tegengehouden, de kale grond met zijn vegetatie loopt in wapens van aanval: zo is de wereld als de plaats van nood waarin de Zoon van God kwam als Zoon des mensen.

(2) Het volk barst weer in gemompel uit: een onverootmoedigde geest kan Gods genade als vanzelfsprekend beschouwen, maar verafschuwt alles wat hem eraan herinnert dat God niet zijn schuldenaar is. Hoe mooi is de genade die deze wederdienst voor zo'n machtige verlossing kan vervullen met de verzekering van nieuwe en voortdurende genade! De hemel zal schenken wat geen enkele arbeid van henzelf kan krijgen; inderdaad op zo'n manier ('het dagdeel op zijn dag') dat afhankelijkheid in stand zal worden gehouden; want zo wordt de zegen meer dan verdubbeld; en er ook voor zorgend dat er in plaats daarvan menselijke activiteit vereist zal worden, want wat hun gegeven wordt, moeten zij verzamelen. Op de zesde dag is de

hoeveelheid tweemaal zoveel als gewoonlijk; want de zesde dag is de dag van tuchtiging, die ook de dag van de geestelijke oogst is.

(3) In het manna manifesteert de HEERE Zichzelf opnieuw als de Bevrijder uit Egypte, en Zijn heerlijkheid verschijnt in de wolk terwijl zij naar de woestijn kijken. Er is weinig behoefte om dit te interpreteren: het is door Christus dat wij in God geloven (1 Petr. 1:21); en het zou inderdaad verlies zijn om hier niet bij stil te staan. 'Ik en de Vader zijn één' leidt naar het binnenste heiligdom van verwondering en aanbidding. Er is geen verborgen God meer, behalve zoals in het licht, - niet de duisternis, - waarin Hij woont, er inderdaad ontoegankelijke diepten van heerlijkheid zijn (1 Tim. 6:16). Dit wil alleen maar zeggen dat de God die volmaakt geopenbaard is, natuurlijk God is.

(4) Nu worden we getoond hoe het manna is. Een vlucht kwartels gaat er 's avonds aan vooraf, die de mensen voorzien van het vlees dat hun beloofd was. En omdat we overvloedig weten wat deze dood als voedsel des levens betekent, kunnen we hier geen moeite mee hebben. De Heer Zelf verzekert ons in Zijn preek over deze tekst van manna (Joh. 6) dat we niet alleen Zijn vlees moeten eten, maar ook Zijn bloed moeten drinken, anders hebben we geen leven in ons. Zijn persoon en Zijn werk zijn beide noodzakelijk voor ons; en in feite moet Zijn offer voorafgaan, zoals ze zich alleen in het met bloed besprenkelde huis konden voeden met het lam. Dus de kwartels komen eerst, en 's avonds. 's Morgens ademt de dauw het manna uit en laat het achter, terwijl de Geest van God Christus bedient.

Het ligt op de grond, zodat ze moeten bukken om het te verzamelen, - op het oppervlak van de wildernis, - iets fijns, alsof het in stukken

is geslagen, - fijn als de rijp op de grond. Dit is zoals de mensen het zien, die het nog niet hebben geproefd en niet weten wat het is. Het ziet er duidelijk niet aantrekkelijk uit, - heeft er sporen op alsof van ruw gebruik; het herinnert ons aan de woorden van de profeet, 'Geen schoonheid in Hem dat wij Hem zouden begeren.' 'Wat is het?' zeggen ze; want ze wisten niet wat het was. 'De wereld kende Hem niet.'

Er is een natuurlijk manna dat vanwege zijn gelijkenis hiermee is gebruikt om het wonder in diskrediet te brengen. Maar het is eigenlijk geen voedsel, maar een medicijn, - een uitwaseming van een boom die door een insect is doorboord, volstrekt onmogelijk te verwarren, zou men zeggen, met de goddelijke gave: toch verwarren mensen het vaak. En er zijn menigten die Christus verwarren met gewone mensen: maar wie anders zou het kunnen zeggen en bewijzen: 'Wie Mij eet, zal door Mij leven'?

(5) Wat het verzamelen van het manna betreft, hebben we iets opvallends en plechtigs. Iedereen, zo bleek, verzamelde naar zijn behoefte. Er was bij niemand gebrek: iedereen kreeg wat hij wilde, en niet meer dan hij wilde. Voldoet Christus niet aan de behoefte die wij werkelijk aan Hem hebben? Dat doet Hij: maar hoe groot is die behoefte dan bij ieder van ons?

(6) Het manna moest niet worden opgepot, maar (op één uitzondering na) elke ochtend worden verzameld en gegeten op de dag dat het viel. Opgepot, bracht het wormen voort en stonk het. Zo moet een levend geloof voortdurend putten uit voortdurende behoefte. We kunnen vandaag niet leven op het genot van gisteren! Onze ervaringen uit het

verleden zullen in dit geval alleen maar verdorven worden: ze zullen trots voeden; ze zullen kennis zijn die opblaast.

(7) En nu, samen met het manna, verschijnt de sabbat. In de dubbele maat van de zesde dag wordt deze voorzien voordat deze wordt opgelegd: zij rusten niet als loutere plicht, maar als voorrecht; en in de evangeliën vinden we deze rust op de meest opvallende manier verbonden met de ontvangst van de Heer Zelf. Hij is Heer van de sabbat. Zij konden Hem niet verwerpen en een sabbat hebben. Met Christus gekend en gevoed, volgt rust noodzakelijkerwijs; gevonden als we een liefde beseffen die zo laag is gezonken dat hij ons de vreugde van gezelschap met Hemzelf geeft, en ons in Hemzelf dichtbij God brengt. Weg van God, als Kaïn, zijn wij slechts vluchtelingen en vagebonden op aarde. Ook kunnen omstandigheden geen vrede voor ons brengen; nee, terwijl Hij zegt: 'In de wereld zult u verdrukking hebben,' voegt Hij er direct aan toe: 'maar in Mij zult u vrede hebben.'

In verband hiermee ontdekken we voor het eerst hoe het manna werkelijk is, voor degenen die het geproefd hebben. 'Het was als korianderzaad, wit; en de smaak ervan was als wafels met honing.' Het was wit - absolute zuiverheid, en meer: van de kleur die spreekt van de weerspiegeling van de volle lichtstraal, en God is licht. De smaak ervan was als honing. Honing is het type natuurlijke zoetheid, in staat om verfrissing te bieden als het onderweg geproefd wordt, zoals bij Jonathan in het bos, maar het behoeft de voorzichtigheid van de wijze man bij het gebruik ervan (Spr. 25:16), en is ongeschikt voor het vuur dat het offer van de Heer beproeft. Maar het manna lijkt alleen op honing in zijn zoetheid: het kan het vuur verdragen; en het vuur bereidt het voor op het voedsel van de mensen. In Christus

is alle zoetheid van menselijke genegenheid, - van een Vriend die hechter is dan een broeder; maar een natuur die zuiver, onbevlekt en onvergankelijk is: de werkelijkheid van het mens-zijn die ons uitnodigt tot intimiteit, maar waarop God toch het zegel van Zijn Geest kan drukken ter volmaakte goedkeuring van dit alles.

(7) Zo is het noodzakelijk dat dit voedsel 'blijft tot in het eeuwige leven', zoals Christus Zelf ons heeft verteld. Het genot ervan is niet alleen voor het heden. En zo kon het manna, hoewel het niet bewaard kon worden voor de behoefte van één dag in de woestijn, bewaard worden voor het land. De gouden pot spreekt over hoe God verheerlijkt wordt in wat hier het onze wordt gemaakt, en misschien over die verheerlijkte Zelf die voor altijd de herinnering aan het verleden bewaart, en ook het genadige hart van de Zoon des Mensen.

En wij zullen niet alleen 'zien', zoals Israël zou kunnen, maar 'eten' van het 'verborgen manna' (Openb. 2:17), in het hemelse land waarheen Hij ons brengt. Het is dan in feite, wanneer wij daar zullen zijn, dat wij het volle genot zullen hebben, - wetende zoals wij gekend zijn, - van alle ervaringen die, hoewel ze van de woestijn zijn, toch wachten op het land waarheen wij ons haasten om hun volledige interpretatie en zegen te vinden. Het vlees blijft tot in het eeuwige leven. Wij genieten nu van datgene waarvan wij voor eeuwig zullen genieten. Wij voeden ons met datgene wat voor eeuwig ons voedsel zal zijn.

3. We hebben nu een bekend type van de Geest - het levende water uit de geslagen rots; en, als een aanhangsel ervan, een noodzakelijk, maar toch alleen dat, in Amalek, het beeld van de vleselijke lusten die, in tegenstelling tot de Geest, oorlog voeren tegen de ziel. De numerieke

structuur is hier bijzonder betekenisvol: want het nummer van het gedeelte, hoewel het duidelijk dat van de Geest is, zegt niets over de strijd die volgt; het zou ook niet goed kunnen dienen als een vierde gedeelte, wat het eerste deel van het achttiende hoofdstuk bovendien duidelijk is. Aan de andere kant karakteriseert het nummer het precies, als het slechts als een aanhangsel op het derde gedeelte komt, onopgemerkt in de aanduiding van het gedeelte zelf, en toch zijn voorbereide plaats in verband ermee vindt.

Hoe duidelijk heerst de geestelijke betekenis in dit alles! en hoe wordt het naar voren gebracht door de ordening zelf! Welk verband heeft het conflict met Amalek met het water uit de rots, anders dan een geestelijke? Het komt ongetwijfeld in de historische volgorde. Ja, omdat 'al deze dingen hun overkwamen als typen.' De verbinding is geestelijk, het is gegrond op dit, dat als we de Geest hebben, 'het vlees begeert tegen de Geest.' En toch is dit slechts incidenteel, niet op één lijn te stellen met de glorieuze realiteit van de gave van de Heilige Geest zelf, die een permanente en eeuwige zegen is. Bovendien, aangezien de betekenis van al deze onderverdeling is om de goddelijke voorziening in genade voor de woestijn te tonen, kon de strijd met Amalek noodzakelijkerwijs alleen een ondergeschikte plaats hebben.

(1) 'Brood zal hem gegeven worden, zijn wateren zullen zeker zijn,' zegt de profeet van de verlossing. We hebben gezien hoe het eerste deel hiervan vervuld werd om Israël te verlossen; we moeten nu de vervulling van de rest zien. Nogmaals, zoals gezonden in antwoord op het gemor van het volk, is het stempel van goddelijke genade op de gave. Genade is een machtiger triomf over zonde dan oordeel.

Als het zesde hoofdstuk van Johannes' evangelie het manna voor ons uitlegt, dan interpreteert het zevende hoofdstuk hier. 'Op de laatste dag, die grote dag van het feest, stond Jezus en riep: 'Indien iemand dorst heeft, die kome tot Mij en drinke. Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, uit zijn binnenste zullen stromen van levend water vloeien.' Maar dit zei Hij van de Geest, die zij, die in Hem geloven, ontvangen zouden; want de Heilige Geest was nog niet gegeven, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.'

Dus, als het manna de Heer op aarde in vernedering en verwerping laat zien, hangt het levende water als een geschenk af van Zijn verhoging en glorie. Als mensen de ontvangers van de Heilige Geest moeten zijn, moet het werk voor hen worden volbracht dat hen alleen in staat kan stellen om deze onuitsprekelijke gave te ontvangen of God om deze te geven. Met het oog hierop wordt de scène in Exodus gemakkelijk genoeg te interpreteren.

Horeb is 'de droge plaats', maar het levert nu water op. Tegen de natuur in, 'tegen de natuur in', is het werk van de Heer; en de Heer - het wordt speciaal opgemerkt - is daar Zelf. Hij staat op de rots die tegelijk Zijn kracht en Zijn genade moet tonen. De staf die de rivier had geslagen, slaat hem, - de staf van kracht ten behoeve van het volk; en de stromen gutsen eruit, een overvloedige voorraad voor de hele dorstige menigte. Het slaan van de Rots voor ons heeft een bron van verfrissing en voldoening geschapen die net zo onuitputtelijk is als de eeuwige bron waaruit het komt; en de bron ervan is God Zelf - in de liefde van Hem wiens naam Liefde is.

Het type water is zwanger van onderwijs, omdat het datgene is dat voorziet in een van de diepste verlangens en sterkste behoeften van de

mens. Onbevredigde dorst doodt veel eerder dan honger, en honger zelf kan ook niet echt worden bevredigd waar dorst niet, althans niet in zekere mate, echt wordt bevredigd. Een blik op de behoefte waaraan waterdienaren tegemoetkomen, zal ons in staat stellen dit te begrijpen.

De anders zo vruchtbare grond, zonder water, is niet in staat om voeding te geven aan de worteltjes van de plant, die zullen sterven van droogte te midden van overvloed. Water alleen lost de voeding op en voorziet het in een vorm die geschikt is om te worden opgenomen en geassimileerd tot sap en sappen. In de plant en in het dierlijke lichaam is elk bestanddeel verzadigd met water, wat het alleen in staat stelt om zijn functie te vervullen en zijn plaats in te nemen in een levende relatie tot het geheel. Wat een perfecte en prachtige uitdrukking van die constante bediening van de Geest waarmee we voor een gepast en gezond leven 'gevuuld' moeten zijn, en waardoor we alleen in staat zijn om alle geestelijk voedsel te absorberen en te verteren!

Iedereen die ons voorging op het pad van het geloof is door de Geest ondersteund, als geboren uit de Geest in eerste instantie. Dit is natuurlijk niet typisch voor christelijke tijden. Maar de stromen van de geslagen Rots hebben in zich dat wat bijzonder is. Alle stromen dragen het getuigenis van de grond waardoor ze stromen met zich mee, - van de bron waaruit ze ontspringen. De Geest van God, die tot ons is gekomen als de vrucht van volbrachte verlossing en van Christus' aanvaarde werk, is voor onze harten het getuigenis van onze aanvaarding en de Geest van aanneming, waardoor we roepen, Abba, Vader. Een nieuwe en gevestigde relatie met God, in en door Zijn

Geliefde, zoals voorheen niet gekend of gedroomd kon worden, is nu bewust de onze geworden.

Op die dag zult u weten dat Ik in de Vader ben, en u in Mij, en Ik in u. Zo bedient de Geest Christus, en met Hem de kennis van de Vader; gemeenschap met de Vader en de Zoon wordt ons deel, en hierin is de volheid van vreugde.

(2) De appendix hiervan heeft een heel ander verhaal te vertellen! Amalek is de kleinzoon van de profane Esau, wiens naam Edom, verdiend door zijn daden, bijna identiek is aan Adam. Amaleks eigen naam heeft geen bepaalde betekenis. Men heeft gedacht dat hij is samengesteld uit am en laq, en dus betekent 'een volk dat oplikt' of 'uitput'. Dit zou toepasselijk genoeg zijn, maar de Schrift wijst eerder op een afleiding van Amal en laq, wat ons de gedachte zou geven van 'arbeid die uitput'. Het eerste van deze woorden is te vinden in Bileams zegen van het volk de tweede keer, zoals Amalek in de derde en vierde voorkomt.

'Hij heeft geen verdorvenheid gezien in Israël' is letterlijk: 'Hij heeft geen amal gezien', - de vermoeiende arbeid die iemands eigen wil met zich meebrengt; die 'arbeid' waaruit de Heer mensen oproept tot de 'rust' van Zijn gemakkelijke juk. Amal is dus verbonden met de wil of lust van het vlees, en Amalek kan heel goed de nakomeling zijn van de oude man, Edom. Amalek verschijnt duidelijk in de derde zegen: 'Zijn koning zal hoger zijn dan Agag' - koning van de Amalekieten. En in de vierde, waar de ster opkomt uit Jakob - waar Christus' komst wordt gezien, - dan is het dat Amalek voor eeuwig vergaat.

Zet deze bij elkaar en ze lezen consistent genoeg als typerend voor de oude natuur en haar vruchten. Het eerste voor zegen is: ‘God heeft het niet gezien’ - het wordt niet toegerekend. Vervolgens is Christus, Israëls koning, sterk boven Agag: we worden verlost van zijn werkelijke suprematie. Ten derde, wanneer Christus komt, vergaat Amalek voor eeuwig.

Als we dit hoofdstuk vergelijken met het twintigste hoofdstuk van Numeri, vinden we in het eerste deel van elk hoofdstuk een opvallend vergelijkbare scène: het gemompel van het volk in hun dorst, de naam ‘Meriba’ die in elk geval aan de plaats wordt gegeven, het water dat uit de rots wordt gehaald om hun dorst te lessen; en terwijl hier het conflict met Amalek volgt, volgt in Numeri overeenkomstig een scène met Edom.

Amalek lijkt dus de wil of lust van het vlees te vertegenwoordigen, en de apostel Petrus verwijst wellicht naar deze tekst als hij spreekt over ‘vleselijke lusten, die strijd voeren tegen de ziel’.

‘Het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegenover elkaar, zodat gij niet doet wat gij wilt.’ (Gal. 5:17). Het is niet ‘kan niet’, zoals in de gangbare vertaling: de neiging van de constante tegenstelling tussen ‘vlees’ en ‘Geest’, essentieel in hun aard, is om de mens die de Geest heeft te verhinderen te doen wat hij zou willen. Als er ‘kan niet’ zou staan, zou dit de kracht van de Geest om het vlees te beheersen ontkennen. Integendeel, de apostel zegt: ‘Wandel in de Geest, en gij zult de begeerten van het vlees niet volbrengen.’ Maar het vlees is er, zoals dit impliceert, en staat altijd klaar om zichzelf te laten gelden. Hoe plechtig om op deze manier, na het water uit de rots, het conflict met Amalek te vinden!

Maar hoewel het goed is en nodig is om in dit verband te beweren, moeten we opmerken hoe de Schrift deze aanval van de vijand met elkaar verbindt. 'Hij noemde de naam van de plaats 'Massa' en 'Meriba', vanwege de strijd van de kinderen van Israël, en vanwege hun verzoeking van de HEERE, zeggende: 'Is de HEERE in het midden van ons, of niet?' Toen kwam Amalek.' Dat wil zeggen, de morele link, zoals die aldus gegeven wordt, lijkt niet te zijn tussen de gave van het water en Amaleks aanval, maar tussen het ongeloof van het volk en deze aanval.

Een ander ding dat heel duidelijk is, laten we tegelijkertijd in het bijzonder opmerken: dat Amalek Israël aanvalt, niet Israël Amalek. God riep niet tot dit conflict. Hij zei niet: Zoek Amalek op en vernietig hem; het is Amalek die Israël opzoekt; en Israëls ongeloof stelt hen bloot aan de aanval.

En zo zegt de apostel: hij zegt niet: 'Strijd tegen vleselijke lusten', maar 'onthoud u ervan', 'houd u ervan af', - wat, als het gedaan zou worden, geen oorlog mogelijk zou zijn. Dit soort conflict is geen noodzaak van Gods oplegging, maar het resultaat van het feit dat het geloof niet op de juiste manier is uitgeoefend. Als we 'ons afhielden' van de lusten van het vlees gedurende de hele tijd dat we dood waren met Christus voor de zonde, - als we onszelf altijd dood zouden achten, zoals we gerechtigd en verplicht zijn te doen, zou een dergelijk conflict onmogelijk zijn: dode mensen vechten net zo min als ze worden verleid.

En dit is geen onnodig aandringen op de Schrifterm; want de apostel dringt er op dezelfde manier op aan, waar hij aandringt 'want hij die dood is, is bevrijd (of liever, gerechtvaardigd) van de zonde.'

(Rom. 6:7). Dat wil zeggen, je kunt bijvoorbeeld geen lusten aan een dode toeschrijven: hij heeft er geen. Dit is natuurlijk alleen de berekening van het geloof; maar het is waar, of het zou niet van het geloof kunnen zijn, en net zo eenvoudig voor het argument hier als in het zeer vergelijkbare dat de apostel aanspoort. Hij die, omdat Christus eenmaal voor hem aan de zonde stierf, zichzelf dood acht, kan niet worden verleid, noch zelfs met verleiding vechten. Maar zijn we altijd praktisch in het geloof hiervan? Waren we dat maar! Maar als we dat niet zijn, zijn we geschoren Simsons, het meest toegankelijk, en zonder kracht.

Een dergelijk conflict ontstaat dus door het falen van het geloof. En als we verstrikt raken, als onze ogen op de wereld gericht zijn en ons hart hebben beïnvloed, dan moeten we inderdaad vechten om vrij te worden.

Merk dan op dat Joshua in het veld de leider is. Joshua is Jezus: de namen zijn dezelfde, en Christus die handelt door de Geest is duidelijk wat hij voor ons vertegenwoordigt, - de Leidsman van onze redding, die ons leidt tot praktische begrip van de hemelse plaatsen waar Hij heen is gegaan. Wij willen, zoals dit betekent, het positieve genot van wat van ons is in de hemelse gewesten, om vrij te zijn van verstriking, en werkelijk pelgrims en vreemdelingen op aarde te zijn.

Maar zelfs Jozua's succes is afhankelijk, zoals we direct zien, van Mozes' aanwezigheid op de heuveltop voor God, en het omhoog houden van de staf van macht voor Hem. Als Mozes' handen omhoog zijn, zegeviert Israël; maar als Mozes' handen omlaag zijn, zegeviert Amalek. Mozes is hier een ander type van Christus, maar als ingegaan

tot God, Hem de waarde presenterend van dat werk waarin, van de kant van Zijn volk, goddelijke macht heeft gehandeld.

En de ondersteuners van Mozes' handen beelden dat zeker in Hem af (natuurlijk niet extern aan Hem), dat Hem, om zo te zeggen, op de plaats houdt die Hij voor ons heeft ingenomen. Aan de ene kant lijkt Aäron Zijn priesterlijke karakter te vertegenwoordigen, aangeraakt door het gevoel van onze zwakheden, genadig en meelevend; aan de andere kant spreekt Hur, 'wit', zoals het manna deed, van Iemand die volledig het licht weerspiegelt dat God is. Hier is dus genade jegens de mens, rechtvaardigheid jegens God, - een 'Voorspraak bij de Vader;' en ook 'Jezus Christus de rechtvaardige.'

Echte afhankelijkheid aan de ene kant, volledige onderwerping aan het woord van God aan de andere kant - want het is door de scherpte van het zwaard dat Jozua hun vijanden verslaat, - deze dingen, met iemand die verlossing en aanvaarding kent in de Geliefde, zijn wat hem veilig en overwinnend door alle tegenstand en hindernissen heen zal dragen. Maar hoewel Amalek wordt verslagen, wordt Amalek niet vernietigd. Israël heeft niets gewonnen door het conflict; en door de overwinning, alleen een vrije en onbelemmerde weg.

De strijd met Amalek was slechts een episode in hun geschiedenis, niet, zoals zovelen de innerlijke strijd vinden, een dagelijkse ervaring. In de brief aan de Filippenzen, - de herhaling van de christelijke ervaring, - wordt het vlees alleen genoemd om te zeggen dat we er geen vertrouwen in hebben: en dit zijn 'de ware besnijdenis, die God aanbidden in de geest, en roemen in Christus Jezus, en geen vertrouwen hebben in het vlees.' Mogen wij vollediger zo zijn!

4. De verlossing is compleet: de genade die begint, vervolmaakt het werk. Hier is niets meer voor nodig. Maar het effect van het werk moet nog worden gezien, want Gods weg is altijd om de zegen van één persoon tot middel van zegen voor anderen te maken. Zo zal het zijn wanneer de uiteindelijke verlossing van Israël is volbracht, het zal voor de wereld zijn, zegt de apostel, ‘als leven uit de doden.’ (Rom. 11:15)

In de huidige tijd maakt God de ontvangers van Zijn redding tot een getuigenis waardoor Hij aan anderen werkt. Dat is iets waar geen nadruk op hoeft te worden gelegd en dat we in het geval van Jetro op zo’n duidelijke manier geïllustreerd vinden dat het voor zichzelf mag spreken.

5. Het vijfde en laatste gedeelte geeft meer moeite, en toch hoeft er niet veel twijfel te bestaan over de algemene betekenis. Volgens het aantal dat we voor ons hebben, zoals het lijkt, die bestuurlijke wegen van God, waardoor de ‘weg’ naar het ‘einde’ leidt, een einde dat zijn rechtvaardige (hoewel het genadig kan zijn) beloning is. In de geschiedenis vinden we Mozes handelend onder de raad van zijn schoonvader, de dienst van de heerschappij over het volk delend met uitverkoren mannen van bekwaamheid in Israël. Het kan nauwelijks nalaten zich in onze gedachten te verbinden met dat waarvan het wel eens typerend zou kunnen zijn, - de dag waarop Christus (van wie alles door Mozes tot ons spreekt) overeenkomstig de wil van Zijn Vader (Matt. 20:23)

Zijn volk zal geven om Zijn troon te delen als Zoon des Mensen (Openb. 3:21). Dit is zeker een passend en prachtig einde van deze reeks typen, die ons aldus in wonderbaarlijke volledigheid en

werkelijkheid de geschiedenis van de verlossing heeft gegeven. Genade eindigt niet met ons totdat de beloning van genade is gegeven, en het uiteindelijk in glorie schittert. Verder dan dit konden deze typen niet gaan, en een nieuwe serie moet beginnen met die welke volgt.

Afdeling 2. (Ex. 19 - 40)

Het wettelijk verbond met zijn typen van de vollere zaligheid, in relatie tot de Verlosser.

We komen nu tot het tweede deel van het boek, waarvan het karakter al kort is gegeven. Dat het grotendeels typerend is, behoeft geen nadruk. Iedere christen zal dit herkennen in de hele tabernakeldienst, die er zo'n groot deel van uitmaakt. Maar de waarheid, die minder algemeen wordt aanvaard, is dat de hele verdeling - het hele boek dus - typerend is, een volmaakt systeem van typen, dat alleen op de juiste manier wordt gewaardeerd als het als een geheel wordt gezien, - elk deel is met elk ander deel verbonden in een symmetrie die zichzelf meteen goddelijk verklaart. En dit is het karakter van al deze historische boeken: maar het is niet nodig om hierover uit te weiden, aangezien het boek zelf voor ons ligt en zeker zal reageren op de eerbiedige vraag van het geloof.

Er zijn twee onderverdelingen, die duidelijk afhankelijk zijn van een dubbele wetsgave, die de eerste keer zuivere wet is, zonder voorziening voor falen wat betreft het volk in het algemeen; bij de tweede keer hebben ze al gefaald, zoals ze onmiddellijk deden; en God verklaart Zichzelf als vergevende ongerechtigheid, overtreding en zonde. Nu is ook de wet, die eerst op de tafelen werd geschreven door de hand van God Zelf, geschreven door de hand van de middelaar, Mozes.

Het karakter van deze tweede onderverdeling wordt wellicht beter begrepen nadat we de eerste hebben besproken. Daarom zullen we ons hier voorlopig toe beperken.

Onderverdeling 1. (Ex. 19 - 31)

De eerste gave van de wet, daarna de ZUIVERE wet; en de raadslagen van God in genade (de tabernakel). De soevereiniteit van de Verlosser.

In de eerste onderverdeling hebben we twee zeer verschillende secties: de eerste, die de aankondiging van de wet zelf geeft - de tien geboden, en andere die daarmee verband houden; de tweede, de instructie met betrekking tot de tabernakel, waarin de typen van verlossing voor ons komen. In het eerste deel hebben we dat waarvan de apostel zegt: 'De wet is niet uit geloof;' in het laatste deel, wat zich richt tot geloof, hoewel met een sluier over zijn glorie, zoals een juridisch systeem niet anders kan dan handhaven. Dit laatste deel anticipeert op het falen van het eerste, en toont vooraf de voorziening van Zijn genade, die geen bijzaak is, maar overeenkomstig de raad van God vanaf het begin.

Sectie 1. (Ex. 19 - 24)

Wet: de verkondiging van de rechtvaardigheid van een soevereine God; het volk is nog niet gevallen. Meestal is het de gehoorzaamheid die genade mogelijk maakt en noodzakelijk maakt voor de verlost.

In het eerste gedeelte hebben we dan de wet in zijn zuiverheid, - de verkondiging van de gerechtigheid van God aan een volk dat staat

op de grond van een wettelijk verbond. De mate van de eis moet natuurlijk in overeenstemming zijn met dit, waaraan, behalve Eén, geen mens ooit heeft voldaan. Toch wordt er in het nieuwe verbond gezegd: 'Ik zal Mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven' (Jer. 31:33); en als het zo geschreven is, wordt het een 'wet van vrijheid'.

Afgezien van enige vraag hier over de christelijke levensregel - die Gal. 6:16, Kol. 2:6 zullen beantwoorden - is het duidelijk dat verlossing, als het brengen van de ziel tot God, Zijn troon daarin opricht, en gehoorzaamheid is de enige vrijheid. Het is ook duidelijk dat er een 'rechtvaardigheid van de wet' is, die de wet zelf geen macht geeft te vervullen, maar die vervuld wordt in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.' (Rom. 8:4). Wat slechts dispensationeel is, gaat voorbij, maar niet dat wat de uitdrukking is van Gods karakter, en daardoor vereist wordt. Niets hiervan kan voorbijgaan.

1. Het volk is nu bij Sinäi. De naam is bijna hetzelfde als die van de woestijn waarin het manna viel, en heeft dezelfde betekenis. De scène is nog steeds een 'woestijn', en de troon van de almachtige Wetgever een onvruchtbare berg. De wet kan geen vrucht voortbrengen in het land, noch vrucht dragen uit het onvruchtbare hart van de mens; en God zou ons hieromheen willen omringen met herinneringen.

Hier, dan, op de Sinäi, verkondigt Hij het beginsel van de wet, - gehoorzaamheid als de grond van zegen. Hij herinnert hun aan de machtige verlossing die Hij voor hen had volbracht, en de manier waarop Hij hen had ondersteund en gezegend, en hen tot Zichzelf had gebracht. En nu was het in Zijn hart dat zij hen als Zijn eigendom

zouden hebben, - uit alle naties, Zijn bijzondere schat. Op een aardse plaats, en niet op een hemelse, zouden zij voor Hem een koninkrijk van priesters zijn (met eeuwigdurend recht om Hem te naderen), een natie die geheel heilig is. Hiervoor eist Hij gehoorzaamheid: zonder deze, zou deze toegang tot Hemzelf duidelijk een ontkenning van Zijn natuur zijn.

Genade moet dit nog steeds bevestigen, en daarom niet terzijde stellen; maar het doet wat de wet niet doet - het voorziet in de vervulling van de voorwaarde. Ten eerste heeft de gehoorzaamheid van een Ander, die niemand schuldig was, God oneindig verheerlijkt met betrekking tot hen die schuldig waren maar niet betaalden. Ten tweede, - want dit kon zelfs niet bevrijden (en er kon geen zegen zijn in bevrijding) van de persoonlijke verplichting, - genade die in het hart wordt begrepen, brengt het hart terug naar God, en het hart dat in liefde wordt teruggebracht, dient uit noodzaak.

(1) Er is dat wat hier voor ons blijft, maar de wet, hoewel het terecht claimt, kan het niet voortbrengen. Israël werd onder de wet nooit een 'koninkrijk van priesters.' De keuze van Aäron en zijn familie daarna laat dit volledig zien. Het volk werd aldus als een lichaam afgezonderd van het priesterschap, en het was de dood voor iedereen die niet van Aärons zaad was om het priesterambt binnen te dringen.

De belofte is dus een belofte van voorwaardelijke verkiezing, wat natuurlijk niets afdoet aan het feit dat Gods genade dit uiteindelijk goed zal maken voor de natie, terwijl het duidelijk is dat zij op zichzelf geen recht hebben.

(2) Het volk aanvaardt gretig en in onwetend zelfvertrouwen het verbond. Zij hebben overvloedig bewijs gehad van hun eigen kwaad en van hun behoefte aan genade, en genade was hun getoond; toch aarzelen zij niet om zichzelf onder de wet te stellen: en juist om die reden moesten zij onder de wet worden gesteld, zodat zowel zij als alle anderen door hen door hun ervaring konden leren. En onmiddellijk leren zij wat een strenge wet is. Het karakter van Gods handelen met hen verandert: wolken en duisternis, en grenzen die rond de berg zijn gesteld, afgedwongen door de strengste straffen, waarschuwen hen voor wat de wet moet inhouden voor een zondig volk; de geboden zelf worden bekendgemaakt in de gehele lengte en breedte van de goddelijke heiligheid; en toch gaan zij, nadat het geheel aldus is verklaard, door met het bekrachtigen van hun verbintenis met evenveel vertrouwen als die zij die in het begin hadden ondernomen.

Afgezien van de wettigheid hiervan, is er een waarheid die blijft, een antwoord van het hart op Gods aanbod van liefde, dat Hij van ons verlangt, een vrijwillige offerande van onszelf aan Hem (2 Kor. 8:5). En zo vermaande Barnabas de discipelen, dat 'zij met het voornemen van hun hart zich aan de Heer zouden hechten.' (Hand. 11:23).

(3) Op de derde dag (de dag van manifestatie) verschijnt de heerlijkheid van de HEERE op de berg; maar hoewel dit het zegel van het verbond is, kan het volk niet naderen; en de genade van God verbiedt wat fataal zou zijn voor de mens in zijn zondige toestand. Zo is het al duidelijk dat de uitkomst van het verbond niet gunstig voor hem kan zijn.

2. De tien geboden, zoals gesproken door de HEERE Zelf in de oren van het volk, worden uitdrukkelijk de 'woorden van het verbond'

genoemd. 'Schrijf deze woorden,' zegt Hij tot Mozes, 'want naar de strekking van deze woorden heb Ik een verbond met u en met Israël gesloten.... en hij schreef op de tafelen de woorden van het verbond, de tien geboden.' Het is daarom heel duidelijk dat de tien geboden formeel niet gericht zijn aan iemand anders dan Israël, het verbondsvolk.

In hun vorm dragen ze de meest beslissende kenmerken hiervan: 'Ik ben de HEERE, uw God, die u uit het land Egypte geleid heb,' en 'opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de HEERE, uw God, u geeft,' zijn duidelijk van toepassing op Israël, zoals duidelijk is. In Deut. 5:15 is het gebod om de sabbat te houden ook gebaseerd op hun verlossing uit Egypte. Zo wordt de wet aan het volk gegeven als een verlost volk; en dit is op twee manieren opmerkelijk: -

Ten eerste herinnert het ons eraan dat de mens als mens gevallen is en onder veroordeling staat, en dat de relatie met God op andere dan natuurlijke gronden moet zijn. Alleen in genade kon God nu zelfs een wet aan de mens geven, hoewel natuurlijk niet de volledige genade die in het evangelie bekend wordt gemaakt. De wet als de voorwaarden van het verbond was daarom noodzakelijkerwijs het teken van de verbondsrelatie.

Ten tweede zien we hoe nog steeds 'al deze dingen hun overkwamen als typen.' In de wijsheid van God zou diezelfde wet, waarvan het principe was 'doe en leef', toch het type kunnen zijn van de gehoorzaamheid van het geloof in hen die de onderwerpen zijn van een geestelijke verlossing, waarvan het principe is 'leef en doe.' Laten we echter bedenken dat de wet op zichzelf niettemin haar karakter behoudt als tegengestelde van genade, en dat zij als type niet langer

de wet vertegenwoordigt : wij zijn, als christenen, in geen enkele zin onder de wet, maar onder genade.

(1) De tien geboden verdelen, zoals onze Heer ze heeft verdeeld, in plichten ten opzichte van God en ten opzichte van de mens: dit is ook de gemeenschappelijke verdeling. Er zijn vier geboden in het eerste en zes in het tweede deel; en zo gerekend, tonen ze het universele numerieke stempel:

- Het eerste gebod bevestigt duidelijk de eenheid van God: het bevestigt ook Zijn exclusieve soevereiniteit.
- De tweede verbiedt afgoderij, het vernederen van Hem tot een bepaald schepselbegrip. (Zie Rom. 1:23)
- De derde vereist de heiliging van Zijn Naam, - dat wat staat voor wat Hij werkelijk is zoals geopenbaard. Deze drie geboden bewaken aldus de grote primaire waarheid waarop alle andere rusten, voor geloof en praktijk. Ze verschillen in karakter van het vierde, zodat dit laatste door sommigen van oudsher is overgebracht naar de tweede divisie; maar in feite laat dit alleen zien dat de 4 hier, zoals gewoonlijk, een $3 + 1$ is. Het verschil ondersteunt daarom de numerieke rangschikking.
- Het vierde gebod valt hier op zijn plaats als een gedenkteken van de schepping, - de mens die daarin zijn plaats als schepsel erkent, maar toch in rust, omdat God rustte. Het is waar, de zonde is ingebroken in Zijn rust, maar dit wordt hier niet opgemerkt, omdat in de wet een verbondsrelatie wordt verondersteld, hoewel alleen zolang de wet wordt gehouden. Maar de rust is in aardse zegen, en, zoals al het andere hier, brengt het ons nooit verder.

(2) We komen nu tot het tweede deel: hier van de zes geboden

- Het eerste eist eer op voor ouders, het aardse type en vertegenwoordigers van de Schepper-Vader. En hieraan, zoals de apostel opmerkt, is een speciale 'belofte van het leven' verbonden - hoewel slechts de voortzetting ervan - zoals de apostel opmerkt.
- Het tweede verbiedt het doden - natuurlijk, van mensen: wat onze Heer interpreteert als het verbod zelfs van woede zonder reden. Het is, zoals men zou kunnen zeggen, de heilsverordening van het leven dat is.
- Het derde sanctioneert en heiligt het huwelijk, en hoe ver het reikt, verklaart de Heer opnieuw.
- Het vierde heeft te maken met dingen, niet met personen - de goederen van anderen, die het beschermt tegen de verwoester.
- Het vijfde, onder het verbod van valse getuigenis, veroordeelt bedrog van elke soort, de bron van zwakte te allen tijde waar God niet voor de ziel is. De numerieke plaats hier lijkt bedoeld om het schepsel te herinneren aan zijn behoefte aan God, wandelend met wie de heiligheid van de waarheid zal worden gehandhaafd.
- De zesde en laatste spoort de zonde op tot haar hol, ontdekt het in 'lust', zoals de apostel laat zien (Rom. 7:7), en laat zien waar de overwinning erover moet worden gevonden: hoewel het geheim van de overwinning niet kan doordringen. De wet is slechts de 'kracht van de zonde' (1 Kor. 15:56), en niet van heiligheid.

In deze 'tien woorden' wordt de maatstaf van menselijke verantwoordelijkheid gegeven - van de mens van nature. Christelijke

verantwoordelijkheid moeten we niet verwachten erin te vinden: die wordt alleen gemeten aan onze nieuwe plaats in Christus voor God, - hemels, om ons vreemdelingen en pelgrims op aarde te maken. Hiervan hebben we hier geen aanwijzing, en dat konden we ook niet hebben: het zou louter verwarring zijn als we het erin zouden introduceren.

3. De ongeschiktheid van het volk om God te naderen wordt zelfs aan henzelf aangetoond, hoewel zij noch de oorzaak goed begrijpen, noch de ontdekking goed ontvangen. Onwetend van de zonde die de werkelijke barrière is, en daarom de geest van God verkeerd interpreterend, die Zijn volk bij Zich wil hebben, in plaats van te proberen de barrière te laten verwijderen, accepteren zij gemakkelijk de plaats van afstand en smeken dat God niet langer rechtstreeks tot hen mag spreken, maar door Mozes als de bemiddelaar. Het is deze geest die de meer verdraaglijke beeldverering wil inbrengen, waardoor God wordt geprobeerd dichterbij te worden gebracht, maar in werkelijkheid wordt verbannen.

Dit leidt daarom tot het hernieuwde verbod op afgoderij, terwijl God de manier voorschrijft waarop Hij moet worden benaderd. 'Het altaar', zoals onze Heer zegt, 'is datgene wat de gave heiligt.' Nu, als we de 'gaven' nemen waarover hier wordt gesproken, dan voorspellen de brandoffers en vredeoffers ongetwijfeld het werk van Christus. Het enige dat het werk van Christus aanvaardbaar kon maken, was de opperste voortreffelijkheid van de Persoon die het werk deed. Van Hem spreekt het altaar van het brandoffer, - zoals we te zijner tijd zullen zien, - zeker. Van Hem moeten de altaren hier niet minder

zijn. Maar zoals het brandoffer ook een secundaire toepassing voor de gelovige blijkt te hebben, zo zal het ook in dit geval blijken.

De Heer leert dat de gave niet aanvaardbaar is als het hart van degene die haar aanbiedt, niet goed is. (Mattheüs 5:23-24) Dit is gemakkelijk te begrijpen: en zo vindt het type dat voor ons ligt, in beide toepassingen, hetzij (in de eerste plaats) op Christus, hetzij op de aanbidder, heel eenvoudig in zijn betekenis.

Het materiaal dat God voor Zijn altaar aanvaardt, is dus ofwel aarde ofwel steen, - dingen die met elkaar contrasteren; 'aarde', dat zijn naam ontleent aan zijn afbrokkelende karakter (eretz, van ratz, afbrokkelen, zegt Parkhurst over het Hebreeuwse woord); en steen, dat druk weerstaat en wordt gekenmerkt door zijn hardheid en duurzaamheid. Van het stof van de aarde werd de mens gemaakt, en zoals de aarde vruchtbaar is als ze zich overgeeft aan de hand die haar bewerkt, zo is de mens vruchtbaar voor God, als Hij Zichzelf overgeeft aan de goddelijke hand. Aarde lijkt dus van nature te staan voor het schepsel in zijn broosheid, - zich daarvan bewust, en de plaats van zwakte en onderwerping aanvaardend, om zo vrucht voor God voort te brengen. Terwijl steen staat voor de kracht die zo in een Ander wordt gevonden, verbonden met en groeiend uit het bewustzijn van zwakte: 'Als ik zwak ben, dan ben ik sterk.'

Nu was Hij in beide opzichten volmaakt, die afdaalde naar alle realiteit van het mens-zijn, om zowel de zwakheid ervan te kennen als de wonderbaarlijke kracht die uit zwakheid wordt gewrocht door aldus op God te wachten en aan Hem te onderwerpen. Het was aldus in volharding dat Hij Zichzelf overgaf, en verdroeg door Zich over te geven aan de wil van Zijn Vader.

De steen van het altaar kon geen menselijke hand vormen; en hij die naderde werd aldus gewaarschuwd dat hij door geen enkel werk van zichzelf aanvaarding bij God kon verwerven, of zelfs maar kon helpen dit te doen. En nogmaals, hij mocht niet via treden naar Gods altaar opgaan, want treden zijn menselijke machines om een hoger niveau te bereiken dan anders bij ons hoort. God, gezegend zij Zijn naam, is afgedaald naar onze behoefte, en Hij wil ook dat onze aanbedding en onze wandel op hetzelfde niveau zijn. Anders zal de poging om een hogere plaats in te nemen zeker onze schande blootleggen.

Dat er een secundaire toepassing van deze altaren op de gelovige is, lijkt echter ook waar te zijn, en kan worden aangegeven. Onze rechtvaardiging is even goddeloos (Rom. 4:5); onze aanvaarding, in een Ander, volledig; toch zijn er aanvaardbare zielsvoorwaarden in het naderen tot God, die lijken te beantwoorden aan wat hier is. Als we onze zwakheid beseffen, vinden we, zoals in Hebreëën, voorziening daarvoor in de 'Hogepriester over het huis van God' (Hebr. 10:21), en alle tederheid van goddelijk mededogen die door onze noodzaak wordt opgewekt. Aan de andere kant hebben we onze onveranderlijke positie als in Christus voor God, en realiseren we zo 'de kracht van onze zaligheid.' De twee dingen, hoewel in tegenstelling, passen toch goed bij elkaar, en we moeten ze zo in tegenwicht hebben om de volheid van de zegen te kennen die de onze is, of we nu overwegen wat we in onszelf zijn, of wat we in Christus zijn.

4. De tien geboden zijn op zichzelf een volmaakte regel van plicht: toch vereist de bothed van het geestelijke gevoel van de mens hulp bij de toepassing ervan in de praktijk. Zo is door veel commentatoren gezien dat de indelingen van de drie volgende hoofdstukken

overeenkomen, hoewel niet in exacte volgorde, met de geboden van de tweede tabel en met die van de sabbat, waarbij verschillende van de indelingen elk een van deze ontwikkelen.

Toch moeten we aan de andere kant niet veronderstellen dat er een volledige ontwikkeling is, wat praktisch onmogelijk zou zijn, of, vanwege de onmetelijkheid ervan, van weinig nut, maar testgevallen, als we ze zo mogen noemen, die hun toepassing illustreren; waarbij er voldoende ruimte overblijft voor individuele oefening, altijd gezond en noodzakelijk voor de tuchtiging die ermee bedoeld is. Dit zullen we zien in het korte onderzoek dat het alleen mogelijk is om ze hier te geven.

‘Bertheau, en na hem Baumgarten, beweren,’ zegt Murphy, ‘dat zoals de ‘tien woorden’ de grote decaloog vormen, elk van deze secties een kleine decaloog vormt. Er is, zo denken wij, een houdbare basis voor deze onderverdeling. Dit brengt in een opvallend licht het wonderbaarlijke systeem naar voren dat in de structuur van deze schijnbaar onsamenhangende verzameling geboden ligt. Zeven groepen van elk tien voorschriften vormen de fundamentele staatsvorm van het Gemenebest van Israël.’

Wie zoveel ziet, moet verder kijken. Wat voor deze hoofdstukken geldt, geldt voor het hele Woord van God, dat er overal een numerieke structuur is die alles met elkaar verbindt en aan elk deel extra betekenis geeft. Het zevende deel lijkt echter, in overeenstemming met zijn karakter, dat voornamelijk belofte is, eerder in zeven dan in tien delen te verdelen.

(1) ‘Het eerste van deze secties,’ zegt Murphy opnieuw, ‘verwijst naar de plichten van meesters en dienaren, en is daarom een natuurlijke uitbreiding van het vijfde gebod, dat betrekking heeft op ouders en kinderen.’ Dit is waar, en zeer leerzaam: hoe leerzaam is het, en toch hoe eenvoudig, dat de meester aldus in de plaats van de ouder wordt gezien! Het is de slavernij die het gebod behandelt - een kwaad dat tot nu toe niet kon worden weggenomen; en dat, in de beperkte vorm waarin het hier is toegestaan, vaak een voordeel werd. Hoe waar is dat als de slaaf aldus, als het ware, het geadopteerde kind van zijn meester werd, of de dienstmaagd de vrouw van haar meester of van zijn zoon werd!

Maar hoe oneindig wordt de plaats van de dienaar hier verheven, wanneer wij in Hem die het vrijwillig voor altijd kiest, het type zien van de gezegende Persoon wiens ‘lichaam voorbereidde’ Hem werkelijk was wat het uitgegraven oor van de Hebreeuwse dienaar was, - het teken van de overgave van de liefde aan eeuwige dienst! Over dit alles is geen ruimte om uit te weiden; maar dit is hoe God de dalen heeft opgevuld, en het nederige heeft verheerlijkt. Gezegend zij Zijn naam!

(2) Het tweede gedeelte is zonder enige twijfel een uitbreiding van het tweede gebod van deze tabel. Elk commentaar hierop zou gedetailleerd moeten zijn en valt daarom buiten het bereik van het huidige werk.

(3) Het derde deel volgt niet de volgorde van de Decaloog, maar gaat over op het vierde gebod, - de kwestie van eigendom. Dit past echter heel goed bij de betekenis van het getal; het derde gebod wordt

slechts kort genoemd in het vierde deel, dat er helemaal niet, zoals Murphy het heel vreemd laat lijken, aan gewijd is.

(4) Het vierde deel, zoals Lange zegt (hoewel het bij hem een vijfde is), spreekt zich uit tegen onnatuurlijke misdaden, zonden tegen de toegewezen plaats in de schepping of de relatie tot de Schepper, of dat wat we wel ‘menselijkheid’ noemen, de overweging van de behoefte en zwakte van het schepsel. En hier is het numerieke stempel duidelijk.

(5) Het vijfde gedeelte sluit duidelijk aan bij het vijfde gebod.

(6) Het zesde deel brengt ons terug naar de wet van de sabbat, maar dit alleen in verband met het onderwerp ervan, dat hier zeker onder de oppervlakte gezocht moet worden. Op het eerste gezicht is het een reeks wetten over de religieuze seizoenen, en dit moet natuurlijk de vorm zijn waaronder we de diepere waarheid zullen vinden. Want diepere waarheid moet er zijn: deze positieve uiterlijke instellingen moeten een doel hebben in de zorg van God voor Zijn volk, net zo zeker als ze ook een typische betekenis voor ons hebben. Over het laatste is dit niet de plaats om te spreken: we vinden ze hier in verband met morele voorschriften, die gegeven zijn voor de geestelijke opvoeding van het volk, en deze dragen hun betekenis op hun gezicht: het morele doel van de religieuze seizoenen moet er net zo waarlijk in zijn, zo niet zo duidelijk.

Nu is het in het algemeen duidelijk, zoals we hebben gezien, dat deze secties de geboden van de tweede tabel in volgorde opnemen en toepassen, en dat we in deze sectie daarom het laatste gebod zouden moeten bereiken: ‘Gij zult niet begeren.’ Kan er dan enige

overeenkomst zijn tussen dat gebod, het meest geestelijk van allemaal, en deze louter (naar het schijnt) uiterlijke voorschriften?

Toch wordt het duidelijk, als we kijken naar wat hier voor ons ligt, hoe groot een rem op hebzucht deze verordeningen zouden zijn. Elke zevende dag een sabbat van rust; elk zevende jaar eveneens een sabbat; driemaal per jaar voor elke man om voor de Heer te verschijnen, en nooit ledig; de eerstelingen om voor Hem te zijn. In feite zien we dat zulke wetten voortdurend werden overtreden door de hebzucht en het ongeloof van het volk.

Zelfs toen waren ze getuigen hiertegen. Bovendien, een positieve wet, waaraan het geweten van de massa niet op dezelfde manier reageert als aan dat wat ze daarom moreel noemen, - als het veel vereist - - test de staat van het hart zelfs nog meer dan dit. Het rust meer volledig voor zijn bekrachtiging op het gezag van God; het eist een meer volledige onderwerping van de wil van de mens, die, in zijn opstand tegen God, en aangetrokken door de wereld om hem heen, lust is. Voor degenen die werkelijk onderworpen zijn, wordt het daarentegen een vruchtbare tuchtiging.

Bovendien, in dit voortdurend God voor de ziel brengen, en de ziel bij God, wordt het ware geneesmiddel aangewezen voor deze wortel en vesting van zonde in de ziel. Aangetrokken tot God, wordt de verleiding van andere dingen ontmoet en verbroken, en vinden we ware verlossing. Dit is wat de apostel ons laat zien in het zevende hoofdstuk van Romeinen, hoewel daar op een manier die verder gaat dan wat de wet ook maar zou kunnen zeggen.

Zo wordt het verband tussen dit zesde gedeelte en het zesde gebod duidelijk zichtbaar en kan het belang van deze instellingen in Israël beter worden beseft.

(7) Het zevende gedeelte is eerder belofte en verzekering dan bevel, hoewel bevel er ook is. Het draagt Israëls hart verder naar het land van hun erfenis, zoals de onze verder worden gedragen naar een glorieuzer land.

De nog kleinere verdeling van deze subsecties is alleen in de tekst aangegeven. Deze in detail te hebben behandeld, zou deze aantekeningen hebben uitgebreid tot voorbij hun beoogde limiet. We hebben nog een groot deel van het boek voor ons, en waar meer detail nodig zal zijn.

5. De wet is nu substantieel compleet en wanneer deze opnieuw formeel door het volk wordt aanvaard, wordt het hun toegestaan om met God te zijn als in een verbondsrelatie. De glorie van God wordt gezien, hoewel slechts van verre. Het is om deze reden dat deze manifestatie van Hemzelf niet op zijn gebruikelijke numerieke plaats komt, maar onder het getal dat spreekt van regeringshandelingen en menselijke verantwoordelijkheid. Deze zaligheid blijft niet en kan niet voor hen blijven. Hoeveel kan de mens behouden van wat hem is toevertrouwd?

(1) En dit wordt van het begin af aan aangegeven: want het volk, zelfs in zijn vertegenwoordigers, kan niet naderen. Hij die is neergedaald om onder hen te wonen, moet hen nog op afstand houden, terwijl alleen Mozes, als type van een grotere Middelaar, geroepen is om

te naderen. Deze positie van Mozes wordt hier benadrukt in de woorden van de HEERE.

(2) Vervolgens vinden we het verbond bekrachtigd, niet alleen door de herhaalde instemming van het volk, maar door het vergieten van bloed - de verkondiging van de straf voor ongehoorzaamheid, en niet het getuigenis van de kracht van verzoening voor hen. Dit lijkt ongetwijfeld vreemd en onwaarschijnlijk, wanneer we, zoals hier, lezen over brandoffers en vredeoffers die worden aangeboden, de welbekende typen en beelen van het werk van de gezegende Heer voor de mens. Maar wanneer was reiniging door het bloed van Jezus het resultaat van het doen of aangaan van het werk van de wet door de mens? en dit was, zoals Mozes tot hen zei, het bloed van het verbond dat zij toen sloten, dat oude verbond van de wet dat in contrast staat met het nieuwe verbond, en niet kan worden 'toegevoegd' aan de belofte van het evangelie. (Gal. 3:8-18)

Hoe kan dan het bloed van het kostbare offer tegelijkertijd het bloed van het wettelijke verbond zijn? Want wij mogen niet zeggen dat het brandoffer niet het bloed der verzoening is (Lev. 1:4); en wij mogen niet zeggen dat dit bloed verzoende: hoe dan? Wij hoeven alleen maar naar het kruis van Christus te kijken, en wij zullen daarin het antwoord op deze vraag vinden.

Het bloed van Christus is het 'bloed van het nieuwe verbond' (Matt. 26:28); maar was het niet ook (in zekere zin) het bloed van het oude? Zeker op deze manier was het dat, dat het de rechtvaardigheid van de straf van de wet bevestigde voor degenen die eronder stonden. 'Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet, door een vloek voor ons te worden,' zegt de apostel (Gal. 3:13). En dit

bevestigt de rechtvaardigheid van de straf. Zelfs dan, voor iedereen die het aanmatigend onderneemt om op de voet van wetswerken voor God te staan, getuigt het bloed van Christus dat Hij de straf moet ondergaan, die voor degenen die 'gerechtvaardigd zijn door Zijn bloed' (Rom. 5:9) is ondergaan. Hoe plechtig maakt dit dan het getuigenis hier!

(3) Maar voor het moment lijkt alles goed met het volk, hoewel ze niet dichterbij worden gebracht. Maar hoe weinig denkt de mens er werkelijk aan om dichterbij te worden gebracht! Hoe tevreden is hij om op de lijdenswaardige afstand te zijn, als hij maar aan toorn kan ontkomen! Dus de vertegenwoordigers van het volk aanbidden op de verre plaats, en alles is goed. En ze zien de God van Israël, - niet zoals Mozes, 'van aangezicht tot aangezicht,' - noch moeten we speculeren over het visioen.

Wat 'onder Zijn voeten' is, is wat voor ons wordt bewoond, - het saffierwerk, zoals de heldere, transparante diepten van de hemelen zelf, die een vergelijking met Ezechiël's visioen, evenals de taal hier, zou lijken aan te tonen als werkelijk bedoeld: dat 'verschrikkelijke kristallen' gewelf, dat met zijn onmetelijke diepten het oneindige suggereert tot het eindige, maar dat God toch overstijgt door Zijn hele Wezen: - voor wie ze slechts de voetbank voor Zijn voeten zijn. Wonderbaarlijk openbaart dit Hem die wij toch niet zien; want er is geen gelijkenis van Hem, en zij hebben er geen gezien (Deut. 4:12). En toch hebben wij Hem gezien, wonderbaarlijk om te zeggen, in de gelijkenis van de Zoon des mensen! (Openb. 1:13)

(4) De gesproken wet moet nog in de handen van de mens worden gelegd als een geschreven wet. Dat is de behoefte van de mens, en

zo weinig kan aan de traditie worden toevertrouwd. In de wijsheid van God moet het volk ook worden getest door Mozes' afwezigheid van hen: deze beproeving spreekt beslist van de veertig dagen van afwezigheid.

(5) De berg, zes dagen bedekt met de wolk, breekt op de zevende dag uit in vlammen voor de ogen van het volk; maar de stem van de Heer roept Mozes op tot Zichzelf, - tot die serene Tegenwoordigheid waar geen wolk en vuur zijn. Deze zijn slechts als het ***** (invouwende?) omvouwende vuur bij de poort van Eden; daarachter is de onuitsprekelijke glorie en de eeuwige vrede.

Sectie 2. (Ex. 25 - 31)

De tabernakel; het middel om een relatie in stand te houden wanneer de zonde is binnengekomen: de voorbeelden van een grotere redding.

We hebben nu de richtlijnen voor de tabernakel, het middel waarmee, in de onvermijdelijke breuk van het eerste verbond, de relatie in stand moet worden gehouden. We vinden er alleen nog het patroon ervan, maar dat laat volledig zien dat God heeft voorzien in de mislukking van datgene waarin het volk zo'n verzekerd vertrouwen stelde. Juist om deze reden was het nodig dat ze volledig mochten bewijzen wat er in hen was. Maar de beproeving zou veel langer duren dan dit zou kunnen betogen, en niet alleen voor hun behoefte, maar voor alle generaties na hen.

1. Er zijn vijf subsecties; waarvan deze inleidende alleen laat zien hoe de HEERE onder hen kon wonen. Terwijl Hij alleen de manier moest voorschrijven, moesten zij Hem toch een woonplaats verschaffen, en wel uit eigen vrije wil. De arbeid van slaven kon dit niet verschaffen;

gedwongen arbeid kon niet aanvaardbaar zijn voor Hem die hun Verlosser was geweest uit de Egyptische slavernij, zodat zij Hem vrij konden dienen. De woorden van de Psalmist vinden hier uitdrukking (Ps. 22:3): God woont in de lofzangen van Israël. Maar welke betekenis wordt hieraan gegeven als we bedenken wiens stem het is die zich in deze psalm uitspreekt, - dat het de Zijne is die door Zijn eigen verzoenende lijden de lofzangen van Zijn verlost mogelij maakt en inspireert! En het is van dit lijden dat de tabernakeldiensten overal tot ons spreken. Typisch zien we in de materialen hier, waarvan onze lofzangen vol van zouden moeten zijn, want ze spreken allemaal tot ons de gezegende naam van Jezus uit.

2. En dan beginnen we aan een onderzoek naar de elementen van deze tabernakel-aanbidding, - voorsnog alleen 'patronen', maar die we gerealiseerd vinden voordat het boek eindigt, wanneer ze allemaal worden benadrukt door herhaling; wat hierin te zien is, zullen we daar moeten onderzoeken: op dit moment hebben we alleen de patronen.

(1) Ten eerste, de ark en het verzoendeksel, samen de troon van God in Israël. Dat Hij 'zit tussen de cherubijnen' wordt ons vaak herinnerd, en vandaar (wordt ons hier verteld) dat Zijn wet naar Israël zou uitgaan.

Christus is de substantie van al deze schaduwen, en in de ark hebben we zeker Christus. Het acaciahout als het hout van de woestijn, - de enige houtboom erin - spreekt van Hem als de 'wortel uit een dorre grond,' zoals Hij opgroeide voor God (Jes. 53:2), kostbaar en duurzaam, het type van overwinning over omringende omstandigheden - van het leven dat de dood overwint. Zo was Christus in Zijn menselijkheid;

Zijn goddelijke glorie wordt aangeduid door het goud dat het bedekte, maar toch ervan onderscheiden was, zoals Zijn goddelijkheid onderscheiden was van Zijn menselijkheid. De ringen zijn van goud, waarin de staven voortdurend moesten blijven; want goddelijke liefde maakt Hem altijd een pelgrim met Zijn pelgrimsvolk.

Op de ark, precies passend, is de kapporeth,² of ‘genadetroon’, van zuiver goud, glorieus als goddelijke genade is, één met de cherubijnen aan elk uiteinde ervan, waarvan de gezichten naar de genadetroon, en ook naar elkaar zijn gericht, aangetrokken door een gemeenschappelijk object, dat, hoewel nog niet gezien, het bloed van verzoening is dat daar moet worden gedaan. Ze zijn op deze manier aan de troon van God bevestigd en worden altijd gezien in verband met de vertoning van rechterlijke autoriteit; zoals bij de poort van Eden in samenhang met het vlammeende zwaard waardoor de weg naar de boom des levens wordt afgesloten; of zoals in Ezechiëls visioen van het oordeel; opnieuw zijn de ‘levende wezens’ in het midden van de troon in Openbaring 4 ongetwijfeld cherubijnachtig.

Hun vormen worden nog niet gegeven, want in Genesis worden ze alleen genoemd. Hier zien we hun vleugels (wat hun hemelse karakter

2 Hiermee wordt niet alleen een ‘bedekking’ bedoeld, maar een woord dat is afgeleid van de intensieve vorm van kaphar (kipper), dat altijd wordt toegepast op verzoening of de resultaten ervan. De Septuagint vertaalt het met ‘hilasterion’, ‘verzoenend’, en de apostel in Hebrëeën 9:5 neemt hun vertaling over, terwijl hij het in Romeinen 3:25 toepast op de Heer, ‘die God heeft voorgesteld om een verzoener te zijn door het geloof in Zijn bloed.’ Dit woord, zoals het wordt gebruikt voor het verzoendeksel, ontleent zijn betekenis aan het bloed van verzoening, of verzoening, dat er eenmaal per jaar op werd gedaan. Maar de leer van verzoening zal uitgebreider worden besproken wanneer we bij Leviticus komen.

suggereert) en waar hun gezichten naartoe zijn gericht, en dat ze deel uitmaken van de troon zelf, en twee in getal (sprekend van competente getuigen). Alles verzekert ons dat ze de uitvoerende rechtvaardigheid van de troon uitdrukken, die het werk van verzoening vereist en daarin zijn bevrediging vindt.

De ark is dan, als geheel, de troon van God in Israël, in gerechtigheid, maar ook in genade, door het bloed van het offer; en Christus wordt daarin getoond als Degene door wie alleen zo'n troon onder de mensen kan worden opgericht. Hij is inderdaad Gods rechtvaardige genadetroon. In de ark moet het getuigenis worden gelegd, de tafelen van de wet; die ons niet anders kunnen dan herinneren aan Hem die zei: 'Zie, Ik kom; in de boekrol is van Mij geschreven: Ik heb lust om Uw wil te doen, mijn God; ja, Uw wet is in Mijn hart.' (Ps. 40:7-8).

Maar als het aldus in Zijn hart is, verheerlijkt en eervol gemaakt door Zijn eigen onderwerping eraan door Zijn leven, en door Zijn kruis de vloek ervan op de zonde op zich te nemen, - is het niettemin voor de mens afgesloten, de vloek van hem weggenomen. In datgene wat wij beschouwen is nog slechts de schaduw, niet de substantie; maar de schaduw laat zelfs zien dat God niet door de vervulling van de verantwoordelijkheid van de mens, maar alleen door verzoening, Zijn plaats onder de mensen kon hebben. Het zuiver wettelijke verbond was niet datgene waaronder de mens werkelijk kon leven, en in Gods gedachten was het al terzijde gesteld.

(2) Vervolgens hebben we de tafel van het toonbrood, niet de verordening van het toonbrood, die in Leviticus voorkomt (Lev. 24:5-9). De vermelding ervan hier is alleen om het doel van de tafel zelf te laten zien. Het toonbrood, zoals we het in het latere boek

vinden, spreekt zeker over gemeenschap, en met een wonderbaarlijke volheid van gedachten erin, die hier misplaatst zou zijn om binnen te gaan.

Hier moet de tafel, gemaakt van hetzelfde materiaal als de ark, over Christus spreken zoals de ark dat doet. Christus is hier dus de Onderhouder van de gemeenschap. Het hout en het goud hoeven we niet opnieuw te bespreken, behalve om op te merken (wat evenzeer geldt voor de ark) dat het goud buiten ons de Heer laat zien, niet zoals Hij was in Zijn vernedering op aarde, maar verheerlijkt in de hemel. Het hele heiligdom, het heilige en het heiligste, is een beeld van de hemelse gewesten (Hebr. 9:23-24), en het is Christus daar, opgestaan, opgevaren, verheerlijkt, - ten hemel gevaren, terwijl Zijn werk werd aanvaard, - die ons in de gemeenschap met God ondersteunt.

Zo is de tafel even hoog als de ark, alleen overtroffen door het gouden verzoendeksel, hoewel het er in breedte en lengte tekortschiet; want Gods genade, zoals geopenbaard in de verzoening voor de zonden, wordt meer dan werkelijk gerealiseerd in de gemeenschap van heiligen. De verzoening is voor de hele wereld (1 Joh. 2:2), hoewel op voorwaarde van geloof (Rom. 3:25), wat alle mensen helaas niet hebben. Zo heeft de tafel die voor de heiligen is gedekt in dit opzicht niet de afmetingen van het verzoendeksel.

Rondom de tafel bevindt zich een rand van een handbreedte, wat mogelijk duidt op de goddelijke hand die eromheen is; terwijl de tafel en de rand omgeven zijn door een gouden rand - mogelijk een kroon, hoewel het woord voor kroon elders niet wordt gebruikt - wat suggereert hoe de goddelijke glorie alles definieert en markeert.

Deze tafel, hoewel hemels van karakter, is nog steeds voor hedendaags gebruik, zoals de ringen en staven zouden laten zien. Het is een deel van die voorziening van God voor ons die beschikbaar is door genade tijdens al onze reizen door de woestijn, en de vaten voor het drankoffer die de tafel vergezellen laten ons zien hoe noodzakelijkerwijs gemeenschap en dankzegging met elkaar verbonden zijn.

(3) Het enige andere deel van het meubilair van het heiligdom dat we hier vinden (want het wierookaltaar wordt in een ander verband gevonden, hoofdstuk 30) is de gouden kandelaar, die we natuurlijk moeten onderscheiden van het licht dat hij draagt. In Openbaring 4:5, in onmiskenbare verwijzing naar wat we hier hebben, worden 'de zeven vurige lampen die voor de troon branden' voor ons geïnterpreteerd als 'de zeven geesten van God.' De kandelaar ondersteunt het licht, terwijl hij er zelf door wordt verlicht, - iets van het meest essentiële gevolg in dit geval: want als de Geest van God de Heiligmaker is, is Christus Zelf het middel tot heiliging van de ziel (1 Kor. 1:30), en het werk van de Geest is aldus om de dingen van Christus te nemen en ze aan ons te tonen.

Bovendien is het niet alleen Christus, maar Christus in de hemel, die onze heiliging is, zoals Hij zegt: 'En Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd worden in de waarheid.' (Joh. 17:19). Hij zet Zichzelf apart als degene die tot God is opgevaren, een Mens, om tegelijk het voorbeeld en de kracht van heiliging in mensen te zijn en 'wij allen, die de heerlijkheid des Heren met onbedekt aangezicht aanschouwen' - in tegenstelling tot Mozes, de bedekte - 'worden naar hetzelfde beeld veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid' (2 Korintiërs 3:18).

Wij hebben nu de middelen om de kandelaar van het heiligdom te interpreteren. Deze is eenvoudigweg van zuiver goud, niet (zoals bij de ark en de tafel) van hout en goud: het onderscheid van naturen in Christus is hier dus niet de gedachte; onze aandacht moet hierop gericht zijn, dat het de 'heerlijkheid van God' is die wij aanschouwen in het aangezicht van Jezus Christus (2 Kor. 4:6). Het is tot het beeld van God dat wij gebracht moeten worden door deze uitstraling van de heerlijkheid van God.

Toch zien we in wiens gezicht het schittert: want overal op de stam en de takken is de gelijkenis van de amandel, knop en bloem en vrucht. Nu brengt de amandel ons terug naar de boom, het menselijke element; en niet alleen dat: de amandel is in het boek Numeri het symbool van Christus, en van Christus in de opstanding. De staf van Aäron die in het heiligdom wordt geplaatst, barst plotseling in bloei en vrucht uit op de manier van de kandelaar, het heldere en prachtige beeld van de opstanding. Dit verklaart de goddelijke Priester (Num. 17), en met onze heiliging is de glorieuze Priester, die voor ons het heiligdom is binnengegaan, betrokken. Maar niet alleen dat; op elke tak vinden we de opstanding - nummer 3 van deze amandelsymbolen, en de drie paar takken verbindend nog drie op de centrale stam, die er zelf vier heeft - dus een $3 + 1$.

Bovendien is de amandelboom in het Hebreeuws shaqed, 'haastend', omdat het de eerste boom is die, ontwakend uit de winterslaap, 'haast' om zijn bloesems voort te brengen, eerstelingen van alles wat komen gaat. Hoe prachtig is hier het type van Christus, onze 'eerstelingen', in verband met dit thema van heiliging, waarin, wanneer ze volmaakt is, de latere vruchten aan God zullen worden teruggegeven!

Maar nogmaals, wat betreft de takken of armen van de kandelaar, is Jesaja 11 zeker een geïnspireerde interpretatie. Daar vinden we de Heer inderdaad in een ander karakter, als de Spruit uit de wortel van Jesse, Koning van Israël, maar met de volheid van de Geest voor het bestuur van de aarde. Hier is de verbinding, en het is een opmerkelijke; want zoals in de kandelaar de zeven takken of armen die de zeven lampen dragen in drie paren zijn, met één verenigende centrale stam, zo zijn de zeven geesten van Jesaja verenigd en verdeeld: 'En de Geest van de HEERE zal op hem rusten, de geest van wijsheid en verstand, de geest van raad en sterkte, de geest van kennis en van de vreze des Heren.'

Hier staat de 'Geest van de HEERE', noodzakelijkerwijs alleenstaand, maar verenigt toch zeker al de rest. 'de HEERE' is Gods naam waarmee Hij in een verbond is met Zijn volk als hun Verlosser, zoals dit boek Exodus ons heeft geleerd; en zo houdt Christus, als de Middelaar van het nieuwe verbond, Zijn volk vast aan God. Is dit niet mogelijk de reden waarom er, zoals we hebben gezien, vier amandelen (het getal van het schepsel) op de centrale stengel zitten?

Het lijkt in eerste instantie vreemd dat er voor deze lampen snuiters en snuitschaaltjes zouden moeten zijn; maar het wordt eenvoudig als we bedenken dat hier, net als elders, de Geest van God wordt gezien als verbonden met de menselijke instrumenten die Hij graag gebruikt, en dat ze (hoe vaak!) de dienst nodig hebben die dit impliceert. Snuiters zijn dus 'van goud' (tot eer van God), hoewel alleen een priesterlijke hand ze op de juiste manier kan gebruiken.

(4) De tabernakel heeft drie aspecten waarin we hem moeten zien, in alle waarvan de gedachte dat het fundamenteel de woonplaats van

God is. In de eerste plaats stelt hij ons de hemelse plaatsen voor, zoals de brief aan de Hebreëen volledig laat zien: hier is zijn binnenruimte met de ark, tafel en kandelaar speciaal in beeld. Hoewel in verbinding met de aarde, moet het huis van God natuurlijk van karakter hemels zijn. Dan vertegenwoordigt het Christus Zelf, als vleesgeworden en tabernakelend onder ons, de heerlijkheid hier zijnde de heerlijkheid van de Eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid (Joh. 1:14, RV kantlijn). Hier zijn de gordijnen van de tabernakel voor ons. En ten slotte is de gemeente Gods huis, zoals de brief aan de Hebreëen opnieuw leert (Hebr. 3:6) met duidelijke verwijzing naar de tabernakel. Hier lijken de planken van de tabernakel, het houten deel van de structuur, de gedachte te geven.

We beginnen nu met de gordijnen, en hier zien we dat als de tabernakel overal in het 'patroon van dingen in de hemelen' is, ze hier toch naar de aarde worden gebracht, in wezen een plaats van aanbidding voor in de woestijn, waarvan het kale zand onder de voeten van de aanbidder lag. In het land werd de tabernakel vervangen door de tempel. Het is dus, als behorend tot de aarde, God die erin naar de mens is afgedaald, dat de tabernakel hier zijn numerieke plaats inneemt, en de tent van geitenhaar, en zijn bedekkingen, harmoniëren hier perfect mee.

De gordijnen spreken, zoals hun materiaal laat zien, van praktische gerechtigheid, zoals het fijne linnen dat de bruid bedekt in Openbaring 19 doet: 'het fijne linnen zijn de gerechtigheden van de heiligen.' De herziene versie geeft hier 'rechtvaardige daden', en zulke gewaden moeten gewassen worden in het bloed van Christus om ze wit te maken (Openbaring 7:14 ; vgl. 22:14, RV), een duidelijk bewijs dat

ze niet het symbool zijn van Christus, onze gerechtigheid, die geen wasbeurt nodig heeft.

De 'huidenmantels' waarmee God de eerste zondaars kleepte, waren geen menselijke productie: ze waren de vrucht van de dood, niet van het leven. Maar het 'fijn getwijnde linnen' spreekt van menselijke productie, waarvan de geduldige arbeid nog niet was overgedragen op de ijzeren pezen die vandaag de dag de last dragen. De tien gordijnen bevestigen deze gedachte, een getal dat - of een ander veelvoud van 5 - ons steeds weer in de tabernakel tegenkomt. Hier zijn ze verdeeld in twee vijven, en in de maat van elk gordijn vinden we getallen die net zo veelzeggend zijn - achtentwintig el lang, wat 4×7 is, en vier el breed, wat laat zien hoe in de zwakheid van het schepsel waarin Hij was gekomen, één Man een gehoorzaamheid had bereikt die volmaakt was.

Maar we hebben hier niet alleen het fijne getwijnde linnen: blauw en purper en scharlaken zijn erin verweven. We hebben nauwelijks de verzekering van Maimonides nodig, dat de eerste hiervan 'de kleur van het firmament was', om het symbool van hemelsheid te herkennen; purper en scharlaken zijn beide koninklijke kleuren, en kunnen heel goed verwijzen naar Christus' dubbele koningschap, als Koning van Israël, 'de wortel van Jesse, en Hij die zou opstaan om te regeren over de heidenen', zoals de apostel Jesaja citeert.

En dit is des te duidelijker, zoals Keil zegt, en de letterlijke vertaling van de tekst lijkt te bevestigen, het blauw, purper en scharlaken eenvoudigweg werden gebruikt voor de cherubijnenfiguren, die zowel op deze gordijnen als op de voorhang waren aangebracht. De cherubijnen wijzen op goddelijke regering, zoals we hebben gezien,

en zo vinden we hier de Koning van Gods koninkrijk heel eenvoudig verklaard. Laten we ook opmerken dat de kleuren hier werkelijk paarsblauw, paarsrood en karmozijnrood zijn, zodat er door hen allen een doordringende tint van het blauw is, - de hemelse kleur. Maar het fijne linnen, hoewel deze figuren erin geweven zijn, is zelf wit, - dat wat, als absoluut zuiver, de onverdeelde lichtstraal terugkaatst, en 'God is licht.'

Lussen van blauwe en gouden gespen verenigen deze gordijnen tot één tabernakel: overal is dit hemelse karakter verbonden met de vertoning van de heerlijkheid van God.

Een tent van geitenhaar overstijgt het, en hier hebben we iets heel anders. Want de bok is het duidelijke type van de zondaar, en spreekt daarom ook van de Plaatsvervanger voor zondaars. 'Zonde' en 'zondoffer.' zijn hetzelfde woord in zowel het Grieks als het Hebreeuws. Dus het type hier is eenvoudig genoeg om te lezen. De elf gordijnen van geitenhaar zijn voor ons verdeeld in vijf en zes, God met de mens en triomferend over de zonde; terwijl elk gordijn in lengte dertig el is, en in breedte vier. Het laatste getal kan ons herinneren aan het wonderbaarlijke feit dat in menselijke zwakheid - alle macht tegen Hem - de strijd werd gewonnen; terwijl het eerste, als het niet is om de vorige waarheden te herhalen en te benadrukken (zijnde 5 X 6) moet worden genomen als 3 X 10, en zo God verheerlijkt in het oordeel van de zonde. Het zesde gordijn is dubbel voor de tent, gericht met zijn evangelieboodschap naar degene die er vanuit de buitenwereld naartoe komt.

De tent had wederom een dubbele bedekking: de binnenste van roodgeverfde ramsvellen, en de buitenste van zeehonden huid (of,

zoals sommigen nog steeds denken, van dassenhuiden). De laatste kan spreken van onwrikbare standvastigheid die geen enkele omstandigheid kon beïnvloeden,³ waaronder, als het geheim ervan, een toewijding aan God lag die toewijding was tot zelfs de dood: zo was zeker de ramshuid.

Zo is dus het beeld van Hem in wie de volheid van de Godheid lichamenlijk woont. We komen nu bij het plank-raamwerk. En hier zijn er in totaal achtenveertig planken: $6 \times 8 = 48$; het getal van de overwinning op de zonde en het getal van de nieuwe schepping komen samen. Dit is wanneer we naar alles samen kijken - de Gemeente als geheel; wanneer we naar de planken afzonderlijk kijken, hebben we heel verschillende getallen. Elke plank was tien el lang en anderhalve el breed. Het getal van de verantwoordelijkheid is duidelijk genoeg, wat de andere ook mag zijn, en dit is ook een loodrechte maat.

Maar als we naar de planken kijken, lijkt het een groot probleem om ze, op de manier waarop we dat doen, toe te passen op de gemeente of op individuele gelovigen erin. Elke plank is van hetzelfde materiaal, van buiten en van binnen, net als de ark en de tafel; en als deze over Christus spreken, hoe kunnen de planken dan over een ander spreken? Dat is volkomen juist: de planken spreken inderdaad over Christus; maar er is alleen de glorie van goddelijke genade, want wij zijn in Christus. Zo is het dat niets ons op de juiste manier zou kunnen vertegenwoordigen in onze positie voor God, behalve datgene wat onze ogen volledig van onszelf afwendt en ze op Christus in glorie laat rusten.

3 Het is de suggestie van een ander dat de zeehonden huid een perfecte bescherming tegen een vreemd element zou kunnen symboliseren.

Laten we dit echter op alle mogelijke manieren testen. Is het niet nog steeds een bezwaar dat het goud hier zou moeten zijn, dat we eerder hebben beschouwd als een type van de goddelijkheid van onze Heer? Is het niet als Mens, en eenvoudig als Mens, dat Hij ons voor God vertegenwoordigt? En kan het goud dan op zijn plaats zijn in zo'n verband, als het nog steeds moet typeren, zoals het in consistentie moet, wat het eerder typeerde?

Nu is het zeker juist om hier strikte nauwkeurigheid te eisen; want als dwaling in goddelijke zaken ooit ernstig is, hoeveel te meer wanneer het zulke fundamentele punten betreft als deze? Het is zeker dat het alleen als Mens is dat Christus ons voor God vertegenwoordigt. Als God is Hij eenvoudigweg onze God en onze Schepper. Toch wordt er (in zekere zin) van ons gezegd dat we in de Zoon zijn, en zelfs in de Vader (Joh. 17:21 ; 1 Thess. 1:1 ; 2 Thess. 1:1).

Dit is natuurlijk geen positie: het is een relatie; het is krachtens dat 'eeuwige leven' dat we hebben ontvangen, dat we niet in onszelf hebben, maar in Hem die de Bron ervan is, en waardoor we in werkelijkheid de kinderen van God zijn. Ons leven is dus in Christus, die het 'eeuwige leven' is, niet menselijk leven, maar goddelijk; en hiervan hangt ook onze positie af; want zo is Christus de 'laatste Adam' voor het nieuwe mensenras, en zoals wij in het oude gevallen hoofd vielen, staan wij in de verrezene rechtop, zoals de planken hier voor ons staan, geworteld in hun dubbele voetstukken van zilver, de getuige van verzoening (Ex. 30:15 ; 38:27). Dit zilver van het verzoeningsgeld waarop zij staan, lijkt duidelijk te laten zien dat het niet Christus Zelf is die in deze planken wordt beschouwd, maar Zijn volk in Hem.

De staven die hen verenigen zijn van hetzelfde materiaal, maar hier is geen probleem, want Christus is ongetwijfeld de verenigende band voor Zijn volk.

De voorhang is wederom precies zoals de binnenste gordijnen, en de geïnspireerde interpretatie die in Hebreëen 10:20 wordt gegeven, bevestigt die van de gordijnen ook. Het is Christus in Zijn menselijkheid, de weg naar de tegenwoordigheid van God, maar waarvoor het gescheurd moet worden, zoals we weten dat het gescheurd werd toen Hij stierf.

Terugkijkend, zoals we doen, op deze typen, moeten we deze gedachte introduceren, dat de voorhang gescheurd is, en ik denk dat het om deze reden is - vanwege de ideale verbinding van de voorhang en het scheuren ervan, dat de cherubijnen erop worden gevonden, zoals ze niet op de deur van de tabernakel of de poort van de voorhof zijn. In deze worden de kleuren en het fijne linnen nog steeds gevonden; want het is dezelfde Christus die aan ons wordt gepresenteerd, maar het is alsof Hij geleden heeft en in Zijn heerlijkheid is binnengegaan. De cherubijnen spreken van regering, die reeds in Zijn handen is, Christus, zoals we Hem nu kennen, hoewel nu op de troon van de Vader, nog niet op Zichzelf; maar op de troon van de Vader spreekt van Zijn volste waardigheid en van Zijn eeuwige heerlijkheid.

Wat zijn dan de 'pilaren' die de voorhang ondersteunen? Het is duidelijk dat (in een andere vorm) het gewoon de planken van de tabernakel zijn - acaciahout en goud rustend op zilveren voetstukken. Zo zouden we natuurlijk aan Christus moeten denken zoals Hij nu is, ondersteund door het getuigenis van verlost mensen, zoals in de bladzijden van de profeten en apostelen uit het Nieuwe Testament.

En is het misschien om deze reden dat terwijl de planken elk op twee voetstukken staan, de pilaren elk op slechts één voetstuk staan: zij zijn de oorspronkelijke getuigen op wiens getuigenis de Gemeente is gebouwd? Het getal (4) kan ons bovendien vertellen dat zelfs in deze primaire getuige Israëls exclusieve positie opzij wordt gezet, zoals in Lucas, de heidense evangelist en geschiedschrijver van de Gemeente. (Vergelijk Kol. 4:11 met 14)

De verdeling van het heiligdom door het voorhangsel in het heilige en het allerheiligste wordt hier aangegeven. Aldus werd die 'eerste tabernakel' gevormd, waarvan de apostel spreekt (Hebr. 9:2, 8), als kenmerkend voor het Jodendom, en voor ons nu als zodanig afgeschaft, - het scheuren van het voorhangsel heeft de twee één gemaakt. Dit laat ons zien op welke wijze 'de wet, die een schaduw had van de toekomstige goederen,' 'niet het beeld zelf' was (Hebr. 10:1), een feit vol betekenis, en niet toe te schrijven aan de algemene minachting van zulke symbolische leer, of als een excuus voor losse en slecht passende interpretaties. Integendeel, dit in de wet is niet betekenisloos, maar vol betekenis.

'De weg naar het allerheiligste' - naar de tegenwoordigheid van God - kon niet worden geopend zolang de mens nog onder de toets van de wet stond: hoe zou hij in zichzelf hebben geroemd als dit had kunnen gebeuren! Aan de andere kant heeft Christus' dood aan zondaars die openlijk onder de veroordeling van de wet staan, het voorhangsel gescheurd en het verzoendeksel besprenkeld. Het woord voor ons - hoe tegengesteld aan alles wat we nog maar kort geleden hadden wat betreft Israël - is: 'Laten we toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid van het geloof.' (Hebr. 10:22)

De bedekking voor de ingang van de tent laat door zijn materialen en kleuren zien wat we vooraf leerstellig al weten, dat Christus altijd de 'Weg' is. De cherubijnen ontbreken echter, zoals al is opgemerkt, en terwijl het gordijn nog steeds aan gouden haken hangt, staan de vijf pilaren nu op koperen en niet op zilveren voetstukken. Brons (of 'koper' kan het zijn geweest; het woord staat, zoals het lijkt, voor beide) is het type van wat vast en onveranderlijk is - van blijvende sterkte. (Deut. 28:23 ; Deut. 33:25 ; Ps. 107:16 ; Jer. 1:18)

De 'tent op de tabernakel' is door koperen gespen tot één geheel verenigd, en in de voorhof buiten vinden we het herhaaldelijk, ter vervanging van het zilver of het goud elders. De pilaren zijn nog steeds van acaciahout en goud, en omdat ze niet op zilveren voetstukken staan, lijken ze noodzakelijkerwijs Christus zelf te vertegenwoordigen en niet Zijn volk, - Christus' eigen bediening, toen Hij op aarde was, die, ver voorbij het Jodendom, het heiligdom zelf binnenging, hoewel het heiligste van alles alleen Zijn dood kon openen. 'God geopenbaard,' zoals het goud verklaart, en staande in goddelijke kracht (op de koperen voetstukken), zouden de vijf pilaren prachtig spreken van Immanuel, 'God met ons.' Christus Zelf gekomen was dus de ingang van het heiligdom voor ons, het begin van de bediening van hemelse dingen.

(5) We komen nu bij het altaar van het brandoffer; en zijn numerieke plaats spreekt opnieuw van God met mensen, zoals hetzelfde getal in de lengte en breedte ervan spreekt van die menselijke verantwoordelijkheid, het falen waarvoor verzoening nodig was. 'De Zoon des mensen moet worden opgeheven' en 'God gaf Zijn Zoon' zijn beide aldus in het type. Want het altaar heeft opnieuw zijn twee

materialen, zoals de ark en de tafel, aldus sprekend van twee naturen; maar het goud is vervangen door het koper, de goddelijke natuur lijkt verduisterd en verloren, maar is dat niet, want de kracht van bovenmenselijk uithoudingsvermogen wordt gevonden in de Mens, Christus Jezus.

En het altaar is drie el hoog, want God is verheerlijkt, - ja, en de Zoon des mensen is verheerlijkt in het kruis (Joh. 13:31). De koperen hoorns wijzen alle kanten op vanaf de vier hoeken, want Christus stierf, niet alleen voor Israël, maar voor allen; en de horens, die spreken zoals elders van kracht, zijn de bediening daarvan, door het bloed dat hen zalft, aan iedere goddeloze die krachteloos is (Rom. 5:6). Het altaar, dat hol was, liet het offervuur binnenin toe, en droeg het niet alleen aan de oppervlakte, - een plechtige realisatie van verzoening.

(6) In de voorhof van de tabernakel heeft het fijne linnen dat het omsluit noodzakelijkerwijs dezelfde betekenis als elders. Het spreekt van praktische gerechtigheid, maar er is geen versiering van kleur of figuur op getekend. De pilaren die het ondersteunen zijn, met hun voetstukken, die enkelvoudig zijn, allemaal van koper, maar de verbindingsstaven en de haken waaraan het hangt zijn van zilver. De maat van de gordijnen van de voorhoven is precies die van de prachtige gordijnen van de tabernakel; maar hier hangt het fijne linnen aan zilveren haken, die overeenkomen met de voetstukken van de tabernakelplanken, zodat het niet Christus is die wordt afgebeeld, maar de gerechtigheid van de heiligen, die toch wordt gemeten aan wat Christus is. De zilveren haak is afhankelijk van de zilveren staf, waarmee het gewicht op de koperen palen wordt geworpen, die het

gemakkelijk dragen, - verlossing die de gelovige verbindt met een kracht die niet de zijne is.

De getallen overal spreken echter van verantwoordelijkheid, maar dat mag ook wel; want deze witte gordijnen sluiten het heiligdom af om de scheiding van de buitenwereld te bewaren. Zonde moet worden afgestoten en uitgesloten van deze dun ommuurde omheining, waar de enige ingang via Christus is, zoals de gordijningang hier opnieuw laat zien, hangend zoals het fijne linnen van de voorhof hangt - aan zilveren haken, omdat Christus als toegangsweg inderdaad afhankelijk is van de verzoening die Hij heeft gedaan. Zo heeft goddelijke kracht voor ons gewerkt in menselijke zwakheid, zoals de vier koperen pilaren laten zien die het gordijn omhoog houden.

Hier, op de grens van het heiligdom, waar het de wereld raakt, worden de beelden aangetroffen van Gods overwinning over de zonde.

3. In de derde reeks van deze tabernakel-typen komen we nu tot de benadering van God door de mens, en in verband hiermee noodzakelijkerwijs de Middelaar-Priester. Het is hier voor het eerst dat het priesterschap formeel voor ons komt. Melchisedek heeft ons in Genesis het type gegeven van een betere orde van priesterschap dan die van Aäron, maar hij wordt heel kort en als het ware terloops geïntroduceerd. In Exodus hebben we naast Jetro onder het volk van Israël priesters erkend, 'jonge mannen', waarschijnlijk van de eerstgeborenen, die niet verder worden opgemerkt, maar noodzakelijkerwijs plaats maken voor het exclusieve priesterschap van Aäron en zijn zonen.

Abraham, Isaak en Jakob, om nog maar te zwijgen van Abel en Noach, oefenden duidelijk priesterlijke functies uit, en het lijkt zeker dat de wet, aangezien zij het priesterschap bekleedde met speciale heiligheid, de uitoefening ervan overeenkomstig beperkte en het op een voor onbekende manier met straf omringde. En dit is duidelijk verbonden met het karakter van de wet als het geven van de kennis van zonde. De breuk van het eerste verbond, die zo snel op deze typische verordeningen zou volgen, was slechts het begin van de herhaalde bewijzen van het natuurlijke onvermogen van de mens om voor God te staan, en zijn behoefte aan een Middelaar; en God richt door al deze verordeningen het oog op deze behoefte, en op Hem die er alleen werkelijk in voorziet, - van wie Aäron slechts de schaduw was.

Het idee van priesterschap zal, noodzakelijkerwijs, gedefinieerd worden naarmate we verdergaan, en het is het beste om het zo aan het Woord over te laten om de betekenis op zijn eigen volmaakte manier te ontwikkelen. Het is hier voldoende om te zeggen dat het woord voor 'priester' in het Hebreeuws (kohen) hoogstwaarschijnlijk afgeleid lijkt van kun, in zijn betekenis van 'voorbereiden', en 'betekenen', zegt Oehler, 'hetzij intransitief, om zichzelf te presenteren,' of transitief, om voor te bereiden, passend te zijn;' in het eerste geval zou kohen iemand zijn die staat om een ander te vertegenwoordigen, en in het laatste geval zou de priester worden genoemd naar het voorbereiden en presenteren van het offer.'

(1) Voordat we echter tot de beschrijving van de priester zelf komen, hebben we in de eerste plaats datgene wat inderdaad aan zijn zorg was toevertrouwd, maar dat hier kennelijk wordt geïntroduceerd ter

wille van het algemene principe met betrekking tot de wegen van God. God is licht en het eerste in het grote oorspronkelijke werk van zes dagen was om het licht binnen te brengen waar duisternis was geweest. Ook hier, wanneer het praktische werk van de tabernakel voor ons begint te worden uiteengezet, wordt de voorziening getroffen voor voortdurend licht. In Zijn aanwezigheid, zoals in Hemzelf, is er helemaal geen duisternis; maar terwijl er daarom in het allerheiligste geen dergelijke voorziening kon zijn, was in de heilige plaats buiten het voorhangsel de heiligdomslamp nodig, zodat er gedurende de nacht van de aarde geen zou zijn voor degenen die Hem naderden. Het mocht nooit uit zijn - een voortdurend licht gedurende de uren van duisternis.

De noodzakelijke toepassing van dit type laat ons zien hoe inderdaad de 'dingen die Israël overkwamen' zijn 'opgeschreven tot onze waarschuwing over wie de einden der eeuwen gekomen zijn.' Terwijl Christus, het licht van de wereld, afwezig is, is het nacht, en het licht voor de priesters van God (onze roeping als christenen) is alleen in het heiligdom, het licht van de zeven lampen - de volmaakte verlichting van de Geest van God - zoals bediend door de verrezen Christus, de Geest van Christus. Merk op hoe in 2 Kor. 3, waar 'de heerlijkheid des Heren aanschouwend, worden wij veranderd naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid,' 'de Heer de Geest' en 'de Geest des Heren' met elkaar verbonden zijn, of in zekere zin geïdentificeerd. 'Nu is de Heer die Geest, en waar de Geest des Heren is, daar is vrijheid,' terwijl de verandering die in ons wordt teweeggebracht 'door de Heer de Geest. '

Voor ons kan inderdaad terecht worden betoogd dat de voorhang is gescheurd en dat het heilige en het heiligste één zijn. Als priesters in het heiligdom worden wij in de onmiddellijke tegenwoordigheid van God gebracht. Maar het licht van de heerlijkheid van God heeft voor ons het licht van de gouden kandelaar niet overschaduwd: nee, maar de twee zijn voor ons één geworden, zoals de apostel ons laat zien in direct verband met de zojuist genoemde passage. Want de ‘heerlijkheid van de Heer’ is de ‘heerlijkheid van Christus, die het beeld van God is; ‘ en aldus ‘God, die het licht bevolen heeft uit de duisternis te schijnen, heeft in onze harten geschenen, om het licht te geven van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus. ‘ (2 Kor. 4:4, 6).

Laten we ook niet vergeten dat de verantwoordelijkheid van de kinderen van Israël om de olie te verschaffen en van de priesters om het licht te onderhouden, praktisch betrekking heeft op onszelf vandaag de dag, wanneer de apostel kan zeggen tegen hen die de Geest, juist om deze reden, ‘word vervuld met de Geest.’ (Efe. 5:18) Helaas! Zelfs voor de Christenen kunnen lampen uitgaan, door slaperigheid en verwaarlozing. Toch blijft de Geest, gegeven om bij ons te blijven (Joh. 14:16), en daarom is de bezielende oproep van dezelfde apostel: ‘Ontwaak, gij die slaapt! en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten.’ (Efe. 5:14)

Licht is dus van ons! Hoe passend een voorwoord tot alle instructies over priesterlijke dienst waaruit de wereldkerk, teruggekeerd naar de duisternis van vleselijke verordeningen, zoveel louter antichristelijke godslastering heeft gehaald! Hoe noodzakelijk ook de les van onze verantwoordelijkheid ten aanzien van dit alles! Onze eigen ware en

glorieuze Hogepriester die de hemelen is binnengegaan, komt niet eens zelf tussenbeide om ons van God af te houden, maar heeft ons in Zijn eigen Persoon tot Hem gebracht. Voor ons is de voorhang gescheurd, en 'wij wandelen in het licht, zoals God in het licht is.' (1 Joh. 1:7)

Met welke walgelijke onreinheid, die zijn best heeft gedaan om de ontrouw te rechtvaardigen die het heeft voortgebracht, heeft het vonnis van de geschiedenis de priester berucht gemaakt! Hoe heeft het 'priesterschap' geïdentificeerd met louter bedrog en schurkenstreken! God introduceert Zijn verslag met de getuigenis dat Hij licht is, en maakt het de plechtige en (als het ware) de eerste plicht om het licht te handhaven. 'God is licht;' en we kunnen toevoegen, 'in het licht.' Allen moeten licht zijn en in het licht met ons.

De eeuwigheid van het licht is waar de numerieke plaats hier op lijkt te hameren. Het eeuwige licht brengt alles op de proef van eeuwige gerechtigheid; en alleen zo wordt de soevereiniteit van God over de ziel gehandhaafd. Hoe plechtig wordt erop aangedrongen dat het 'een eeuwig statuut' is!

(2) Aangezien de priester nadrukkelijk de dienaar is, wordt er steeds weer over zijn gewaden gesproken als 'gewaden van dienst', en dit wordt uitgedrukt. Niet dat er geen persoonlijke zijn, evenals officiële, of dat de officiële geen karakter impliceert: in de ware Priester, - niet het type, maar het antitype, - hangt alles, zoals we zullen zien, hiervan af; en zo wordt het goddelijke principe benadrukt dat zojuist werd benadrukt. Het is het hart van de gezegende Heer dat Hem doet dienen: het is Zijn vlekkeloze zuiverheid die Hem in staat stelt om tot God te naderen, wanneer het voor mensen betekent Hem te zien,

en te sterven: en zo gaat de hogepriester op de dag van verzoening het heiligste binnen in het persoonlijke gewaad van zuiver wit linnen alleen. (Lev. 16) Wij moeten nu echter Zijn dienst voor ons overdenken.

(a) Maar 'zelfs Christus heeft Zichzelf niet verheerlijkt om Hogepriester te worden, maar Hij, die tot Hem gezegd heeft: Gij zijt Mijn Zoon; heden heb Ik U verwekt.' (Hebr. 5:5). Zo interpreteert de apostel voor ons die aanduiding van Aäron door God, die hier voor het eerst duidelijk wordt aangekondigd. Dit is daarom een noodzakelijk punt om mee te beginnen. Het maakt de dienst die gehoorzaamheid volgt, en de zoete verzekering van wat in het hart van God jegens ons was. Wij 'geloven in Hem, die God gezonden heeft' (Joh. 6:29), en dat geeft het juiste karakter aan Hem die zond: 'door Hem geloven wij in God.' (1 Petr. 1:21).

De kleding van Aäron is de eerste stap in zijn installatie in zijn ambt. De kledingstukken zijn 'voor glorie en voor schoonheid.' Hoe mooi is Christus op deze bemiddelende plaats! Hoe glorieus heeft Hij een plaats van dienstbaarheid gemaakt!

(b) De efod wordt door de Septuagint het 'schouderstuk' genoemd, en dit lijkt het meest onderscheidende kenmerk ervan, aangezien we het hier benadrukt vinden door de twee onyxstenen gegraveerd met de namen van de stammen van Israël die op de schouders stonden. Dit is echter niet alles, want het verbindt even duidelijk de borstplaat met de schouderstukken, en zo helpen de laatste ook de eerste te ondersteunen. De efod is dus kenmerkend in de hoogste vorm van dienstbaarheid, - het onderhouden van het volk voor God.

De efod is gemaakt van dezelfde materialen als de tabernakelgordijnen en de voorhang, maar zonder cherubijnenfiguren, waarin het blauw, purper en scharlaken verweven waren. De symbolen van het verleende koningschap ontbreken dus, hoewel de materialen ervan hier wel aanwezig zijn. Wat Hem kwalificeert voor deze plaats wordt gezien, - wat Hem tot de 'wens van alle volken' maakt (Hag. 2:7), zodat de macht die in Zijn handen is gelegd dat verlangen bevredigt. Maar het priesterlijke ambt is onderscheiden van het koninklijke, en macht wordt op een heel andere manier getoond in de nederige dienst van de priester, terwijl het duidelijk bedoeld is om overvloedig duidelijk te zijn dat de Priester en de Koning één zijn. Als bovendien de cherubijnen ontbreken, is de efod daarentegen verweven met draden van goud. Is God ergens meer openbaar dan in deze wonderbaarlijke voorziening voor de behoefte van de mens, die hem tegen zulke kosten is verschaft?

In de onyxstenen op de schouder wordt het einde van het priesterambt uitgedrukt. De namen van de twaalf stammen staan daar, permanent gegraveerd op de gebandeerde stenen, om op de schouders van de priester te worden gedragen. Zo duidelijk hebben we hier degene die 'gaat zoeken naar wat verloren is totdat Hij het vindt, en als Hij het gevonden heeft, legt Hij het op Zijn schouders, zich verheugend.' (Luk. 15:4-5) Zo wordt het priesterambt verklaard.

(c) Maar als Christus' volk aldus wordt ondersteund door Zijn bemiddelend werk, moeten we de verbinding tussen de machtsvertoon die de schouders uitdrukken en de heilige liefde die zich manifesteert in de borstplaat, volmaakter zien. Door middel van de efod wordt de borstplaat zelf door de schouders omhoog gedragen, en in de

borstplaat worden opnieuw de namen van het volk gegraveerd, zoals in de graving van een zegel, maar nu op twaalf kostbare stenen, - elk met dezelfde zorg verzorgd, maar elk als het ware gezet in de glorie van een nieuwe glans!

Zouden we maar in enige mate weten wat deze verschillende stenen moeten overbrengen! maar zelfs hun identificatie is niet zeker, en elke interpretatie zou te puur speculatief lijken om te proberen. Er is echter geen enkele schriftuurlijke reden om te twijfelen dat ze samen de Urim en Thummim zijn, de 'lichten en volmaaktheden' van het dertigste vers, en dit is tot nu toe interpretatie, en van overtuigende duidelijkheid.

God is licht, en 'de Vader der lichten' (Jakobus 1:17), want de lichten zijn slechts de prismatische straling van de ene straal kleurloos licht zoals wij die zien in de regenboog, en waarin haar schoonheid aan ons wordt getoond (zie Gen. 9). Hierin schijnt het slechts voor een moment, als een schitterende daad, hoewel een eeuwige herinnering aan glorie, maar in de juwelen is het verankerd, permanent, zoals de goddelijke eigenschappen in God.

Dit is wat de juwelen in feite betekenen: ze zijn de 'lichten en volmaaktheden' van Hem die licht en volmaaktheid is; en zoals de namen van de mensen op de juwelen zijn gegraveerd, zo wordt Hij blijvend verheerlijkt in Zijn verlost. Vlechten en ringen, en gevlochten gouden kettingen verbinden de borstplaat met de efod, de veelvuldige verwevingen van goddelijke glorie met het onderhoud van het volk aldus: terwijl alles op het hart van de Hogepriester is, het type van Hem die, als Middelaar tussen God en de mensen, Zelf God en Mens, altijd onderhoudt wat God toekomt aan de ene

kant, en de Zijnen in zegening aan de andere kant, en deze niet als afzonderlijke dingen, maar als geïdentificeerd - de namen gegraveerd op de borstplaat!

De efod verenigt de borstplaat met de schouder en legt op deze manier de last op de schouder. Alle raadgevingen van God in verband met deze grote verlossing zijn een last die alleen Christus kon dragen; en niet de schouder van de Koning, maar de schouder van de Priester draagt het: de kracht wordt gerealiseerd in zwakheid, de overwinning van vrijwillige vernedering en zelfopoffering. Gezegend zij Zijn naam!

Dit was dus het 'borstpantser van het oordeel', dat wil zeggen, in verband waarmee God de oproepen beantwoordde en het oordeel onder het volk uitsprak (vergelijk Num. 27:21 ; 1 Sam. 28:6). Ezra 2:63), want de goddelijke wijsheid is altijd te vinden in het samenbrengen van de twee principes die in het borstpantser besloten liggen.

(d) Het kleed van de efod, zoals dat van onze Heer waar ze bij het kruis het lot om wierpen, is uit één stuk, geweven zonder naad, en rond de noodzakelijke opening gebonden, zodat het niet kan scheuren. Het is geheel van blauw, de hemelse kleur, en op de zomen zitten afwisselend granaatappels, - de vrucht van vele zaden, - en gouden bellen, die hun geluid geven bij het binnengaan van het heiligdom voor de HEERE, en bij het naar buiten komen. Hier is dan de hemelse Mens, de vrucht van wiens werk in zichzelf het overvloedige zaad heeft, waar het evangelie ook uitgaat in de kracht van de Geest: dit evangelie, zoals het mij toeschijnt, kenmerkt vooral de tijd dat Hij naar de hemel gaat - de Pinksteruitbarsting, - en de tijd dat Hij

weer naar buiten zal komen, wanneer het 'eeuwige evangelie' wordt verkondigd tot zegen van duizendjarige naties.

De numerieke plaats, zo lijkt het mij, benadrukt het bezoek van de hemelse Vreemdeling aan de wereld, en de verspreiding overal van het zaad van het evangelie: het resultaat, de hemel geopend voor de aarde. De woorden 'dat hij niet sterft' toegevoegd aan het gebod met betrekking tot deze evangelie-klokken, aangezien het niet van toepassing kan zijn op de grote Hogepriester, kunnen spreken van Aäron als de vertegenwoordiger van de natie, aangezien hun muziek inderdaad een teken is van hoe Israël niet zal sterven maar zal leven - levend voor God.

(e) Vervolgens hebben we de ongerechtigheid van het volk in hun heilige dingen die voorzien zijn, waarbij de hogepriester de verantwoordelijkheid daarvoor op zich neemt. Dit houdt natuurlijk de noodzaak van verzoening in; maar het is niet de verzoening waar hier over gesproken wordt, maar de ordening van alles, met volmaakt vertrouwen overgelaten aan Hem die de Zoon is over Gods huis, en op wiens voorhoofd de 'diadeem van heiligheid' rust, zoals het elders wordt genoemd (hoofdstuk 39:30). In Hem die zich aan het kruis tot de uiterste eis van heiligheid boog, is heiligheid inderdaad een kroon. Hij aan wie in dat donkerste uur van alles wat er ooit was de verantwoordelijkheid kon worden toevertrouwd voor de vervulling van al Gods raadgevingen van zegen voor de eeuwigheid, kan veilig worden toevertrouwd met alle zorg voor de heilige dingen.

(f) Ten slotte hebben we de gewone kleding van Aäron en van de priesters, zijn zonen, die hier voor het eerst worden binnengebracht. Zij zijn ons beeld, en we worden noodzakelijkerwijs herinnerd aan

het verschil tussen onszelf en Christus: zelfs Aäron neemt zijn plaats in als één in contrast met Hem. Dit lijkt de numerieke plaats aan te geven - het priesterschap van zondige mensen, maar in wie genade haar overwinning over de zonde toont, hun naaktheid bekleedt en nabij brengt. Dit sluit natuurlijk het verslag van het priesterschap af.

(3) Maar we moeten nog de heiliging van het priesterschap en hun aanstelling in hun ambt beschouwen: tot nu toe is er natuurlijk alleen het gebod daaromtrent, want de vervulling hiervan staat in Leviticus.

(a) Ten eerste moeten de materialen worden verschaft en gereed zijn, zoals alle dingen wachten op Gods roep. Dan worden Aäron en zijn zonen naar de ingang van de tent der samenkomst gebracht en worden ze geheel met water gewassen. Dit komt duidelijk overeen met datgene waarnaar de woorden van onze Heer verwijzen - die ene wassing van de hele persoon die niet herhaald hoeft te worden (Joh. 13:10). Alle christenen zijn 'een heilig priesterschap' (1 Petr. 2:5) - een volk als een heilig volk dat in staat is om God te naderen.

De wassing die hen tot dit maakt, is 'de wassing van de wedergeboorte' (Titus 3:5): een nieuwe staat die voortkomt uit de nieuwe geboorte. Hierin, 'Hij die heiligt en zij die geheiligd worden, zijn allen uit één,' (Hebr. 11), de kinderen van God die deelnemen aan het leven van hun glorieuze Hoofd. In Zijn persoon werd de menselijke natuur gereinigd van haar verontreiniging, en God deed wat Job onmogelijk verklaarde voor de mens - bracht een rein ding voort uit een onrein (Job. 14:4). Hij werd op dezelfde manier in de wereld geboren als wij, als pasgeborenen, maar dan zonder smet van het kwaad, volmaakt in alle dingen, - ja, het Eeuwige Leven Zelf.

Dus, terwijl allen één zijn, is er een wezenlijk verschil, en we zien dit in het type in Aarons gezalfde alleen, zonder bloed, met alle priesterlijke gewaden reeds op hem. Het goddelijke leven dat het Zijne is, is reeds Zijn heiliging tot het Priesterschap, en als absoluut vlekkeloos - Gods geliefde Zoon, in wie Zijn welbehagen is, - daalt de Geest van God op Hem neer na Zijn doop door Johannes, waarin Hij Zichzelf aan God had gepresenteerd voor Zijn 'doop in de dood' daarna. Zo is Hij nu de Gezalfde - de Christus.

(b) De zonen van Aäron worden dan dichterbij gebracht en gekleed in de priesterlijke gewaden, de stier van het zondoffer geslacht, nadat Aäron en zijn zonen hun handen op zijn kop hebben gelegd, en de hoorns van het altaar van het brandoffer ermee worden gezalfd. Dan wordt een van de rammen als een brandoffer geofferd, Aäron en zijn zonen identificeren zichzelf op dezelfde manier ermee, en zijn bloed wordt rondom op het altaar gesprenkeld.

Aäron hebben we gezien, als het type van een Ander, reeds gezalfd zonder bloed; maar we vinden hem hier met zijn hand, samen met die van zijn zonen, op de kop van het zondoffer en ook op het brandoffer. Het noodzakelijke voorloper van de roeping van een 'heilig priesterschap' - werkelijk, niet slechts typisch, zoiets - was de vervulling van het verzoenende werk; en voor ons individueel, moeten we in de waarde ervan voor God staan om priesters voor God te zijn. Maar men moet goed onthouden dat als Aäron nog steeds een type van Christus is in dit opzicht, zijn hand op het slachtoffer niet kan betekenen wat het in het geval van zijn zonen doet: het kan alleen het teken zijn van de aanvaarding, van de kant van Hem die ervoor offert, van de last van de zonde en van de straf ervan. En

dit verklaart het kruis, - het vreselijke oordeel van de zonde en de rechtvaardigheid van Hem die oordeelt.

(c) Het volgende is toewijding - in het Hebreeuws, 'de hand vullen.' Hiervoor wordt de ram van toewijding genomen; en de ram die we in de dekkleden van de tabernakel hebben gezien, is een type van toewijding. Het schaap geeft zichzelf over aan de slachting, en de ram, als het mannelijke schaap, wordt waarschijnlijk gekozen om de gedachte van zelfovergave te intensiveren. Hierop leggen ook Aäron en zijn zonen hun handen; en dan wordt het geslacht, en het bloed wordt op hun rechteroor, hand en voet gedaan, - de hele mens apart gezet voor God in de kracht van verlossing, om van Hem te ontvangen, voor Hem te handelen, met Hem te wandelen.

Het bloed wordt dan op het altaar gesprenkeld, en dan, gemengd met de zalfolie, op Aäron en zijn klederen, en op zijn zonen en hun klederen 'met hem.' Merk op hoe dezelfde verbinding en volgorde bewaard blijven in de verklaring van het effect: 'en hij zal geheiligd worden en zijn klederen, en zijn zonen en de klederen van zijn zonen met hem. ' Christus staat hier zeker voor ons, de zegen die door Zijn volk gevonden wordt in vereniging met Hem, en Zijn eigen heiliging als opgegaan naar God in de kracht van Zijn kostbaar bloed voor hen, naar hun eigen maat. Zoals Hij zei, toen Hij naar de Vader ging: 'Om hunnentwil heilig Ik Mijzelf, opdat ook zij geheiligd mogen worden in de waarheid.' (Joh. 17:11, 17-19)

Het is Zijn heiliging, of afzondering in den hoge, als Mens die tot God is ingegaan, waarover Hij spreekt. Op deze nieuwe plaats is het, een glorieus Mens in de hemel, dat Zijn volk Hem kent, en alleen daar, want Hij is niet langer in de wereld (2 Kor. 5:16-18). In deze

nieuwe sfeer worden wij met Hem geïntroduceerd, en alle dingen worden nieuw.

En nu komt het 'vullen van de handen': de ram van de wijding is een vrede- (dat wil zeggen, een gemeenschaps-) offer. Wij moeten ons bezighouden met datgene waar God behagen in schept, wat een zoete geur voor Hem is. De handen van de nieuwe priesters zijn nu gevuld met datgene wat Christus uitdrukt, en wat aan God wordt aangeboden als een beweegoffer. Let op de delen: eerst het vet en de nieren (de nieren, vgl. Ps. 16:7) en het vet van de ingewanden, - datgene wat de gezondheid van het dier uitdrukte, en waar de vlam zich speciaal mee voedde. 'Het gebruik van dit symbool, vet,' zegt een ander, 'is voldoende bekend in het Woord. 'Hun hart is vet als spierkracht.' 'Jeshurun werd vet en schopte.' 'Ze zijn ingesloten in hun eigen vet, met hun mond spreken ze trots.'

Het is de energie en kracht van de innerlijke wil - de binnenkant van het hart van een mens. Vandaar dat waar Christus Zijn volledige versterving uitdrukt, verklaart Hij dat ze al Zijn beenderen konden tellen; en in Ps. 102, 'Door de stem van Mijn gekerm, kleven Mijn beenderen aan Mijn huid.' Maar hier, in Jezus, was alles wat in de natuur van energie en kracht was, al Zijn innerlijke delen, een brandoffer aan God, volledig geofferd en aan Hem aangeboden voor zulk een zoete geur. Dit was Gods voedsel van het offer, 'het voedsel van het offer door vuur aan de HEERE.' Hierin vond de HEERE Zelf Zijn vreugde; Zijn ziel rustte erin, want het was zeker heel goed - goed te midden van het kwaad - goed in de energie van het offer aan Hem - goed in volmaakte gehoorzaamheid.' (Synopsis, vol. 1. p. 169)

Het is gemakkelijk te zien hoe dit alles samenhangt met de gedachte van toewijding. Maar het is Christus, en dat moeten we niet vergeten, die ons in dit alles bezighoudt. Door ons met Hem bezig te houden, creëren we gemeenschap en gelijkgezindheid.

Met het vet hebben we de 'schouder' - eenvoudige herinnering aan hoe Hij voor ons Zijn schouder boog om te dragen; en dan het spijsoffer, van ongezuurd en geolied brood, - in algemene zin als eenvoudig. Bewogen voor de HEERE, wordt dit alles dan op het altaar gelegd en gaat naar Hem op. De priesters worden nu gewijd.

(d) Toch blijft er voor ons nog steeds over wat het meest nodig en kostbaar is - de experimentele opvatting van ons eigen deel in Christus, en hier moet waarschuwing worden gemengd met onderwijs. De borst van de ram van de wijding is voor hem die hem aanbiedt, een plaats die in dit geval werd ingenomen door Mozes, maar die, denk ik, hier niet Christus vertegenwoordigt, maar de typische aanbieder. Hoe noodzakelijk is het dat de liefde van Christus (die de borst moet betekenen) op deze experimentele manier wordt genoten door het hart dat aanbidt! In latere gevallen behoort de borst toe aan Aäron en zijn zonen (vs. 27) samen met de (linker)schouder, de ervaring van Zijn kracht die ons voor God draagt.

Maar de hele ram (behalve wat naar God is opgestegen) is van hen, en deze delen worden speciaal genoemd om ze te benadrukken: alles moet worden gegeten 'in de heilige plaats', wat hier echter niet het heiligdom betekent, maar bij de deur van de tent der samenkomst in de voorhof, zoals onmiddellijk daarna wordt gesteld (en vgl. Lev. 8:31). Het ongezuurde brood moet erbij gegeten worden, en de vreemdeling - dat is in dit geval iedereen buiten de priesterlijke

familie - moet worden uitgesloten. Ook mag het vlees niet tot de morgen bewaard worden, om het te beschermen, zoals we zien in Lev. 7:17, tegen mogelijke verdorvenheid: we worden gewaarschuwd hoe gemakkelijk het in onze allerheiligste dingen komt. Zeven dagen van heiliging bestrijken ons hele leven hier en verbinden het met de rest daarbuiten.

(e) De instructie over het altaar van het brandoffer komt vanzelf. Het is Gods ontmoetingsplaats met de kinderen van Israël; en hier denk ik dat zij (zoals op de Grote Verzoendag) hun eigen type zijn. Of, om het beter te zeggen, het priesterlijk huis dat de Gemeente vertegenwoordigt (of misschien de hemelse heiligen), de natie in het algemeen, buiten deze, vertegenwoordigt Israël, of de aardse heiligen. de hof, waar het altaar van het brandoffer staat, is zonder enige twijfel de aarde waar het kruis heeft gestaan en het is passend en juist dat daar de glorie van God wordt getoond, zoals het nog zal zijn: Immanuels naam in alles wat het impliceert, zelfs voor de geopenbaarde aarde, en (in de nieuwe aarde) de tabernakel van God bij de mensen. Hun dagelijkse offer op het altaar spreekt van wat voor God het werk van Christus is, en Gods ontmoeting daar met Israël, hoewel het niet de volledige gedachte geeft van wat ons deel is, heeft zijn speciale schoonheid en betekenis. Een gezegende zaak, waarmee het feest van onze toewijding zal worden afgesloten: niet, gezegend zij God, het priesterschap zelf.

(f) Maar Israëls zegen voltooit niet de glorie die ons hier wordt gepresenteerd. Wij moeten als het ware opstaan van de aarde naar het hemelse heiligdom en onze dienst beginnen bij het gouden wierookaltaar, om te zien hoe volledig de triomf over de zonde is

bereikt. Het altaar, zoals we zien door zijn materiaal, is Christus, en Christus is de hemel binnengegaan; niet op aarde. Toch als altaar, of 'plaats van offer', zoals het woord (mizbeach) betekent, en vierkant, met zijn hoorns in alle richtingen gericht, - zijn kracht in het bloed dat erop wordt gepresenteerd, - spreekt het van offer, terwijl er toch geen offer op mag worden gebracht, en in het heiligdom kan dat niet.

Zo spreekt het de kracht van wat elders is gedaan, en (voor zover het het gouden altaar zelf betreft) kan het niet opnieuw gedaan worden. Het gouden altaar is voor voortdurende wierook - onophoudelijke lofprijzing aan God: 'Wij hebben een altaar,' zegt de apostel, een altaar waar wij als priesters van geen aardse tabernakel naartoe komen, een altaar waarop geen bloedend offer meer kan zijn. Christus is nog steeds ons altaar, maar zo'n offer kan Hij niet opnieuw brengen. Welk offer hebben wij dan? 'Laten wij daarom door Hem voortdurend een lofoffer brengen, - dat is de vrucht van onze lippen, die Zijn Naam belijden.

Maar vergeet niet goed te doen en mede te delen; want in zulke offers heeft God een welbehagen.' (Hebr. 13:10, 15, 16) Zo hebben wij offers van dankzegging en lof om te brengen, - vrucht van de lippen en vrucht van het leven, - Hem belijdend die het werk heeft gedaan dat ons onze onveranderlijke plaats bij God geeft. Het ware offer is niet langer op het altaar; het is eenmaal door God aanvaard en kan niet herhaald worden, en zo hebben wij het altaar vrij voor onze eigen offers, die hetzij van lippen of in leven nog steeds slechts de belijdenis van Zijn naam zijn! Wat een bekronende triomf over de zonde, dat zondaars zoals wij als 'een heilig priesterschap' zo nabij kunnen komen!

4. De beschrijving van het wierookaltaar beëindigt het onderwerp van de priesterlijke wijding en een ander onderwerp wordt ingeleid met de woorden: 'En de HEERE sprak tot Mozes.' Om deze woorden eerder te vinden, zouden we terug moeten gaan naar het begin van het vijfentwintigste hoofdstuk, aangezien alle instructies over de tabernakel tot zover één doorlopend betoog vormen. Toch komen ze nu zes keer voor binnen de grenzen van twee hoofdstukken. Zo wordt elk gedeelte hier losgemaakt van de rest en krijgt het een speciale nadruk, wat nog verder te zien is in de plechtige straffen die in vijf van de zes gevallen worden afgekeurd bij overtreding. Qua onderwerp verschillen ze ook van elkaar, hoewel niet zonder een zeker verband ook onderling, zoals we dadelijk zullen zien; toch lijken ze precies op zoveel aanvullende toevoegingen aan wat eraan voorafging. Dit is Keils visie; en de numerieke structuur bevestigt, geloof ik, de juistheid ervan.

Het getal dat aan het geheel is gekoppeld, karakteriseert het als in essentie als een reeks speciale waarschuwingen of tests met betrekking tot gehoorzaamheid, waarvan de betekenis, zoals we zouden verwachten, naar voren komt door hun typische betekenis. Dit alles is duidelijk een prachtige symboliek, die we alleen op een waardige manier kunnen lezen als 'schaduwen van de ware': dingen die 'hen overkwamen als typen, en zijn geschreven tot onze vermaning, over wie de einden der eeuwen zijn gekomen.'

Er zijn in de sectie voor ons zes secties zichtbaar, met een korte flauwe zevende (31:18) die als zodanig moet worden gerekend, en die in zijn flauwheid zelfs voor ons de les heeft die nooit ergens kan ontbreken in Gods gezegende Woord, als we maar ogen van geloof en harten van

verlangen ernaar hebben. De sectie is dan een zevenvoudige reeks, verdeelt zich op natuurlijke wijze in 4 + 3, zoals hier heel duidelijk is, de eerste vier, tot het einde van hoofdstuk 30, worden aan elkaar verbonden om de tabernakel zelf te voltooiën; die dan als compleet [in plan] in de handen van de meester-werklieden wordt gelegd.

(1) We beginnen de serie met het verslag van het verzoeningsgeld, waarin Israël hun gemeenschappelijke schuld en behoefte aan losgeld beleed. Niemand zou worden vrijgesteld, niemand zou meer of minder geven, - vertaald in de taal van het evangelie, gewoon de 'geen-verschil'-leer van de apostel (Rom. 3) Dit is het bewijs van een oprecht berouw, dat is neergekomen op de bekentenis van zulke schuld die een losgeld nodig heeft. Het bedrag van het verzoeningsgeld kan betekenis hebben, shekel betekent slechts 'gewicht' en de bekah daarom 'half gewicht'. Is het de bekentenis van wat Belsazar ten laste werd gelegd, 'Gij zijt gewogen in de weegschaal en te licht bevonden'? Merk ook op dat de shekel die van het heiligdom is, en dat de halve shekel, omdat het twintig gerah is, gewoon tien gerah is - het verantwoordelijkheidsgetal.

Bekering is het aldus innemen van onze plaats voor God; maar als het losgeld spreekt over het eigen tekort van de mens, hoe komt het dan tot het spreken van verzoening? Deze vraag is niet moeilijk te beantwoorden; want verzoening is door plaatsvervangende, - Christus neemt onze plaats in als tekortschietende. Op dezelfde manier staat hetzelfde woord in het Hebreeuws voor 'zonde' en 'zondoffer', 'schuld' en 'schuldoffer'. Er is ook geen sprake van waarachtig berouw of belijdenis, behalve wanneer Christus wordt aangegrepen of beleden.

Uit dit zilver werden de voetstukken van het heiligdom, en de haken van de pilaren en verbindingsstangen gemaakt (hoofdstuk 38:25-28). Het is leerzaam om op te merken dat zilver nadrukkelijk het ruilmiddel was, zodat (zoals in het Frans van vandaag) ‘zilver’ en ‘geld’ hetzelfde woord waren (keseph); en dat de afleiding hiervan is van khsaph, ‘bleek worden’, zoals bij verlangen, schaamte of angst. Zulke gedachten groeperen zich rond het verzoeningsgeld.

Hier is dan de basistest voor de ziel. De woning van God is bij de verlost: de tabernakel spreekt van een relatie met een Verlosser; en alleen zij hebben dit die in berouw en geloof, als betrokken in de gemeenschappelijke schuld van allen, hun plaats hebben ingenomen onder het volk van God in Zijn grote volkstellingsrol als onder het bloed van het Lam. Het boek van inschrijving is het ‘boek van het Lam dat geslacht is.’ (Openb. 13:8)

(2) Als aldus verlost door het kostbare bloed van Christus, zijn wij natuurlijk reeds priesters voor God: de waarschuwing met betrekking tot het koperen wasvat geldt daarom nu ook voor ons. Het wasvat spreekt niet van wedergeboorte; het was er enkel voor om de handen en voeten te wassen, en dus spreekt het van reiniging door het Woord van de verontreiniging langs de weg. Als wij inderdaad heilige dingen mogen hanteren, of tot God in het heiligdom mogen naderen, moet het Woord van God zijn werk aan ons doen.

Het wasvat was van koper, het symbool van wat blijft als met goddelijke kracht. Zo blijft het Woord van God, en blijft bovendien onveranderlijk, wat onze wil ook mag zijn. Ook zijn standplaats is van koper; want het Woord van God rust op de onveranderlijke natuur van God. Zoals Hij is, zo spreekt Hij, en niets kan het veranderen.

‘Afzondering van het kwaad’ is hier de opdracht aan allen die tot God naderen of zich bezighouden met Zijn zaken. Dit is een ‘eeuwigdurende verordening’ die voor alle tijden en bedelingen geldt.

(3) De zalving van de Geest is het derde. Zou men iets kunnen beseffen van de betekenis van de verschillende ingrediënten van deze heilige zalfolie! De vijf bestanddelen zijn echter duidelijk gemarkeerd als 4 en 1, en tonen ons de ontmoeting van het menselijke en het goddelijke; want de Geest van God is blij om in en door de mens te werken, en wij zien Hem in het effect (Joh. 3:8). Het is een treurig falen om God niet te kunnen herkennen, omdat Hij op vertrouwde en schijnbaar natuurlijke manieren werkt. Heiligheid moet er echter zijn, en dit is wat hier speciaal wordt afgedwongen. De olie mag niet op het vlees van de mens worden gegoten - kan niet heiligen wat werkelijk vleeselijk is; en het mag niet worden nagebootst - er kan geen fabricage door de mens zijn van wat het werk van de Geest is.

(4) En nu sluiten we dit eerste deel van deze appendix af met de wierook, waarin we ongetwijfeld de geur van Christus voor God vinden. De numerieke plaats wijst Hem aan, denk ik, als Mens, en als de Zoon des Mensen, de titel die Hij zo voortdurend voor Zichzelf aannam: niet de partijdige en bekrompen Jood, maar de Ene in wie allen het hunne konden vinden; terwijl God bovenal in Hem de ideale Mens kon vinden om te verkrijgen waarvoor Hij de mens had geschapen, Eén in alle dingen voor God, zoals de wierook hier was, - volledig en nadrukkelijk de Mens van God.

De ingrediënten lijken het onderzoek, dat te weinig aandacht heeft besteed aan hun geestelijke betekenis, nog steeds te verbijsteren. Zelfs het aantal is betwist, of het er nu vier of vijf zijn. Er is ongetwijfeld zout

aan toegevoegd, volgens Lev. 2:13 ; maar dit wordt slechts terloops opgemerkt, en als vanzelfsprekend, terwijl de onderscheidende samenstelling van de wierook uit vier ingrediënten bestond, - als zodanig gecertificeerd door het feit dat er drie en één waren, - drie specerijen en de wierook: deze 3 + 1, prachtig symbolisch voor Hem door wie de schepping volledig haar uiteindelijke doel bereikt om God te manifesteren.

Ook de wierook wordt beschermd tegen profanatie, zoals de zalfolie dat was. Dit is Gods Christus, hoewel de mens in Hem ook zijn volste zegen vindt. Zo ging het brandoffer helemaal op naar God, hoewel ter verzoening voor de mens; en het is juist hier dat Hij voor ons allen wordt wat Hij zou willen zijn, wanneer wij in Hem overal de Doener van de wil van de Vader vinden. 'Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God,' kenmerkte Zijn leven door het hele leven heen.

(5) God noemt nu bij naam de menselijke werklieden die in de kracht van de Geest Zijn ontwerpen moeten uitvoeren. In Bezaleël komt Juda op de voorgrond bij het werk van het heiligdom - geheel overeenkomstig de betekenis van de naam en Jakobs profetie (Gen. 49). Dan verschaft zijn assistent in Aholiab. Maar daarnaast legt God in iedere wijshartige man wijsheid en gebruikt hem bij de bouw van Zijn woonplaats. Het principe is gemakkelijk toe te passen, maar konden we maar beter weten wat hier voor ons is!

(6) De nadrukkelijke herhaling van het bevel met betrekking tot de sabbat sluit al deze instructies af. Het houden ervan is het teken van een verbondsrelatie met de HEERE en van een volk dat voor Hem is afgezonderd. Inderdaad, geen enkele arbeid kenmerkt ons zo waarlijk als het genieten van rust dat doet, - een rust volgens het Woord en

op basis van Gods eigen rust. Maar dit is alleen van ons in Christus, en het numerieke stempel hier verzekert ons dat het onder dit eerste verbond niet zal worden bereikt. De wet maakt niets volmaakt en deze verzekering lijkt te worden afgedwongen door -

(7) De flauwe schaduw van een zevende gedeelte, waarin weliswaar de wet nu voltooid is en aan Mozes namens het volk is overhandigd; maar het verbond is al verbroken, en in nog een klein stukje liggen de tafelen van het verbond aan de voet van de berg in stukken gebroken.

Onderverdeling 2. (Ex. 32 - 34)

De verbreking van het eerste verbond en de vermenging van wet en genade in het tweede verbond - de 'bediening van de dood'.

In wat hier volgt hebben we de breuk van het eerste verbond en de vestiging van het tweede, - dat waaronder het volk het land binnenging. Onder het eerste kon men eigenlijk niet zeggen dat ze überhaupt hadden gestaan: het was niet eerder gemaakt dan gebroken; zoals onder de zuivere wet niemand kon staan. De beproeving ervan, die echter gemakkelijk werd ondernomen door hen die onwetend waren van zichzelf en van God, was, juist daarom en voor de voortdurende les van wat de mens is, nodig, zodat Gods genade de ruimte zou hebben om zichzelf te tonen, wat niet mogelijk was voor eigengerechtigheid. Zo overwoog God vanaf het begin dit tweede verbond in plaats van het eerste, en daarmee verbinden de tabernakel-typen zich duidelijk. Het volk is, overeenkomstig dit, reeds zondaars, en het speciale priesterschap van Aäron, met het hele

bemiddelingsstelsysteem dat ermee verbonden is, past zich toe op deze toestand.

Toch mogen we dit tweede wettelijke verbond niet verwarren met het 'nieuwe', waaronder Israël het land zal erven en blijvende zegen zal vinden in de dag die nog komen zal. Ze staan nog steeds tegenover elkaar, zoals de brief aan de Hebréeën in het algemeen uitlegt. En het verbond met Abraham, zoals blijkt uit dat aan de Galaten, weigert eveneens, als een verbond van belofte, om aangevuld te worden met voorwaarden van de wet (Gal. 3:15-18). Het Abrahamische en het nieuwe verbond zijn in wezen één: het tweede wettelijke verbond is in karakter slechts een wijziging van het eerste hier, en in resultaat gelijk daaraan, - ja, vollediger wat de apostel het noemt, een 'bediening van dood' en van veroordeling.' (2 Kor. 3)

De les is voor ons, en in dit alles vertegenwoordigde Israël alleen de mens als mens - onszelf dus, want wij zijn mensen: 'Zoals in het water het aangezicht tot het aangezicht komt, zo komt het hart van de mens tot de mens.' (Spr. 27:19) Daarom, als 'al wat de wet zegt, zegt zij tot hen die onder de wet zijn,' is het niettemin 'opdat alle mond gestopt worde, en de gehele wereld schuldig worde voor God.' Onze belangstelling voor alles wat we hier vinden, is daarom niet zozeer als dat het geval zou zijn in een geschiedenis uit het verleden, maar volledig en intens persoonlijk.

Onder de zuivere wet konden wij niet meer dan zij een moment verdragen. Wie zou denken voor Hem te staan in de strengheid van zijn zuivere en heilige vereisten? Maar de beproeving is niet compleet als we dat hebben geleerd. Het is veel meer dan dit om te beseffen dat

we 'zonder kracht' zijn, en dat we geen hulp nodig hebben om de wet te houden, maar ware VERLOSSING.

'Toen wij nog krachteloos waren, is Christus te zijner tijd voor de goddelozen gestorven.' De 'te zijner tijd' was toen dat ten volle bewezen werd en daarom de noodzaak van datgene wat het bewees, - de 'bediening van de dood' en 'van de veroordeling.'

God kon Zijn genade nog niet op de juiste wijze openbaren, hoewel de genade zich in dezelfde mate openbaarde als de behoefte, en dus een gemengd systeem - noch zuivere genade noch zuivere wet, maar precies wat in de gedachte van de meesten het evangelie zou moeten zijn. Daarom is het nodig dat de beproeving hier grondiger en geduldiger zou zijn dan de laatste, zoals nu, wanneer God over genade in Zichzelf heeft gesproken, het kan zijn. De beproeving duurde in dit geval tot de gevangenschap. De uitkomst ervan was beslissend, zoals 'een bediening van de dood' moet zijn. In de genade van het evangelie horen de doden de stem van de Heer, de levengever, en leven (Joh. 5:25).

Maar terwijl het resultaat voor het volk als geheel zo lang duurde, bracht het prachtige systeem van typen dat met de wet verbonden was, al in zekere mate de genade die het nodig had, dicht bij het geloof. Uiterlijk was de sluier over Mozes' gezicht; maar waar de wet haar werk op het geweten mocht doen, en de ziel die haar schuld beseftte zich ermee tot God keerde, kon ze met de Psalmist leren zeggen: 'Gij zijt mijn schuilplaats.' De tweeëndertigste psalm werpt, met andere verwante, een troostend licht op de manier waarop onder de schaduwen van de wet genade toch gerealiseerd kon worden. Laten we daarom de twee tegenstrijdige elementen in deze tweede

wetgeving niet verwarren, noch onszelf bedriegen wat betreft het noodzakelijke resultaat van de vermenging van wet en genade. De genade die aldus gemengd werd, maakte het alleen tot een meer onderzoekende blootstelling en demonstratie van de toestand van de mens. Het was een bediening van de dood.

1. In het eerste gedeelte hier hebben we de actie van goddelijke gerechtigheid met het oog op de rebellie van het volk, terwijl God toch handelt zoals Hij wil in de soevereiniteit van Zijn genade. Het wettelijke verbond heeft Zijn hand in dit opzicht natuurlijk niet gebonden, noch kan Hij vergeten, hoewel het voor het moment zo zou kunnen lijken, die belofte aan de vaders die we hebben gezien als die waarop Hij had gehandeld bij het verlossen van hen uit Egypte. Nee, in feite regeert genade alles, en de wet zelf is slechts haar dienstmaagd: haar lessen, met al hun strengheid, sluiten ons slechts af voor de noodzaak van genade.

(1) In de opstand van het volk toont de menselijke natuur zich in de blindheid en dwaasheid van haar religieuze kant. Ze zal liever een god maken dan er geen hebben, en is niet bekwaam om de waarde van een god die zo gemaakt is te schatten. Zonder twijfel, zelfs bij de wijste van hen die haar volgen, zit er in afgoderij meer dan de deugd van een symbolische leer. Er is een mysterieuze bovennatuurlijke kracht die verondersteld wordt te huizen in het beeld, en die, op zijn minst, een vreemde fascinatie heeft voor mensen, zoals blijkt uit de algemene verspreiding van afgoderij over de aarde, haar invasie van het jodendom, en lang daarna van het christendom.

Geen dwaasheid lijkt completer dan die van het buigen voor het werk van iemands eigen handen, maar hier wordt getoond wat

in werkelijkheid haar kracht is. Omdat de mens God niet in zijn kennis wil behouden, maakt hij Hem tot wat hij wil dat Hij is - de weerspiegeling van zijn eigen passies en verlangens. Deze zijn wat hem al beheerst, en dus geeft hij zich slechts over aan hun controle in zijn afgod. Daaraan wordt een nieuwe macht toegevoegd wanneer de oorspronkelijke keuze van de mens wordt bevestigd door de aanvaarding ervan door velen en door het verstrijken van de tijd die zijn oorsprong verbergt, zodat het autoriteit krijgt over het geweten en macht over het hart, - een autoriteit die al snel de andere kan overtreffen.

Wat Samuël lang daarna tegen Saul zei, wordt hier geïllustreerd: 'Want weerspanningheid is zonde der toverij, en ongezeggenheid is ongerechtigheid en afgoderij' (1 Sam. 15:23). Zo vinden we het ook in dit geval; en in hoeveel subtielere vormen is dit even waar!

Het effect is te zien in de manier van hun nieuwe aanbedding, hoewel ze die met de naam van de HEERE zouden hebben geheiligd. 'Het volk ging zitten om te eten en te drinken, en stond op om te spelen' - op de heidense manier. Ze werden 'losgebroken', zoals er direct daarna over hen werd gezegd. 'Omdat ze God niet in hun kennis wilden behouden, heeft God hen overgegeven aan een verwerpelijk verstand, om dingen te doen die niet betamelijk zijn.' (Rom. 1) Losgebroken van God, als mensen verlagen ze zichzelf. In Aärons val met hen, zijn zowel de ondergang van de mens als de onberouwvolle genade van God duidelijk. God markeert hem voor het hogepriesterschap in Israël, terwijl hij het gouden kalf beneden maakt!

(2) Hierboven maakt de HEERE nu aan Mozes de zonde van het volk bekend, door de last ervan op hem te leggen - 'Uw volk, dat gij hebt

opgevoed,' - door hun zaak in zijn handen te leggen, zodat als hij dat maar zou zeggen, zij vernietigd zouden worden, en Mozes' eigen zaad de kern van een natie zou worden. Maar Hij begrijpt de man tot wie Hij zich richt goed; en Mozes toont zichzelf een prachtig type van de grote Voorspraak, de Dienaar van de goddelijke heerlijkheid en de behoefte van het volk. Mozes wordt hier volledig bevestigd als de middelaar van het verbond in de nieuwe toestand van zaken die zou volgen.

(3) Zo wijdt ook Levi zich nu aan zijn ambt (Deut. 33:8-9) door de demonstratie van een trouw aan God die in ijver voor Zijn glorie de inmenging van geen enkele menselijke band toestaat. De tafelen van het eerste verbond worden onder de berg verbroken, als teken dat het verbond zelf ten einde is; en alleen het oordeel blijft, uitgevoerd door de handen van verwanten; want de breuk met God maakt alle banden in één keer los.

(4) Mozes zelf faalt ook in de verzoening die hij voorstelt. Dit is onmogelijk, zelfs voor een toewijding die bijna ongeëvenaard is onder gewone mensen. Maar 'niemand kan zijn broeder op enigerlei wijze verlossen, noch Gode een losprijs voor hem geven.' (Ps. 49:7) Op de dringende eis, daarom: 'En nu, indien Gij hun zonde wilt vergeven; en indien niet, delg Mij dan toch uit het boek dat Gij geschreven hebt,' kan God alleen antwoorden: 'Wie tegen Mij zondigt, die zal Ik uit Mijn boek delgen.' Toch bevestigt Hij de opdracht om het volk naar het land te leiden dat Hij had beloofd, hoewel de slag van het oordeel niet zo kon worden afgewend. Een ander zou Zichzelf op een dag aanbieden ter verzoening voor meer dan Israël, en zou niet falen.

2. Hoewel God daarom nog steeds Zijn belofte zal vervullen en hen in het land zal brengen, is Zijn eigen relatie met hen intussen in gevaar, en kan Hij in deze toestand niet in hun midden komen zoals voorheen. Zij moeten de plaats innemen van hen wier zonden hen van de Heer hadden gescheiden, want alleen op zo'n plaats kon Hij hun genade tonen. Ook Mozes moet worden herkend als degene door wie alleen Hij tot hen kon zeggen: de middelaar, en hoewel geen verzoenende middelaar, het type van Hem die dat zou zijn. Dit is dus duidelijk de betekenis van wat voor ons ligt in deze sectie; en het belang ervan is duidelijk.

(1) In de eerste plaats verklaart de HEERE hun dan door Mozes waarom Hij Zijn plaats niet in het midden kan innemen. Als Hij dat zou doen, zouden zij door Zijn heiligheid verteerd worden. Laten zij zich van hun sieraden ontdoen en Zijn oordeel afwachten in de houding van berouw. Want de plaats van veroordeling innemen is berouw. Het volk ontdoet zich daarom van hun sieraden op de berg.

(2) Als verder teken van waar ze zijn, verwijdert Mozes de tent die tot nu toe verbonden was met de aanbidding van de HEERE uit het kamp, en zet hem buiten en ver weg op, en noemt hem 'de tent der samenkomst', want allen die nu de Heer zochten, moesten naar de tent gaan. Daar werd ook de omgang tussen de HEERE en Mozes gezien door het ontzagwekkende volk - de HEERE sprak met Mozes vanuit de wolkkolom, 'van aangezicht tot aangezicht', zoals een man spreekt met zijn vriend. Het is hier dat de bijzondere glorie van Mozes wordt aangekondigd (Deut. 34:10), en het is hier dat we vooral het beeld zien van die veel grotere Profet die hij vertegenwoordigde. Christus, de Zoon van de Vader, in volmaakte gemeenschap met de Vader, is

degene die alleen zo de plaats van de Middelaar kan innemen. Wat een zegen om Hem daarin te zien! Van deze verbinding met God was ons alles afhankelijk toen elke natuurlijke verbinding verbroken was.

3. De weg is nu bereid voor herstel, en dit vinden we in het afsluitende gedeelte. Mozes neemt volledig de grond van genade en van Gods belofte, en God openbaart Zichzelf opnieuw, Zijn genade verklarend, hoewel het nog niet de volle genade van het evangelie is. Hier, noodzakelijkerwijs, falen al deze typen: zij zijn de schaduw, niet het beeld. Het speciale getuigenis van de wet aan de mens, dat door de wet de weg naar God niet geopend kon worden, zou in dat geval zelf hebben gefaald.

(1) In de eerste plaats wordt dan de genade van God benadrukt, en als soevereine genade, in het omgaan met de zonde die was binnengekomen. Het is Mozes' smeekbede, en God antwoordt er prompt op, door te verkondigen dat Hij genade toont zoals Hij wil. Maar op Mozes' verlangen om Zijn heerlijkheid te aanschouwen kan Hij alleen op een gekwalificeerde manier antwoorden. De mens kan Zijn gezicht niet zien en leven, en tot nu toe was Hij niet gekomen die kon zeggen: 'Wie Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien.' Mozes moest daarom door de goddelijke hand worden bedekt terwijl de heerlijkheid voorbijgaat, en dan alleen het achterste deel ziet, - iets dat het meest betekenisvol is met betrekking tot het karakter van de wet zoals die toen werd gegeven, - de weg naar het allerheiligste niet gemanifesteerd, geen mogelijkheid om voor Hem te staan, dus God Zelf in Zijn volle zaligheid onbekend.

Het is een volkomen verwante gedachte met die welke Salomo uitsprak op de dag van de inwijding van de tempel, toen, terwijl de

heerlijkheid van God het huis vulde, alle priesters werden verdreven!
- 'De Heer heeft gezegd dat Hij in de dikke duisternis zou wonen.'
Iedere christen die door de Geest is onderwezen, zal het contrast herkennen in de woorden van de apostel: 'Wij wandelen in het licht, zoals God in het licht is.'

(2) De tafels worden nu vernieuwd, en de vermenging van genade en wet wordt volledig gezien in het nieuw gemaakte verbond. God verklaart Zichzelf als de HEERE, de Zelfbestaande God, barmhartig en genadig, langzaam tot toorn, rijk aan goedertierenheid en waarheid, die barmhartigheid bewaart voor duizenden, die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft, - het lijkt alsof genade hier volledig gemanifesteerd is.

Recht tegenover die prachtige verklaring komt deze andere, die de antipoden ervan lijkt, - 'maar die de schuldige op geen enkele wijze onschuldig zal houden, die de zonden van de vaders bezoekt aan de kinderen en aan de kindskinderen, tot in het derde en vierde geslacht.' Er was toen nog geen rechtvaardiging van de goddelozen, - geen evangelie, - geen verwerving van een positieve positie voor Hem. Dit impliceert de apostel in Rom. 3:25-26, waar hij Gods omgang met 'de zonden die eertijds zijn gedaan' (RV) contrasteert met de genade van de 'tegenwoordige tijd.'

In het eerste geval was het een 'passeren van zonden.' In het heden is het de rechtvaardiging van hem die in Jezus gelooft. En het is Gods gerechtigheid zoals gezien in het kruis dat alleen onthult hoe Hij aldus 'passeren' kon. Zonder geopenbaarde grond van gerechtigheid dus, waardoor genade zou kunnen regeren (Rom. 5:21), en de mens nog onder de beproeving van de wet, die sindsdien het vonnis

heeft uitgesproken (Rom. 3:19), kon het evangelie nog niet worden uitgesproken. Dit was allemaal de bediening van dood en veroordeling, hoewel God hierdoor Zijn eigen handen niet vastbond, noch werd het geloof achtergelaten zonder bemoedigende verzekering, zoals we hebben gezien.

Maar zelfs de genade die werd verklaard was nog maar het 'achterste deel' van Gods glorie, en Zijn gezicht kon niet worden gezien. Hij vergaf ongerechtigheid, overtreding en zonde, en ging verder met hen die het verdienden om afgesneden te worden; maar met Iemand die de schuldige niet kon vrijpleiten - en waar was de man die dat niet was? - was er een positievere uitspraak nodig dan deze om iemand te laten weten hoe deze twee dingen voor zichzelf verzoend moesten worden, en om het hart rust te geven.

Er moet meer worden overwogen voordat de plaats van de Mozaïsche wetgeving op de juiste manier kan worden begrepen. De vraag naar het stilzwijgen ervan in vergelijking met de eeuwige toestand van de ziel is op heel verschillende manieren gesteld en beantwoord. Het feit zelf is duidelijk: er is een opmerkelijke stilte; die, als een Warburton het kan verweven tot een argument voor 'de goddelijke gezantschap van Mozes', nog steeds een echte verbijstering is voor menig ziel. Laat het inderdaad een mening zijn die veroordeeld moet worden dat de vaders alleen beloften ontvingen voor dit voorbijgaande leven, toch dringt het contrast in dit opzicht tussen het Oude en het Nieuwe Testament aan op uitleg.

Temeer omdat we weten (maar weten door het Nieuwe Testament) dat Abraham en de deelgenoten van zijn geloof uitkeken naar een hemels land en een stad met fundamenten, waarvan de bouwer

en maker God is. Waarom wordt het aan het Nieuwe Testament overgelaten om ons dit te vertellen? De harten van mensen zijn nooit in staat geweest zichzelf tevreden te stellen zonder enig geloof in de eeuwigheid; en waar we weten dat ze het hadden, was het waarschijnlijk dat het niet tot uitdrukking was gekomen? En al helemaal niet waar, zoals de apostel ons vertelt, het leven dit uitdrukte. Is het dan te veronderstellen dat de lippen de hoop waarvan het leven vol was, niet zouden uitspreken?

Maar als dit zo is, moet er iets hebben gewerkt om dit grotendeels uit de pagina's van het Oude Testament te houden, waar we, als een goddelijke mededeling, zouden verwachten dat het niet alleen te vinden zou zijn, maar ook prominent aanwezig zou zijn. Kunnen we hier enig verslag van geven? Elk gedeeltelijk verslag zal zeker nuttig zijn; en dat kan tenminste worden gegeven, zoals we zullen zien.

Een groeiende openbaring, onder bedelings verschillen van licht en goddelijke regering, is duidelijk Gods manier van handelen met mensen geweest vanaf het begin. Hij moest ons leren wat wij zijn en wat Hij is en doet met het oog op wat wij zijn. En de twee moesten in overeenstemming met elkaar worden ontwikkeld. Wat wij getoond worden te zijn, is de donkere achtergrond van Zijn eigen glorieuze openbaring van Zichzelf. Maar het bewijs van wat de mens is (waarop de ander wachtte) vereiste een lang detail, dat zich langzaam opstapelde. Zoals Israël zijn veertig jaar in de woestijn had, zo had de wereld zijn veertig eeuwen voordat 'wij nog krachteloos waren,' en in de 'bestemde tijd' eindelijk aanbrak, 'stierf Christus voor de goddelozen.' (Rom. 5:6).

De boeken van het Oude Testament - de openbaring van al die lange wachttijd - zijn kenmerkend wetboeken, de Pentateuch en de uitgroei ervan, en nemen deel aan de langzame ontwikkeling en reserve ervan. Terwijl er voor het geloof overal glimpen van diepere dingen zijn, die wij, terugkijkend, nu overal doorheen kunnen zien, is het aan de oppervlakte God die met de mens handelt hier in deze wereld waartoe deze bedelings handelingen behoren. Het ras is hier, hoewel de eeuwigheid voor elk individu ervan ligt. Maar de wet regelt niets over de eeuwigheid; gezegend zij God dat dit niet gebeurt! God heeft nooit voorgesteld om de mens naar de hemel te brengen door het houden van de wet, of hem naar de hel te sturen omdat hij zich er niet aan houdt.

Zo kun je de hemel noch onder zijn beloningen vinden, noch de hel onder zijn straffen. De 'hel' van onze algemene versie, waarin het Oude Testament verklaart 'de goddelozen zullen gekeerd worden' (Ps. 9:17), is nu algemeen bekend als 'sheol' of 'hades', de plaats van de doden. En dat wat in het Nieuwe Testament de echte hel van vuur is - 'gehenna' - is in het Oude Testament niets anders dan het dal van Hinnom in Jeruzalem. Zelfs 'de ziel die zondigt, die zal sterven' (Ezech. 18:4) verwijst niet, zoals algemeen wordt verondersteld, naar de tweede dood, maar naar de eerste; de ziel van een persoon is, in de taal van de Schrift, vaak gewoon de persoon zelf, zoals waar Bileam bijvoorbeeld verlangt dat zijn 'ziel de dood van de rechtvaardige zal sterven' (Num. 23:10, rnd), waar de tweede dood natuurlijk helemaal niet ter discussie staat.

Het is inderdaad de dood waarmee wij allen vertrouwd zijn, die de wet bedreigt aan hen die haar ongehoorzaam zijn, net zoals een

lang leven in het land, niet het eeuwige leven in de hemel, wordt voorgesteld als een beloning voor gehoorzaamheid in het vijfde gebod: een leven dat 'eeuwig' zou zijn geweest (Marcus 10:17), als de wet die volmaakte gehoorzaamheid had kunnen vinden die geen enkel mens ooit heeft betoond. Toen zij hierin faalde, stopte zij elke mond van zelfrechtvaardiging en bracht de hele wereld schuldig voor God (Romeinen 3:19).

Wat de eeuwigheid betreft, God was nog steeds vrij om Zijn genade te tonen, terwijl wat betreft de claim van de mens op Zijn gerechtigheid, werd aangetoond dat hij er geen had. Als de dood, de dood die op allen rust, de straf van de wet was, was elk grijs haar op iemands hoofd zijn duidelijke veroordeling; en dit was zo volledig, zo universeel, dat juist de volledigheid ervan de ogen van de meesten heeft verblind voor de realiteit ervan. Zij veronderstellen dat als de wet zegt: 'De mens die ze doet, zal erin leven', een leven na de dood bedoeld moet worden; of, op dezelfde manier, dat 'de ziel die zondigt, die zal sterven' de 'tweede dood' moet betekenen, terwijl zij niet zien dat in dit geval de demonstratie die de wet bedoelde met betrekking tot de toestand van de mens volledig verloren zou gaan.

Het zou aan de eeuwigheid worden overgelaten om te beslissen of allen er in feite onder gefaald hadden of niet; en ieder zou dit beslissen naar zijn eigen neiging. Maar de wet zoals die was, stond geen dergelijke ontsnapping toe; en de zin, 'Er is niemand rechtvaardig, - nee, niet één,' deed een beroep op het handschrift van God Zelf voor bevestiging. De vinger die de stenen tafelen had gemarkeerd, markeerde met niet minder duidelijkheid zijn oordeel over degenen die eronder waren.

De dood was door de zonde binnengekomen, en de dood was over alle mensen gegaan omdat allen gezondigd hadden. Het was het duidelijke stempel op de gevallen schepping. Maar dat wat door de zonde van één was binnengekomen, zou God in de wet iedereen de gelegenheid en hulp geven om zijn vrijstelling te rechtvaardigen, als hij daartoe in staat was. Hoe passend zijn de gebruikte middelen die voor de meest vleeselijke overtuiging zouden brengen, zelfs terwijl Gods genade vrij werd gelaten om zichzelf te tonen in een regio waar, aangezien de wet de beloning niet kon overbrengen, zij de veroordeling niet langer kon afdwingen!

De stilte van de wet ten aanzien van de eeuwigheid was toen net zo betekenisvol als de uiting ervan duidelijk was in het vastklampen aan de mens van de overtuiging dat door de daden van de wet geen vlees dat leeft gerechtvaardigd zou kunnen worden. En als God aan de wet, die hier voor de tweede keer gegeven werd, de verklaring van verdraagzaamheid en genade toevoegde, zonder welke de beproeving zelf niet tot zijn volmaakte einde had kunnen voortgaan - hoewel God in Zijn goedheid toeliet dat de mens het gebleekte blad omdraaide en een nieuw begon - toch was er nog steeds geen rechtvaardiging van de goddelozen, en de maat van de eis noodzakelijkerwijs nog steeds de maat van die tien geboden moest zijn, die nu opnieuw woord voor woord gegeven waren zoals voorheen - toen was alles hopeloos onder dit nieuwe verbond, net als onder het oude.

Het geloof zou echter kunnen ontdekken dat deze nieuwe tafelen in feite bestemd waren voor het veilig bewaren van de ark van het verbond en dat ze bedekt moesten worden met de 'capporeth', tegelijk de troon van God en het met bloed besprenkelde 'verzoendeksel'!

(3) De beloften worden nu vernieuwd, en daarmee de waarschuwingen over afscheiding van de Kanaänieten en hun onreine afgoderijen, om de Heer te aanbidden met toewijding van hart en leven. Het is niet moeilijk om in de verordeningen die hier opnieuw worden aangedrongen, de typische heiligheid te zien van het volk dat zal zijn zoals Mozes zojuist heeft gevraagd dat zij zouden mogen zijn, de erfenis van de Heer.

(4) Het verbond wordt nu voltooid door op de tafelen de woorden van het verbond te schrijven, de tien geboden. De periode van veertig dagen die op de berg wordt herhaald, kan aantonen dat dit verbond, net als het vorige, een proeftijd karakter heeft. Wat volgt, ontwikkelt dit, zoals de apostel ons laat zien in zijn commentaar erop (2 Kor. 3). Laten we bedenken dat de eerste keer dat Mozes opging, toen het verbond puur wettelijk was, er geen glorie op zijn gezicht weerspiegelde: de tweede keer was het duidelijk verbonden met de vertoning van Gods glorie in Zijn goedheid, hoewel nog geenszins Zijn volledig geordende genade.

Er was nog steeds glorie; maar onder de wet kon het zelfs niet worden gezien als op deze manier weerspiegeld. Mozes moet het daarom bedekken met een sluier terwijl hij tot het volk spreekt, - een sluier die wordt verwijderd wanneer hij opnieuw in de tegenwoordigheid van de Heer komt. Deze sluier kenmerkt de bedeling waarin de kostbare dingen van Gods genade, zoals we ze hebben bekeken, noodzakelijkerwijs onder de dekking van typologische verordeningen waren. Voor ons is de sluier in Christus weggedaan. Voor Israël zal het ook zijn, wanneer zij zich tot de Heer bekeren, want het is alleen het ongeloof dat het nu vasthoudt.

Zo is een proeftijdwet, wat er ook mee gemengd mag worden, nog steeds maar wet. De minste zweem hiervan vernietigt het karakter van genade, verduistert de glorie van God en berooft de ziel van al haar zaligheid, evenals van de morele kracht, die alleen gevonden wordt in geluk in God. Voor ons is de glorie in het aangezicht van Jezus Christus, waar het zien ervan is om er blij mee te zijn. Maar gedurende die hele tijd van wettelijke afstand kunnen we er zeker van zijn dat voor hen die zich individueel tot de Heer wendden, de sluier in zekere mate werd weggenomen. Christus' dag werd gezien: typen werden overschaduwd en profeten profeteerden over Hem. Voor ons wordt Zijn volle glorie geopenbaard, en als er enige afstand en enige sluier is, is het in het blijven hangen van een sluier op het hart - het is ongelooft.

Onderverdeling 3. (Ex. 35 - 40)

De realisatie van het huis van God

De constructie en het opzetten van de tabernakel, die onmiddellijk gevuld zal worden met de goddelijke glorie, is het zegel van het herstelde verbond, aangezien datgene wat daaraan beantwoordt, typisch het zegel van het nieuwe is. God die onder de mensen woont, is wat de aanwezigheid van Christus op aarde beloofde en introduceerde. In de christelijke tijden die volgen, is de Gemeente Gods woonplaats. In de komende tijd zal er opnieuw over Jeruzalem gezegd worden: 'De Heer is daar.' Terwijl er over de eeuwige staat gezegd wordt: 'De tabernakel van God is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen.' Geen wonder dat hiermee het boek van de verlossing

eindigt. Het is de enige en volledige voldoening van het hart dat in de verlossing heeft geleerd wat God is, en nu inderdaad bedelaar zou zijn om zonder Hem te zijn. Voor wie Hij Zichzelf zo noodzakelijk heeft gemaakt, heeft Hij Zichzelf beloofd door diezelfde noodzaak die Hij heeft geschapen.

Van dit alles geeft Exodus ons nog maar de typen; maar de typen zijn ook vol van een wonderlijke zoetheid. God heeft ze hier benadrukt door een ongewone herhaling, waarin Hij ons laat zien, nadat de tegenstand van de mens tot een einde is gekomen, hoe Hij datgene wat Hij eerder had bepaald, ten slotte uitvoert. Hoe vaak wordt hier herhaald dat alles ten slotte werd gedaan, zoals - voordat de breuk überhaupt was gekomen - 'de HEERE Mozes gebod!' Ja, deze geboden zelf laten duidelijk zien hoe de breuk zelf was voorzien, en hoe God Zichzelf door en in dit alles zou verheerlijken: niet alleen als Meester en Heer over dit alles, maar veel meer in die buiging voor hen die hulpeloos waren gemaakt door hun zonde, en onder de lasten waarmee zij Hem door hun zonde lieten dienen!

Hier is dan, althans in beeld, het bereikte resultaat: God is met de mensen: de tabernakel van God is op aarde!

Er zijn drie secties, die heel gemakkelijk te onderscheiden zijn: de eerste laat ons de voorziening zien die is gemaakt en hoe God op die manier verkrijgt wat Hij zoekt - een vrijwillige offergave uit de harten van Zijn volk. In de tweede zien we de tabernakel zelf groeien tot een volheid. In de derde wordt hij opgezet, gezalfd en gevuld met de wonderbaarlijke aanwezigheid en glorie van God.

Sectie 1. (Ex. 35 - 36:7)

De vrijwillige offers

Het eerste gedeelte herinnert ons aan wat we hebben gezien als een noodzaak als God onder de mensen wil wonen; het moet te midden van hun lofprijzingen zijn. En dat niet alleen alsof God Zijn deel moet krijgen, maar ook omdat deze lofprijzingen het enige effectieve bewijs zijn van harten die tot Hem zijn teruggebracht, vervuld en tevreden, juichend in Zichzelf. Met zulke gelukkige harten moet God Zichzelf omringen als Hij onder de mensen wil wonen; en in deze zin moeten hun gaven en handen Zijn tabernakel bouwen.

1. Maar voordat we hier op ingaan, komt een van die wonderbaarlijke onthullende details die we zo vaak in deze typen tegenkomen - die ons op het eerste gezicht treffen door zijn schijnbare vreemdheid en ongerijmdheid, maar die op die manier juist onze aandacht des te meer trekken. Waarom zou een wet met betrekking tot de sabbat, die al zo vaak eerder is gegeven, hier opnieuw moeten worden geïntroduceerd, bij het begin van de oproep voor vrijwillige offers voor de tabernakel? Een bekende commentator kan alleen maar veronderstellen dat bij de constructie van een werk van deze soort de mensen zouden kunnen hebben gedacht dat ze bevrijd waren van de noodzaak van enige opschorting van arbeid!

Maar als wij een geestelijke reden zoeken, kunnen wij die hierin vinden, dat rust inderdaad alleen mogelijk is in God - in die goddelijke toereikendheid die in staat is alle eisen te dragen. En is dit niet de eerste vereiste voor alle toereikendheid van onze kant, deze rust in God? een sabbat voor de HEERE, omdat de HEERE bekend is

als de God van alle verlossingen, handelend vanuit Zichzelf en tot eer van Zijn naam? Het is dit dat ons in staat stelt Hem ons vrijwillige offer te brengen en Zijn tabernakel te bouwen. En daarom is het niet vreemd, maar eenvoudig, dat het hier gevonden moet worden, inderdaad aangedrongen op de dwingende wijze van de wet, maar zelfs zo niet zonder de overeenkomstige waarheid als plechtig voor de ziel.

Zo wordt ons in een mysterie geleerd dat wij, als wij tot God willen brengen, eerst van Hem moeten ontvangen. En als wij voor Hem willen werken, moeten wij eerst in Hem rusten. En het is goed dat Hij ons gebiedt om op deze manier in Hem te rusten.

2. En nu hebben we de roep om hulp met betrekking tot de tabernakel, zowel in het verschaffen van materialen als in het werk: alles wordt nauwkeurig gespecificeerd door Hem wiens woord alles moet verschaffen voor elk goed werk. Het is niet genoeg dat we de wil hebben om Hem te dienen; we moeten ook van Hemzelf leren wat Hij kan aanvaarden. Zou de dienst van Zijn volk altijd zo gemeten en gedefinieerd worden! Wat ze hadden, brachten ze, weinig of veel, en het werd aanvaard; want wanneer werd de dienst van een gewillig hart door God geweigerd? De ‘twee penningen van een weduwe, die een duit maken’ kunnen hier van meer waarde zijn voor Hem die het hart onderscheidt dan de gaven van velen die rijk zijn. Over de details kunnen we echter weinig zeggen: ieder moet individueel met God leren wat hij kan doen.

3. Ten slotte hebben we de gaven die de Geest ons gaf voor het werk: en hier vinden we in de opperste man een vertegenwoordiger van Juda, geheel overeenkomstig de rol die Juda later speelt met betrekking tot

de tabernakel en datgene waar deze in gaat, - de tempel waarvoor David zorgt en die Salomo bouwt. Met hem is echter iemand van een stam verbonden die we het minst zouden verwachten op zo'n plaats te zien - een van de stam die later in afvalligheid in Israël leidde - de stam van Dan. Zo kan Gods genade werken, en wetende dat alles genade is, waarom zouden we ons erover verbazen? Maar met deze is er werk voor allen die wijsheid hadden, - in wiens hart God wijsheid had gelegd, - niemand wordt geweigerd.

Ook de vrucht van de Geest in de harten van de mensen is prachtig: zij brengen zoveel, dat zij ervan weerhouden moeten worden om meer te brengen! Hoe goed om te zien, en hoe zelden ook gezien - zoiets in het werk van de Heer.

Sectie 2. (Ex. 36:8 - 39)

De groei van het werk

In het tweede gedeelte vinden we de groei van de tabernakel tot voltooiing; en hier hebben we de herhalingen die al zijn opgemerkt. Het verschil tussen de details van de patronen van hemelse dingen die eerder zijn gegeven en het heden, zit voornamelijk in de volgorde waarin ze worden gepresenteerd; eerst de tabernakel zelf die ons wordt gegeven; dan de vaten van de tabernakel, wat erin of eromheen was; en dan de priesterlijke gewaden, of wat te maken had met de ingang en aanbidding. Dit zijn de drie subsecties, waarbij het getal 3 natuurlijk een grote plaats inneemt in dit hele deel.

1. De tabernakel komt eerst, kennelijk omdat het het huis van God zelf is dat we nu als één geheel zien samengesteld. Voorheen was het

eerder een van de vele objecten in verband met het bredere plan van verlossing. Nu worden alle andere objecten die gezien worden, gezien in relatie ermee. Zo is het wierookaltaar dat eerder losgemaakt werd van de tabernakel zelf om zijn plaats te vinden in verband met de heiliging van het priesterschap, nu te midden van de vaten van het heiligdom waar het thuishoort.

Maar wat wijst zijn numerieke plaats aan? In de eerdere reeks typen neemt het de vierde plaats in, en dit wijst duidelijk op zijn karakter als behorend tot de woestijn, - God daalde daarin af tot de mens. Hier in het gegeven verslag is er geen verandering ten opzichte van het vorige, behalve dat wat eerder werd bevolen nu is volbracht. Maar de numerieke plaats kan wijzen op wat daar is en hier wordt aangedrongen, dat de tabernakel één is. Er is innerlijke eenheid; er is bovendien geen andere tabernakel van God dan deze. Er is één Christus en geen andere; in wie de volheid van de Godheid lichamenlijk woont, en in wie wij vervuld worden. Hij is niet één van de vele incarnaties van God, die er is geweest of die er zullen zijn, maar één voor eeuwig dezelfde; en Hem, zoals in Zijn tempel, zal 'heerlijkheid in de Gemeente zijn door Christus Jezus, door alle generaties van de eeuw der eeuwen.' (Ef. 3:21).

Gezegend zij God! Er is zelfs in de eeuwigheid geen ruimte voor enige toekomstige glorie om dit te overtreffen! Er is alleen ruimte voor zijn wonderbaarlijke hymne om zijn kracht te tonen om de oneindigheid met lof te vullen. Als God van Zion, zijn aardse schaduw, kan zeggen: 'Dit is Mijn rust voor eeuwig; hier zal Ik wonen, want Ik heb het verlangd,' hoeveel te meer moet er dan over dit gezegd worden! De omstandigheden kunnen veranderen: de woestijn maakt plaats voor

het land dat de 'glorie van alle landen' is; onder de onveranderlijke helderheid van de luchten waar geen storm is, kan de 'tent op de tabernakel' worden verwijderd, zodat zijn glorie volledig zal worden blootgesteld; de vorm van de tabernakel kan overgaan in de tempel:
- met dit alles verandert het genoegen van God in Zijn geliefde niet,
- Zijn 'rust' wordt niet meer verstoord!

Bewonder de schoonheid van deze veelkleurige gordijnen, waar de gouden sluiting van goddelijke glorie de blauwe lus van de neerbuigende liefde van de hemel omarmt! Zo zijn ze verenigd tot één geheel, en laten hun plooiën over het met goud overtrokken plankwerk hangen. Dit is de Gemeente, zoals we al hebben gezien in de schoonheid die op haar is aangebracht, - de glorie van Christus, haar Heer.

2. En nu komen we tot de vaten van de tabernakel, waarin we de redding afgebeeld vinden die de woning van God bij de mens impliceert. Opdat Zijn naam 'Immanuel' ('God met ons') zou zijn, noemden ze de Zoon van Maria 'Jezus,' ('de HEERE de Redder'), omdat Hij Zijn volk van hun zonden zou redden (Matt. 1:22-25).

Ik heb niet veel toe te voegen aan wat al is gezegd met betrekking tot deze kostbare typen, die bovendien in het algemeen op dezelfde numerieke plaats vallen als voorheen. Er zijn echter nu (in dit en het volgende deel) zeven kleinere afdelingen in plaats van zes, zoals daar: een aantal dat voor zichzelf spreekt in verband met deze afsluitende delen van het boek. Zoals al is opgemerkt, neemt het wierookaltaar hier zijn eigen plaats in onder de vaten van het heiligdom: de vierde plaats, omdat, zoals we hebben gezien, het praktische leven op deze manier in het heiligdom wordt gebracht, getransformeerd door de

kennis van verlossing in het priesterlijke offer van dankzegging en lof.’

Het koperen altaar vult de vijfde plaats in, zoals eerder; en daarmee verbonden, naar het mij lijkt, is de opmerking over het wasvat, dat het gemaakt was van de spiegels van de vrouwen die de tabernakel bezochten. Dit claimt, denk ik, zoals het misschien lijkt, niet voor zichzelf een zesde sectie, zowel omdat het voorhof van de tabernakel dat erop volgt, dat in het eerdere verslag vasthoudt, en ook dat dit op zijn beurt wordt gevolgd door wat duidelijk het karakter heeft van een zevende - het verhaal van de volledige hoeveelheid metaal die is gebruikt.

Vanuit een ander gezichtspunt lijkt het mij dat deze nauwe associatie van het koperen altaar met het wasvat een zeer natuurlijke en mooie gedachte suggereert. Want als het eerste ons, zoals duidelijk is, onze verantwoordelijkheid laat zien, gemeten en voldaan in verzoening, hoe eenvoudig is dan de connectie hiervan met het zelfoordeel dat in het koperen wasvat wordt gesuggereerd! Is het niet zo dat de kennis van zonde die voor ons is weggedaan, datgene is wat het van ons wegneemt? Dat de realisatie van het oordeel ervan in een Ander datgene is wat zijn oordeel in onszelf volbrengt? De associatie van het koperen altaar met het wasvat heeft aldus zijn rechtvaardiging in ervaring.

En het offer van de spiegels door de vrouwen, waar alles zo duidelijk typerend is, kan een weergave zijn van het bereidwillig opgeven van onze eigen zelfschatting - in het algemeen een vorm van zelfvleierij - om in het Woord van God onze ware spiegel te vinden en onszelf ernaar te vormen.

Hoe mooi is het dan weer dat we vervolgens bij de voorhof komen, waar het fijne linnen van de praktische gerechtigheid aan de wereld wordt voorgehouden!

Ten slotte geeft het zevende gedeelte hier de schattingen van de gebruikte metalen, en vinden we waar het zilver van de staven en sockets vandaan kwam. Het is echter al overwogen.

3. De priesterlijke gewaden komen op de derde plaats, geïdentificeerd als ze zijn met de middelen om dichterbij God te komen. Hier wordt elk klein gedeelte afgesloten met de woorden, 'zoals de HEERE Mozes geboden had.' En hier zijn er opnieuw slechts zeven van. De numerieke plaats van elk is zoals eerder gegeven, met uitzondering van de laatste twee items van de jurk, die omgedraaid zijn. De mantels van fijn linnen staan op de vijfde plaats in plaats van de zesde, de diadeem op de zesde plaats in plaats van de vijfde. Het is niet vreemd dat we in deze opsomming zullen eindigen met de laatste, de uiteindelijke overwinning op de zonde wordt veiliggesteld door het karakter van Hem in wiens handen alles is gelegd. Zo wordt de plaat hier voor het eerst 'de diadeem' genoemd.

Wat de andere verandering betreft, de betekenis ervan is niet zo duidelijk, hoewel het aantal verantwoordelijkheden passend genoeg is waar hier de gewone priesters in beeld komen, - onze vertegenwoordigers; en we mogen er goed aan herinnerd worden. Want waar falen we meer dan in dit karakter? en het is de wortel van alle andere mislukkingen.

Sectie 3. (Ex. 40)

De tabernakel werd opgericht, gezalfd en gevuld met de glorie van God

De tabernakel is nu voltooid, maar Mozes moet nog wachten op het woord van de Heer om hem op te zetten. Gedurende dit hele deel wordt echter de vooruitstrevendheid van de mens onderdrukt en wordt hij zich bewust van de noodzaak van afhankelijkheid, en dat alleen bij God wijsheid is! Het bevel wordt gegeven voor de eerste dag van de eerste maand van het tweede jaar van de uittocht. Er was een jaar verstreken sinds de verordening van het Pascha in Egypte, en hun bevrijding was nu voltooid.

Van onze verlossing was het slechts de schaduw; maar hoe onuitsprekelijk gezegend om te zien wat er in Gods hart was, belichaamd in deze symbolen, voordat Hij ze nog duidelijk kon uiten! De glorie is bedekt; maar zelfs zo, op de manier waarop het bedekt wordt, geeft God te kennen dat Hij het wil verwijderen en van aangezicht tot aangezicht wil spreken. Oh, mogen er bij ons meer stoutmoedigheid en vurig verlangen van geloof zijn om binnen te gaan in wat God ons eigen heeft gemaakt! Onze dofheid en onverschilligheid zijn inderdaad verbazingwekkend, alleen overtroffen door de onmetelijke genade die ons nog steeds uitnodigt!

Bijlagen

Bron

1.2 Exodus The Notes from the Numerical Bible. 1 The Law

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2025).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor

Volgorde en indeling van de Bijbelboeken

Het Oude Testament

1. DE WET

1. Genesis
2. Exodus
3. Leviticus
4. Numeri
5. Deuteronomium

2. DE HISTORISCHE BOEKEN

1. Jozua
2. Richteren
Ruth
3. Koningen
Eerste boek (Samuel)
Tweede boek (Koningen)
4. Gevangenschap boeken
Ezra
Nehemia
Esther
5. Kronieken

3. DE PROFETEN

1. Jesaja
2. Jeremia
Klaagliederen
3. Ezechiël
4. Daniel
5. De kleine Profeten
 1. *Hosea; Amos; Micha*
 2. *Joel; Obadja; Jona*
 3. *Nahum; Habakkuk; Zefanja*
 4. *Haggai; Zacharia; Maleachi*

4. DE PSALM BOEKEN

1. De Psalmen
2. Job
3. Hooglied
4. Prediker
5. Spreuken

Het Nieuwe Testament

1. DE EVANGELIEËN

1. { Mattheüs
 { Markus
 { Lukas
2. Johannes

2. DE HANDELINGEN

3. DE BRIEVEN VAN PAULUS

- { Romeinen
 { Galaten
1. { Efeziërs
 { Kolossenzen
 { *Filemon*
 { Filippenzen

 { Thessalonicenzen
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Korinthiërs
 { *Eerste brief*
2. { *Tweede brief*
 { Hebréeën
 { Timotheüs
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Titus

4. DE ALGEMENE BRIEVEN

1. Petrus
Eerste brief
Tweede brief
2. Jakobus
3. Johannes
Eerste brief
Tweede brief
Derde brief
4. Judas

5. OPENBARING

Betekenis van de cijfers

De reden voor de betekenis moet worden gezocht in eerdere delen, met name in

Bijlage II. in het boek over de Psalmen.

- 1** Eenzaamheid, singulariteit, uniciteit; eenzaamheid, onvruchtbaarheid. Toereikendheid, macht, onafhankelijkheid, trots, rebellie. Identiteit, onveranderlijkheid, consistentie, eeuwigheid, waarheid, kennis.
- Eenheid* Eenheid, eenheid, harmonie, gelijkmoedigheid, integriteit, rechtschapenheid, gehoorzaamheid, overeenstemming, vrede.
- Voorrang* Suprematie, leiderschap, heerschappij; begin, oorzaak, gelegenheid, bron, stichting, grond, pleidooi.
- Combinaties van betekenissen* Leven, persoonlijkheid, wil. Keuze, verkiezing. Genade. God, Almachtig, Eeuwig, Jahweh, Vader.
- 2**
- Relatie* Hulp, ondersteuning, bevestiging, zekerheid, competente getuigenis. Detachering, behoud, bevrijding, redding. Dienst. Toevoeging, toename, groei; vooruitgang, beweging, activiteit. Gehechtheid, liefde, verlangen, gebed. Vereniging, partnerschap, gemeenschap.
- Tweede* Afhankelijkheid, geloof. Minderwaardigheid, nederigheid, vernedering, onderwerping.
- Vershil* Diversiteit, contrast; tegenstrijdigheid, oppositie, conflict, vijandschap. Dubbelzinnigheid, dubbelhartigheid, bedrog.
- Deling* Scheiding, analyse, differentiatie, onderscheidingsvermogen; oordeel, wijsheid; zicht. Verval, dood, ontbinding. Christus, tweede persoon, God en mens, tweede mens, woord van God, getuige, Verlosser, Dienaar. Kruis. Ziel. Vrouw.
- 3**
- Drie dimensies* Stevigheid; werkelijkheid, verwerkelijk, vervulling, volheid; manifestatie. Heiligdom; glorie, lof. Naam.
- Drie rechte lijnen omsluiten een ruimte* Apart zetten voor een doel; specialisatie, heiliging, heiligheid; transformatie. Woonplaats, bezit, deel. Huwelijk. Verbod.

<i>De derde lijn van een driehoek keert terug naar de eerste</i>	Opstanding; terugkeer, opwekking, herstel; reproductie. Geest.
4	Toegeeflijkheid, zwakte; zachtmoedigheid, barmhartigheid. Falen, testen; ervaring; vergankelijkheid, verandering. Schepsel, aarde, wandel op aarde, wereld.
5	God in de regering; capaciteit, verantwoordelijkheid, oefening, weg en einde; voorwaarden. Zwak met de Sterke; Mens met God; Immanuël.
6	Manifestatie van de volheid van het kwaad. Werkweek; limiet, discipline; meesterschap, overwinnen.
7	Volledigheid, perfectie; rust.
8	Nieuw in tegenstelling tot het oude.
10	Gewoon 5 maal 2
12	De duidelijke heerschappij van God.